ROMÂNII, EXPERŢI ÎN MITĂ

Aurel BĂDĂIAN

Peste 77% dintre Români se plâng că sunt obligaţi să plătească în mod ilicit un funcţionar public pentru a obţine serviciile la care au dreptul. Cifra a fost furnizată de Societatea Academică Română, într'un raport privind *"ameninţările"* la adresa societăţii româneşti contabilizate în perioada 2001-2002. Cu finanţarea firmei Freedom House, SAR a realizat un sondaj comparativ privind nivelul *"micii corupţii"* în trei ţări candidate la NATO: România, Bulgaria şi Slovacia. Concluzia este îngrijorătoare: România este prima în acest top, cu o administraţie publică în care domnesc *"arbitrariul şi bunul plac"*. De asemenea, spune raportul, haosul legislativ în materie de incompatibilităţi a făcut ca demnitari precum Nicolae Văcăroiu şi Sorin Teşu să scape de sancţiunile pe care le-ar fi primit într'o ţară cu o democraţie antrenată.

În opinia realizatorilor documentului, principalul motiv care explică explozia corupţiei este modul falimentar în care s'a făcut reforma în domeniul administraţiei publice. Bulgaria şi Slovacia par să fi făcut mai mulţi paşi decât România în modernizarea sistemului administrativ.

Iată răspunsurile primite la întrebarea *"Cât de des trebue să oferiţi o recompensă unui funcţionar public (bani, cadouri) pentru a obţine un lucru la care aveaţi dreptul oricum?"*: Românii: întotdeauna (13,7%), uneori (54,4%); Bulgarii: întotdeauna (1,3%), uneori (28,3%); Slovacii: întotdeauna (8,2%), uneori (47,7%). Mai mult, 14,1% dintre Români consideră că niciodată nu vor fi trataţi corect la Primărie, la Circa Financiară sau la alt serviciu al administraţiei publice dacă nu vor *"da"* ceva; 53,4% se arată, totuşi, ceva mai optimişti, opinând că *"depinde peste cine dai"*. Se observă că Românieі îi lipseşte legislaţia esenţială în ceea ce priveşte conflictul de interese. Deşi unele incompatibilităţi sunt prevăzute în legi deja existente, din moment ce nu sunt sancţionate în Codul Penal *"sunt ca şi cum nu ar fi"*.

De pildă, se spune în document, în cazul Sorin Ovidiu Vântu era clar că a existat un conflict de interese în care a fost implicat preşedintele Senatului (fostul prim-ministru Nicolae Văcăroiu), precum şi şeful de cabinet al Premierului Năstase (Sorin Teşu). Datorită legislaţiei româneşti incomplete, asemenea comportamente sunt cel mult imorale, dar nu şi ilegale: legislaţia invită practic demnitarii să fie corupţi.

Raportul avertizează că puterea politică *"nu a tras nici o învăţătură"* din prăbuşirea fondurilor mutuale, menţinând cu bunăştiinţă lacunele din legislaţie: *"După colapsul FNI şi al Băncii Populare în 2000, a devenit deja evident că lacunele din legislaţie, proasta aplicare a legislaţiei bancare deja existente şi lipsa unui sistem de pedepse adecvat Codului Penal facilitează fraudele bancare şi speculaţiile. În primul rând, ar trebui completat cadrul legislativ privind tranzacţiile financiare şi creată o agenţie naţională de audit puternică. Agenţii economici ar trebui constrânşi să*

Continuare în pag. 4

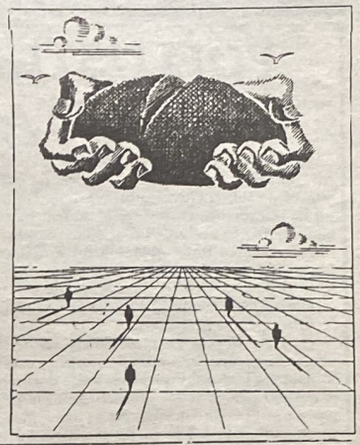

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual: 40$ / 60 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 28 Nr. 304 - IUNIE 2002 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE ÎN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMÂNIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZELANDĂ

pag.5
NATO ŞI PROBLEMA ROMÂNIEI

JUSTIŢIA STÂLPUL DE BAZĂ AL MAFIEI POLITICE
pag.7

PROIECT DE ASANARE MORALĂ
pag. 9

pag 11
VORONEŢ "CAPELA SIXTINĂ A ORIENTULUI"

CRONICI LITERARE
pag. 12

pag. 23
UZUL ŞI ABUZUL DE IMUNITATE

Demistificarea jafului instituţionalizat

"MAREA CORUPŢIE" - UN TRUC PROGRAMAT

Col.(r) Marin PÂRVULESCU

Pentru a înţelege esenţa şi dimensiunile reale ale corupţiei invocată cu o suspectă insistenţă de către actualul guvern, drept cauză a dezastrului economico-social din România de astăzi, trebue precizat dela început că ***mita*** şi ***bacşişul,*** omniprezente de-a lungul timpurilor şi pretutindeni în lume, acordate de regulă benevol şi prin care unii funcţionari îşi rotunjesc în mod nesemnificativ veniturile, nu constituie un pericol social major. ***Pentru ca un funcţionar să acumuleze în timp scurt averi însemnate, este necesar ca cei care i le oferă, adică CORUPĂTORII, să posede ei înşişi, averi uriaşe,*** astfel încât acestea să nu fie afectate de sumele substanţiale acordate funcţionarilor corupţi. În acest punct al analizei se naşte întrebarea firească, ***pe ce căi au agonisit averi imense corupătorii, pentru a-i îmbogăţi la rândul lor, pe funcţionarii corupţi,*** uneori poliţişti, procurori, judecători sau controlori fiscali de rang înalt. Cu alte cuvinte, ***care este proveniența bogăţiei originare în condiţiile în care cu doar 10 -12 ani în urmă, întreaga populaţie a ţării a pornit, în privinţa bogăţiei, dela acelaşi nivel, adică dela nimic.***

Invocarea, pentru a justifica îmbogăţiri spectaculoase, a deţinerii înainte de 1990 a unor funcţii importante în stat sau în partid este mincinoasă. Salariile în statul comunist erau atât de apropiate încât diferenţa dintre un minier şi un ministru sau dintre un căpitan şi un general era nesemnificativă încadrându-se cel mult într'un raport de unu la trei. Este drept că cei din urmă beneficiau de avantaje substanţiale prin gospodăriile de partid, prin vilele de protocol şi prin autoturisme de serviciu, dar ***nu puteau face acumulări de bunuri materiale şi cu atât mai puţin de bani.***

A susţine că nişte generali au devenit după 22 Decembrie 1989 mari oameni de afaceri datorită sumelor economisite din soldele anterioare sau că fiii unui prim-ministru beneficiază acum de miile de dolari ai bunicii lor, soţie de fost ministru comunist, este o aberaţie.

Pentru cei care au încetat să mai fie atât de naivi încât să mai creadă că sistemul comunist s'a prăbuşit şi că locul fostei ierarhii a fost luat de către oameni veniţi din afara fostelor structuri de sorginte comunistă, nu există nici o îndoială că ***trecerea la capitalism s'a hotărît*** (desigur nu în România care a devenit doar una din ţările în care s'a aplicat), ***ca urmare a renunţării la comunism. Acest proces de trecere dela comunism la capitalism a fost posibil atunci când un grup din ierarhia de vârf a serviciilor secrete, partidului şi armatei, a fost suficient de puternic pentru a o face,*** după o experienţă de peste 70 de ani de sărăcie, represiune şi crime săvârşite în scopul realizării unei orânduiri utopice.

În acest proces de trecere deosebit de complex şi riscant în privinţa păstrării în continuare a puterii, ***problema lichidării proprietăţii de stat a fost pentru grupul relativ restrâns la care ne-am referit dar şi pentru grupul similar din ţara noastră, problema fundamentală.*** Reamintim celor care nu s'au dovedit prea silitori la învăţământul de partid generalizat şi obligatoriu, că ***diferenţa dintre comunism şi toate celelalte orânduiri cunoscute până în prezent, din istoria omenirii,*** (cu excepţia comunei primitive, din care comunismul susţine că se inspiră), ***constă în natura proprietăţii.*** Pe de o parte, sărăcia, represiunea, încarcerarea, teroarea, proprii statului comunist şi pe de altă parte, relativa (sau măcar posibila), bună stare şi relativa libertate, proprii statului capitalist, ***sunt consecinţe ale abolirii dreptului de proprietate în primul caz şi al dreptului de proprietate materială şi asupra propriei persoane, în al doilea caz.***

Evoluţia trecerii la capitalism în ţara noastră, urmând cu oarecare întârziere, (pentru a rezolva mai întâi *"cazul"* Ceauşescu), modelul venit dela Răsărit, demonstrează că din mai multe variante posibile ale lichidării proprietăţii de stat, ***s'a optat pentru o soluţie pe cât de simplă şi eficientă, pe atât de nedreaptă şi imorală: jefuirea întregei populaţii de partea care i s'ar fi cuvenit din uriaşa avere a statului comunist, la a cărei obţinere a contribuit,*** suportând decenii de-a rândul condiţiile unei vieţi de mizerie.

S'a optat pentru transferarea, prin efectul ascuns a unor legi perverse, a întregei avuţii comune în proprietatea membrilor grupului conspirativ, a susţinătorilor lor şi în general, în proprietatea celor care în calitate de oameni de stat şi de partid în regimul comunist, o administraseră anterior. Pentru a se evita, prin manipulare, nemulţumirea populaţiei ***s'a mimat intenţia împărţirii acestei imense avuţii tuturor cetăţenilor.*** În acest scop s'au acordat pentru început, tuturor, sub forma unui cupon, acţiuni în valoare de un milion, (o sumă ce reprezenta atunci peste cinci sute de salarii medii lunare), ***fără însă a exista posibilitatea de a intra realmente în posesia măcar a unei minime părţi din această valoare.*** După un deceniu, datorită inflaţiei, valoarea acestor acţiuni a devenit absolut nesemnificativ, majoritatea acestor cupoane devenite acţiuni la aşa-zisele S.I.F.-uri regionale (societăţi de investiţii), fiind cotate la bursă, la valoarea de câteva sute de mii de lei, echivalentul unei jumătăţi din cele mai mici pensii lunare. Prin această diversiune s'a indus populaţiei la vremea respectivă, părerea că a căpătat calitatea de proprietar. În contextul real al transferului de proprietate la care ne-am referit mai sus ***a fost necesară o redistribuire a avuţiei astfel încât cei cu funcţii importante în cadrul fostului regim comunist, care nu avuseseră în administraţie proprie valori, materiale sau băneşti, să fie incluşi printre beneficiarii destatizării.*** Cazul Bancorex este relevant în acest sens. Zeci de mii, sute de mii şi milioane de dolari au fost acordaţi, fără garanţii, ca împrumut, pentru a se *"încuraja iniţiativa particulară"*, pe baza unor tabele sau a unor aprobări individuale, beneficiarii fiind, preponderent, membri ai Securităţii, Miliţiei, Armatei sau ministerului de Externe.

Continuare în pag. 4

editorial

POLIŢISTUL COMUNITAR

În guvernarea neo-comunistă din România *"poliţistul comunitar"* este o nouă categorie de poliţist, în înţelesul de azi, al Guvernului Năstase. Un poliţist care nu stă într'un birou oarecare, de unde urmăreşte ceea ce se întâmplă în sectorul lui şi se deplasează în caz de nevoie la locul unde prezenţa lui e necesară. El este itinerant, merge din casă în casă să ia contact cu locuitorii din aceste case. Şi notează toate informaţiile pe care le obţine, în cursul vizitelor sale şi apoi le duce la *"centru"*, pentru prelucrări.

Cine are nevoie de acest fel de servicii? De unde vine această idee originală? Se spune că este vorba de o solicitare a Uniunii Europene, unde dorim să obţinem şi noi intrarea, şi se fac eforturi serioase pentru a face parte din această Uniune. Ni se pare însă ciudată această solicitare a UE. Şi de aceea ne ducem mai degrabă la vremurile de pomină ale *"regimului dictatorial comunist"*, de tristă amintire ale fostului sectorist şi şefi de blocuri, care aveau misiunea de a cerceta tot ceea ce se întâmplă în respectivul bloc, pentru le transmite mai departe informaţiile obţinute, adică la Securitate.

Despre ce fel de informaţii este vorba? Nu se ştie, deocamdată, până nu vom lua contact cu lumea *"poliţiştilor comunitari"*, sau când se vor da comunicate speciale despre aceste categorii noi de poliţişti, ori se va publica vreo lege specială.

În orice caz, informaţiile care le-ar putea obţine domnul poliţist comunitar au o conotaţie care nu este cerută de familiile pe care le vizitează, ci ele vin din partea interesului pe care-l are acest domn poliţist în numele instituţiei din care face parte şi nu din interes sau dorinţa locuitorilor caselor din sector. Absolut toate interesele locuitorilor: morale, familiale, religioase, politice, sociale, se pot rezolva prin iniţiativa acestor locuitori, cu familiile lor, cu preoţii, prietenii, cu partidele lor politice, cu asociaţiile în care sunt încadraţi, cu avocaţii, sau cu alte profesiuni libere: notari, doctori, ingineri sau chiar ghicitori în palmă. Pentru aceste cazuri nu este nevoie de poliţişti comunitari. Autorităţile locale care se găsesc la secţiile de poliţie pot fi chemaţi numai în cazuri de absolută nevoie. Nu este nevoie de vizita cuiva, nechemat, în casele oamenilor, pentrucă aceste case sunt ale lor şi au un caracter de strictă particularitate, de absolută particularitate. Numai atunci când este încălcată legea pot apărea *"autorităţile locale"*, sau când se aduce un act dela *"autorităţi"*, cu o înştiinţare strict oficială.

Casele oamenilor sunt locuri de intimitate, care trebuesc respectate integral şi fără rezerve. În America, nici un poliţist al unei localităţi nu are permisiunea de a intra în casa cuiva, chiar atunci când aduce un act oficial. Actul respectiv este înmânat la uşă, primeşte o semnătură şi pleacă mai departe. Domiciliul cuiva este inviolabil, afară de cazuri indicate special de legile în vigoare.

Dacă nu este vorba de infracţiuni sau ilegalităţi, poliţistul comunitar nu are nici o calitate specială de a intra în casa cuiva, numai spre a obţine informaţii sau să intervină în viaţa particulară a oamenilor. Acest fel de acţiuni constituie o violare a libertăţilor pe care le au cetăţenii şi ele amintesc cu durere de abuzurile oribile ale Securităţii de altădată.

Se spune, sus şi tare, că astăzi nu mai există securişti, ori apariţia acestor *"poliţişti comunitari"* nu poate fi interpretată decât ca o încălcare a legilor de libertate ale cetăţeanului. Dacă cineva doreşte să se spovedească, se duce la preotul său, la un bun prieten, la un vecin etc., în nici un caz la un poliţist; la poliţist se duce cu o reclamaţie oarecare sau o informaţie de interes administrativ, dar nu să dea, la cererea acestuia, informaţii care nu privesc interesele lui.

Ideea de înfiinţare a unei *"Poliţii Comunitare"* va putea fi primită cu suspiciune şi cu o oarecare panică a cetăţenilor, fiindcă nu poate fi motivată ca o cerinţă a lor şi ei nu doresc să fie spionaţi în viaţa lor particulară, de către oameni care nu dispun de virtuţi speciale, ce ar putea ajuta oamenilor ca: doctor, soră de caritate, educator, paznic etc.

În plus, va întări ideea că actualul regim nu mai este un stat de drept, ci un stat *"totalitar"* care, el, singur se îngrijeşte de viaţa oamenilor, prin *"Ordine de Urgenţă Guvernamentale"*, ceea ce este absurd, ridicol şi fără respectul virtuţii specifice româneşti: omenia.

Numai în regimul dictatorial al Partidului Comunist din România a fost posibil să se trăiască într'o astfel de teroare poliţienească. Oare ne reintoarcem la o astfel de robie, din cauza unora care astăzi, făcând parte din Guvernul actual, vor să ne întoarcă la metodele aşazisului *"dispărut"* partid comunist?

În felul acesta nu vom putea intra în NATO sau în Uniunea Europeană, căci în acele organizaţii internaţionale nu vor putea guverna astfel de principii morale. Spectacolul politic pe care-l dă astăzi acest regim, prin incompetenţă şi imoralitate (corupţie), în faţa lumii întregi este ridicol şi nociv pentru însăşi ideea de conducere politică şi mai ales pentru calitatea de Român.

Noi nu credem în ruptul capului că Uniunea Europeană a cerut României să înfiinţeze o *"Poliţie Comunitară"*, pentrucă o astfel de poliţie este complet în afara legilor morale, care există în Europa şi peste tot în lume.

George BĂLAŞU

Momentul Praga

Mihai CREANGĂ

Cine-ar fi crezut că vom fi în situaţia de a sta în pragul NATO, ca un candidat serios (hâm!) şi cu mari şanse de a fi invitat să intre, tocmai *"sub înţeleapta con - ducere"* a Preşedintelui Ion Iliescu şi a Prim-ministrului Adrian Năstase, artizanii eşuatului Tratat cu URSS, care ne-ar fi interzis expres accesul în Alianţă fără *"binecuvântarea"* Kremlinului? Foştii purtători de pancarte protestatare, ce se ofereau - prin ele - cu cinci-şase ani în urmă, ca *target* pentru avioanele NATO, vor fi primiţi cu onoruri militare la sediul NATO din Bruxelles. Dar fie să se întâmple *"minunea"* la Praga, în Noembrie, căci, oricât de cârcotaş ar fi, nici un Român zdravăn la minte nu e, totuşi, încercat de gândul pervers *"Zbârcă babă pe lopată"*... Vom uita, poate, umorul negru şi fără haz al ministrului Apărării, ca şi strania sa idee după care e nedemocratic faptul că unele ziare nu se lasă controlate... Pentru România, câştigurile ar fi imense - iar faptul principal decurge din ceea ce fostul Secretar de Stat, Madleine Albright le-a spus, cu francheţe, reprezentanţilor celor trei ţări admise în NATO la Madrid: *"De-acum încolo, nimeni nu va mai juca soarta voastră la pocker..."*

Dar şi noile responsabilităţi ale României vor fi de acelaşi ordin, iar faptul că oficialităţile noastre ţin foarte puţin să le facă publice ne nu este chiar de bun augur. Episodul Srebrenica şi teribila încercare prin care a trecut detaşamentul olandez atunci arată, dacă mai era nevoie, de ce natură sunt pericolele şi noile responsabilităţi ce vor reveni şi militarilor români.

Lucrurile s'au complicat infinit după 11 Septembrie 2001. Războiul din Afganistan este departe de a se fi încheiat. În Orientul Mijlociu logica înfruntării - atentate teroriste, pe de o parte, şi represiune armată, de alta - îşi urmează cursul nefast, putând duce la o catastrofă ce va depăşi perimetrul regiunii. Ce rol îşi va asuma, în viitorul imediat, NATO? Care vor fi obligaţiile militare şi politice ale României după admiterea în Alianţă?

Sunt teme asupra cărora guvernanţii noştri nu doresc o dezbatere publică. Este sau nu aceasta necesară? Este sau nu oportună? Sunt întrebări cărora va trebui să li se răspundă măcar atunci când momentul Praga va fi depăşit cu bine. Dacă va fi depăşit...

Amnesty International : PSD arată puţin respect faţă de lege

Potrivit autorilor influentului raport *Amnesty International* pentru anul 2001, partidul aflat la putere în România *"a arătat puţin respect faţă de lege"*. *"A instruit judecătorii cum să decidă în anumite cazuri, a dispus demiteri partizane din magistratură şi a intervenit în probleme judiciare"*, susţin autorii raportului. Acelaşi raport afirmă că, în România, corupţia a continuat să fie o practică larg răspândită şi să submineze sistemul legal, economia şi încrederea publică în Guvern. În luna Mai, spre exemplu, un raport nepublicat al Parlamentului European arată ca Guvernul nu doar că nu a reuşit să rezolve problema copiilor abandonaţi, dar că oficialii săi au fost implicaţi în neregulile privind adopţiile internaţionale, prin care copiii riscau să devină victime ale traficului sau ale altor forme de abuz.

Totodată, noile proceduri parlamentare - mai ales cele privind interzicerea accesului public la dezbateri - au restrâns capacitatea organizaţiilor neguvernamentale de a influenţa schimbările aduse unor legi. Cu toate că au eliminat din Codul Penal prevederile discriminatorii, autorităţile dela Bucureşti au amânat iar modificarea unor legi importante din perspectiva drepturilor omului.

Poliţiştii români au recurs destul de des la tratamente abuzive, iar modul în care au făcut uneori uz de armă este discutabil. Acelaşi raport relevă că numărul cazurilor de tortură şi de tratament abuziv din partea poliţiştilor a crescut. Cel puţin doi oameni au murit în timp ce se aflau în custodia Poliţiei, ca urmare a tratamentului aplicat. În unul din cazuri, ancheta a fost declanşată la patru luni dela incident, în urma unor proteste publice şi a unor repetate apeluri din partea organizaţiilor neguvernamentale, precizează aceeaşi sursă. Lipsa tratamentului medical adecvat pentru cei aflaţi în arestul Poliţiei a dus, în Februarie 2001, la moartea unui bărbat dependent de droguri, susţine *Amnesty International*. Una din victimele torturii poliţiştilor - un tânăr de 20 de ani - s'a sinucis în luna Ianuarie, cu o zi înainte de a fi supus unui al doilea interogatoriu. Deseori, poliţiştii au interogat suspecţi în absenţa avocaţilor, unii minori au fost chestionaţi fără a fi însoţiţi de părinţi sau de un tutore. *"Se pare că s'a recurs la aceste presiuni pentru a determina victimele să renunţe la plângeri"*, notează autorii raportului, care amintesc că, în primele nouă luni ale lui 2001, un număr de 137 de persoane au fost acuzate de ofensă adusă autorităţii din cauza unor insulte, ameninţări sau afronturi care nu au implicat însă violenţa.

În acest context, reprezentanţii *Amnesty International* trec în revistă mai multe exemple: o descindere a poliţiştilor şi jandarmilor într'un sat, în căutarea unor hoţi de carburant, decesul în arest al unui bărbat reţinut după ce şi-a bătut soţia, agresarea unui tânar reţinut de poliţişti pentrucă ar fi furat o vacă.

Amnesty International (AI) apreciază că rareori anchetele derulate în astfel de cazuri au fost imparţiale şi că, în repetate rânduri, cercetările preliminare au fost prelungite pentru a-i împiedica pe reclamanţi să recurgă la căi de apel.

ADEVĂRATELE MOTIVE PENTRU CARE FMI ÎNTOARCE SPATELE ROMÂNIEI

Organismele financiare internaţionale au întors spatele României. Potrivit unui articol apărut în prestigiosul *"Financial Times"*, Consiliul Director al FMI a amânat discutarea eliberării tranşelor doi şi trei din acordul *stand-by* cu România din cel puţin două motive: lupta politică dintre PSD şi PD pe tema împrumuturilor pe care BEI şi BERD intenţionează să le acorde Primăriei Capitalei şi lipsa de transparenţă a Executivului în cazul unor privatizări importante.

Ziarul britanic subliniază că organismele internaţionale privesc cu tot mai multă suspiciune modul în care partea română ar cheltui cele 700 de milioane de dolari. Neîncrederea instituţiilor financiare a fost indusă mai ales de încăpăţânarea consilierilor PSD de a nu vota contractarea împrumuturilor BEI şi BERD, în valoare de aproximativ 300 de milioane de dolari.

Într'o discuţie cu reprezentanţii celor două bănci, Traian Băsescu, primarul Bucureştiului, a declarat că reprezentanţii PSD din Consiliul Municipal sunt manevraţi de conducerea partidului de guvernământ, care ar fi interesat să direcţioneze banii către filiere apropiate partidului. Un alt motiv serios care a stat la baza deciziilor de amânare a împrumuturilor FMI şi BM este îngrijorarea acestora cu privire la modul în care se derulează procesul privatizării în România. Un exemplu îl constituie privatizarea combinatului ALRO din Slatina, proces în care statul român a fost acuzat de lipsă de transparenţă, vânzând firmei *"Marco International"* una dintre puţinele întreprinderi de stat profitabile. De altfel - precizează *"Financial Times"* - în cercurile de afaceri internaţionale s'a vorbit despre legăturile strânse dintre persoanele din conducerea *"Marco International"* şi indivizi suspectaţi că ar face parte din mafia rusească.

NU UITAŢI!
REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"!

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestui ziar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

DELA SUBLIM LA RIDICOL ...E DOAR UN PAS

Mihaela MOISIN

Ca orice țară, România vrea să iasă în evidență. Azi mai mult ca oricând. Azi, când se joacă iar cărțile cu NATO, când dorește să intre în Uniunea Europeană. Țară frumoasă, cu minunate tradiții culturale, istorice și religioase, cu un minunat mozaic de porturi specifice regiunilor țării, de folclor, de artă - a ieșit întotdeauna în evidență.

Muzica noastră a făcut înconjurul lumii, scriitori români cu renume mondial - s'au impus în literatura clasică universală; pictori și sculptori au lăsat în urmă adevărate perle de artă în cele mai mari muzee ale lumii. Icoanele noastre, portul nostru național stau la loc de cinste în orice biserică sau muzeu în lume. În plus, România s'a impus în lume și prin talentele sportive la gimnastică, tenis, fotbal etc. Am fost și suntem în atenția lumii prin frumoasele noastre tradiții.

Azi însă, se pare că cineva, acolo la Guvern, cred, vrea să ne ridiculizeze. Ne mândrim cu minuscula parte ocultă ce sălășluiește și în România, ca și în orice altă țară. Mai întâi prin propunerea de realizare a Parcului Dracula, parc ce ne-ar identifica cu vampiri, monștri, antichriști, iar mai nou prin identificarea noastră cu o țară în care se practică magia, o țară de vrăjitori și vrăjitoare.

În loc să punem în evidență frumoasele icoane pictate pe lemn, minunatele costume naționale, artizanatul nostru care este deosebit de bogat, în loc de a încuraja vizitatorii să vadă mănăstirile și vestigiile istorice ale țării, noi ne mândrim cu vrăjitoarele.

La recentul Târg Internațional București Romexpo 2002, care s'a deschis la 29 Mai, România s'a prezentat printre altele, cu standul de vrăjitoare. Nu am participat la acest târg, ca atare ceea ce voi descrie mai jos este o reluare a celor relatate de presa română din România.

Trist este faptul că Tiberiu Pap, director de târguri și expoziții al Romexport SA înțelege prezența *"magicienelor"* la TIBCO, ca un element de culoare, așa cum pe vremuri *"papagalul Coco și planetele sale reprezentau elementul de culoare al oricărei promenade bucureștene... Așa încât de ce nu și magiciene la TIBCO"?*

Dar dela papagalul Coco, decent, cu planetele sale naive, până la magicienele dela TIBCO e cale lungă...

Voi reda parțial din articolul *"Standuri de magie albă la Romexpo"* din ziarul *"Adevărul"*.

"O impărătească, conducătoare de clan, o regină cu vreo șapte principese și o liderâ incontestabilă a tuturor vrăjitoarelor... Pe mese... cărți de tarot import Taiwan, cranii de plastic, statuete cu Iisus Hristos vopsite roșu-galben, globuri de cristal... Pe pereți afișuri publicitare color, perdele brodate și frânturi de anunțuri de mică publicitate tăiate din ziare... La intrări - trupe vestite de lăutari care se acoperă una pe alta, un televizor înalt, stereo, la care sunt puse spoturi publicitare și o căruță, cu tot cu cal, parcată lângă un Mercedes cu faruri rotunde. Aproape 100 de practicante a magiei <albe>, prezicătoare, făcătoare de minuni, deținătoare de mari puteri dar și o veterană a magiei negre și-au deschis, ieri standurile la Romexpo... La pavilionul 25 s'au instalat oamenii <împărătesei> Brățara... tot clanul de vrăjitoare: Venus, Medalia, Macedonia, Simeria, Somna, ba chiar și Prințeasa. Toate vrăjitoarele au propriul stand, iar în mijloc stă împărăteasa - o argintăreasă cu o coroană de aur pe cap și o rochie galbenă cu picățele. Dintr'un colț, practicantele de magie albă sunt supravegheate de o babă de 105 ani, e celebra Orjanta (Urgența), femeia care se ocupă cu <bengaia> - magia neagră... Cu fața zbârcită... baba Orjanta povestește chicotind cum l-a văzut pe dracu'... Magia neagră e rapidă, că dracii's la putere... Vizavi de hala împărătesei e standul reginei Maria Câmpina. Zice că-i prima vrăjitoare apărută după Revoluție și că se trage din neam de vraci indian... În timp ce lăutarii arvuniți de clanul reginei scot manele-publicitare, bodiguarzii împânzesc zona, pentrucă hala 26 e un fel de trezorerie... Numai Maria are pe ea vreo 5 kile de aur - coroană, poșetă, toiag și lanțuri groase cât două degete... numai papucii de aur de 24 de carate au vreo 2 kilograme.... Pavilionul 27 e ceva tradițional, fără muzică, reclamă sau aur. În fața standului - doar o căruță și doi meșteri care sculptează în alamă. Aici e vrăjitoarea Rodica - fiica celebrei Omida - <vrăjitoare care l-a avut client și pe Ceaușescu>... Lidera spune că în prezent, din cauza banilor mulți care se cer, vrăjitoare excroace au ajuns mult mai numeroase decât cele adevărate. În rest <te na vedume karimata>! (adică să fiți feriți de vrajă".

Iată deci, relatările presei din România, căci articole asemănătoare au apărut și în alte ziare.

Cum este posibil ca la acest târg internațional, 3 din cele 15 pavilioane ale expoziției să fie afectate *"magiei"*? Răspunsul este simplu: cine poartă kilograme de aur, are și banii necesari pentru a închiria pavilionul. Nu are însă bani pentru reclame, pentru chiria unui stand în pavilion micul întreprinzător, micul comerciant, poate nici cel mai mare. Am ajuns ca țara să fie cunoscută prin palatele țiganilor, prezentate pe multe pagini în *"National Geographic"*, cu interviuri și declarații ale bulibașei din Alexandria, care arată că nu a folosit la construcția palatului său muncitori țigani, pentrucă îl fură, ci constructorii au fost români...

Se plimbă prin lume Tarafu haiducilor, vestit taraf țigănesc, dar guvernul nu este în stare să susțină material un bun ansamblu folcloric, un ansamblu de dansuri, de călușari, care să facă turnee în lume și să prezinte adevărata artă românească?

Este revoltător până la cer ce se întâmplă cu cultura și arta română azi în România.

Am intrat în era ridicolului, la care contribuie din plin însuși guvernul. Probabil, că în viitor se va înființa și un Departament al Magiei la Cotroceni, care să aibă în grijă pe Dl. Ion Iliescu.

Într'adevăr, dela sublim la ridicol este numai un pas, pe care noi azi l-am făcut.

"HAM-HAM! ABECEDARUL CÂINILOR"

Viorel PALTIN

Dat fiind că zoologia l-a plasat pe loialul, prietenosul și credinciosul patruped în familie, numindu-l *"canis familiaris"* și, fiindcă din motive deja istorice, câinii din țara noastră au devenit încă din ultimele decenii ale veacului trecut, adică din *"antichitate"*, un subiect de importanță națională și internațională, am găsit cu cale că n'ar fi deloc lipsit de interes un soi de abecedar pentru câini, mai savant spus *"ad usum canis"*. Și așa se publică tot felul de nerozii, pe care nu le citește nimeni... Am proiectat o primă variantă, care sper să fie un fel de premieră mondială în materie, intitulată *"Ham-ham! Abecedarul câinilor"*.

Manualul se vrea un instrument util, atât la îndemâna patrupezilor înșiși, cu sau fără stăpân, cât și a proprietarilor de câini, a dresorilor, a hingherilor și a edililor din localitățile mari sau mici și, nu în ultimul rând, a politicienilor de toate doctrinele, care pe lângă lătratul analfabet ar putea învăța, după carte, cum să se gudure, să facă sluj, să lingă manierat mâna sau alte părți ale stăpânului sau să saliveze prompt în fața ciolanului, după metoda reflexelor condiționate cu *"javra lui Pavlov"*. Întrucât mai cu seamă aceștia din urmă, politicienii, par a fi deficitari la capitolul *"pedigree"*, pe care și l-ar putea ameliora prin inginerie genetică, împrumutând dela vajnicul patruped câteva gene spre a le clona în proprioiul ADN, cu consecințe dintre cele mai benefice în privința mușcării adversarilor de turul pantalonilor sau a amușinării banilor care vagabondează prin buzunarele tot mai goale ale Românilor...

Mărturisesc că, în pofida tuturor sforțărilor, dată fiind dificultatea întreprinderii mele, până azi n'am reușit să scriu decât prefața sus-numitului abecedar. În restul timpului, recunosc, am cam *"heinizat la lună"*, emițând onomatopei, care semănau mai mult cu urletul de lup decât cu un lătrat academic.

Așadar, iată câteva mostre din Prefață: *"Stimați câini de toate rasele, fără deosebire de naționalitate, culoare, sex sau apartenență politică! Prezenta carte pune, pentru prima dată în istorie, sub ochii voștri, rodul muncii subsemnatului și a principalului meu colaborator, Prof. Univ. Dr. Grivei Clăpaug-Maidan von Oborlichhalle, el însuși absolvent Magna cum Bojoci, al Academiei de înalte studii câinești <Fane N. Ceausus-Odi-osul>, unde a fost 25 de ani profesoară de chimie sobolanistică și savanta de renume "Mondo Cane", Lenuța-Zdeanta-Odi-ossa Codoi, Doctor Horroris Pauza a Universității din Hiena.*

Este un prim abecedar de acest fel... Pe lângă învățarea alfabetului canin, lcrarea conține și scurte texte ușoare, care vor să fie un îndreptar care să vă ferească de pericolele existenței voastre alături de cea mai fioroasă, mai înșelătoare, mai mincinoasă, mai hoață, mai crudă și mai lacomă specie pe această planetă. Să-i zicem pe nume: OMUL.

Așadar, prima regulă: Nu vă lăsați umanizați! Umanizarea voastră nu e altceva decât un pas către dezumanizare, în cel mai deplin înțeles al termenului de câine. Să trecem acum la alfabetul <Ham-ham>. Prima literă pe care va fi nevoie s'o învățați e, firește, <H>, spre a începe lătratul științific, nu după ureche, ca mulți deputați... Învățați sunetele după regulile fonetice și retorice, folosind cuvinte și texte alese din fonetica osuarului plin de ciolane al numitei Academii.

Veți învăța să pronunțați vorbe ca: haită, hingher - arhaism, dar foarte actual -, hoții, hărmălaie, hămesit, care arată cum se comportă cei pe care îi idolatrizați cu atâta naivitate. Manualul va fi intuitiv, ilustrat cu imagini din viața noastră politică, financiar-economică, social-politică și sportivă. De pildă la lecția <Câine dom - estic> veți vedea figura unui înalt funcționar SPP, care fumează țigarete de contrabandă... și trabucuri împachetate cu euro și dolari de sută, la lecția <Câine pro-estic> veți vedea chipul unui politician ipocrit care vorbește de integrarea în NATO, dar fumează altceva, cu gândul la strângerea legăturilor cu Federația Rusă, iar la lecția <Câine pro-vestic> veți vedea mutra unui renumit <inginer financiar mioritic>, căruia îi curg balele după banii voștri dela FNI, <Dacia Felix> și BRD.

Regula a doua: Nu vă lăsați PDS-izați, PNL-izați, PD-izați, UDMR-izați, PRM-izați și, în general, nu vă lăsați <izați> în ruptul capului, fiindcă nu știți ce vă paște. E foarte posibil să ajungeți mult mai rău decât maidanezii... Ei riscă să-și piardă maidanul, voi riscați să pierdeți transportul cu care bucureștenii aduc câinii patriei în Ardeal, spre a <mangli> banii pentru euthanasiere, pe care Uniunea Europeană îi trimite ca să vă termine neamul... Sau ca într'o bună zi să poată spune: <Vrem Ardealul, dar fără câini!>.

Puteți oare să vă imaginați o lume fără câini? De mâine încolo ne vom ocupa de manualul înșuși. Am zis <Ham, ham!> Va fi greu, dar cu câteva semințe de floarea soarelui importate din Ungaria, cu o glajă de laptele-câinelui, cu ajutorul Prof. univ. Dr. Grivei-Maidan și cu al lui Dumnezeu vom izbândi... Până atunci, regula a treia: Nu vă umiliți! <Fiți câini, nu fiți oameni!> Ham-Ham!"

MUZICA-VIDEO CARTI-ZIARE

din ROMÂNIA, la dvs. ACASĂ!

MUZICĂ peste 500 AUDIO CASETE si CD: MUZICĂ POPULARĂ/ROMANȚE, MUZICĂ UȘOARĂ COMICE-BASME-COLINDE, muz.CLASICĂ CD-ROM-uri cu SUBIECTE DIN ROMÂNIA

VIDEO :+100 FILME: Nea Marin, Dacii, BD, Pacala, ORAȘE, DATINI; TEATRU: Caragiale-Birlic, Take-Yanke-Kadar etc. Revelion, Revoluția 89 Muz./dansuri populare celebre, Divertis, Crăciun

CĂRȚI: 2000 TITLURI: ROMANE, ISTORIE, DICȚIONARE, FILOZOFIE, POLITICA, POLITISTE, DRAGOSTE, BANCURI, COPII, CĂRȚI DE BUCATE etc.

ABONAMENTE LA ZIARE-REVISTE! COTIDIENE,SĂPTĂMÂNALE,LUNARE: "Evenimentul", "CAȚAVENCU", "SPORT", "REVISTA VIP", "Form.AS" REV.PARANORMAL,"REBUS","FEMEIA MODERNĂ" "OLIVIA","VIVA","PLAYBOY","POVESTEA MEA","BURDA"etc

Cereti formulare si liste gratis!

ARTIMMEX

import-export & distribution of publications and media

Reprezentanți ELECTRECORD și INTERCONT MUSIC

4 Farmington Cres.
Toronto, ON M1S 1G1 CANADA
e-mail: order@artimmex.com
INTERNET: www.artimmex.com
Tel.: (416) 332 9777
Fax: (416) 332 8777

ASOCIAȚIA CULTURALĂ ROMÂNĂ DIN HAMILON,ONT. CANADA

VĂ INVITĂ LA

Centrul Cultural "Nae Ionescu" dela Câmpul Românesc

TABĂRA DE VARĂ DELA CÂMPUL ROMÂNESC

21 Iulie - 28 Iulie

Tema simpozionului din acest an este:
CONTRIBUȚIA SCRIITORILOR DIN EXIL LA LITERATURA ROMÂNĂ

Ca în fiecare an , vom fi onorați de prezența a mai multor personalități; profesori, doctori, ingineri, scriitori și poeți

Pentru informații telefonați la: 905 389 0644 SAU 905 387 0637

TUPEUL GUVERNANŢILOR NU MAI ARE LIMITE

Secretarul General al Guvernului alias "Mickey le Backchich" alias Michi Şpaga vrea să dea în judecată ziarul "Le Monde"

Andrei BĂDIN

"Mickey le Backchich" egal Mickey Mincinosul

Ministrul pentru coordonarea Secretariatului General al Guvernului, Şerban Mihăilescu, a declarat că îl va da în judecată pe autorul *"unui articol defăimător"* la adresa sa, publicat pe 23 Mai, în cotidianul francez *"Le Monde"*, şi că îi va solicita acestuia plata unor sume importante în urma daunelor morale provocate. Autorul, Mirel Bran, este un reputat jurnalist specializat pe spaţiul Europei Centrale şi de Sud Est, corespondent al mai multor publicaţii occidentale de renume, printre care şi *"Le Monde"*.

În articolul *"incriminant"*, publicat în ziarul francez *"Le Monde"*, se arată că, în faţa Parlamentului, Şerban Mihăilescu a apostrofat opoziţia: *"Ciocu' mic!"*. Este oare o întâmplare că belicosul secretar al Guvernului este numit *"Mickey le Backchich"*?, (Miki Şpagă - nota red.) se întreabă semnatarul articolului.

"Corupţia a devenit un fel de normă unanim acceptată. Bacşişul reprezintă pâinea zilnică a majorităţii funcţionarilor, medicilor, profesorilor şi poliţiştilor", se mai spune în articol.

Şerban Mihăilescu a susţinut că Premierul Adrian Năstase a trimis o scrisoare cotidianului *"Le Monde"*, solidarizându-se cu acţiunea sa. Informându-ne direct la sursă, am aflat că această afirmaţie este o invenţie. În ce priveşte *"Le Monde"*, în varianta în care chiar va fi chemat Mirel Bran în instanţă, conducerea ziarului se va solidariza cu acesta împotriva ministrului dela Bucureşti, au informat surse dela Paris.

Mihăilescu a mai susţinut că autorul articolului, Mirel Bran, nu a mai publicat nimic, anul acesta, în *"Le Monde"*, încercând astfel să acrediteze ideea că este un atac direct la adresa sa, comandat de *"forţe obscure"*. Şi această afirmaţie este o minciună: Mirel Bran a publicat numeroase articole pe tematici ce ţin de problematicile geo-politice ale Europei de Sud-Est, fiind citat inclusiv pe *site*-ul oficial al Guvernului României.

Într'un raport al Misiunii Permanente a României dela Geneva privind reflectarea României în presa străină, transmis Guvernului şi datat 27 Aprilie 2002, se menţionează că *"majoritatea articolelor apărute în presa elveţiană de limbă franceză aparţin lui Mirel Bran, jurnalist liber român, rezident la Bucureşti, ale cărui articole sunt publicate şi în jurnale franceze"*.

Autorul articolului, Mirel Bran, afirmă BBC, spune că nu ziariştii trebue să păstreze imaginea Guvernului şi că protestele şi ameninţările la adresa presei din România sau din străinătate sunt dovadă că teoria conspiraţiei funcţionează încă bine în România.

Mirel Bran declară: *"A acuza ziariştii în mod constant de nerealizările României este o eroare gravă şi aş spune elementară. Dacă România vrea o imagine mai bună, oamenii care conduc România trebue să facă în aşa fel încât această imagine să existe. Dacă realitatea românească este cea care este, ea nu poate fi schimbată şi machiată aşa cum doresc laboratoarele de imagine ale Guvernului României"*.

La BBC, se demonstrează minciuna autorităţilor române

Ana BADEA

BBC:

Realizator: O comisie specială a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei ar urma să facă public rezultatul a cinci ani de aşa-numită post monitorizare. În 1997, Consiliul Europei a decis să înceteze monitorizarea României, cu condiţia ca aceasta să rezolve mai multe probleme, legate, printre altele, de restituirea proprietăţilor şi unele prevederi ale Codului Penal.

Recent, Comisia s'a întâlnit la Bucureşti cu politicieni români, printre care şi Premierul Adrian Năstase. La întrebarea *"şi-a respectat România angajamentele?"*, răspunsul pare să fi fost da şi nu. Pe hârtie da, în realitate nu - spun reprezentanţii organizaţiilor pentru respectarea drepturilor omului.

Reporter: Una dintre cerinţele formulate în 1997 se referă la o serie de articole din Codul Penal românesc pe care forul european le califică drept inacceptabile. Este vorba de articole care reglementează pedepsele pentru insultă, calomnie, ofensă adusă autorităţii sau ultrajul contra unui funcţionar public, mai cu seamă prin intermediul presei. Iar felul în care le reglementează a fost considerat în 1997 de către Consiliul Europei drept incompatibil cu Convenţia Europeană a Drepturilor Omului. Ce s'a întâmplat cu aceste patru articole ale Codului Penal vreme de cinci ani?

Premierul Adrian Năstase a spus că Parlamentul dezbate în prezent reglementări noi şi a asigurat asistenţa că autorităţile române vor găsi o soluţie bună la această mai veche cerinţă. Dar în contrast cu declaraţia la timpul viitor a premierului făcută recent, a reieşit apoi că cerinţa ar fi fost deja bifată la capitolul realizări. Aşa se arată negru pe alb într'un raport al comisiei de monitorizare. Cum este posibil? Deputatul PD Liviu Negoiţă, vicepreşedintele Comisiei juridice a Camerei, este extrem de surprins de acest neadevăr cuprins între paginile unui document oficial.

Liviu Negoiţă: Aceste articole există în Codul Penal, ele nu au fost modificate, au făcut parte din ceea ce Guvernul a promis că o să facă. Comisia Juridică din care fac parte nu are şi nu a avut pe agenda sa modificări ale Codului Penal cu privire la insultă, calomnie, ofensă adusă autorităţii şi ultraj contra bunelor moravuri.

Reporter: Şi totuşi, deputatul PSD Ionel Olteanu, care de altfel face chiar parte ca parlamentar român din Comisia Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, a declarat BBC că modificarile articolelor privind insulta şi calomnia au fost modificate. Mai mult, cel privind ofensa adusă autorităţii nici nu ar mai exista.

Întrebat una, Olteanu răspunde alta.

Ionel Olteanu: Articolul 238 este abrogat.

Reporter: Cum a fost abrogat, cum anume?

Ionel Olteanu: 239 a fost de asemenea modificat.

Reporter: Şi unde anume s'au publicat aceste modificări?

Ionel Olteanu: În Monitorul Oficial.

Reporter: Deci, cum anume au fost, tot prin ordonanţe sau cum, că noi nu avem cunoştinţe pur şi simplu de aceste modificări?

Ionel Olteanu: Aceste modificări au trecut prin Parlament de un an de zile. Asta este.

Reporter: Sub ce formă?

Ionel Olteanu: Păi, sub forma legislativă la care m'am referit, în sensul că au fost promovate la Parlament.

Reporter: Însă, potrivit deputatului PD Liviu Negoiţă, o raportare falsă a unor realizări fictive la Consiliul Europei este o chestiune gravă.

Liviu Negoiţă: Eu şi partidul pe care-l reprezint, PD, am cerut Guvernului Năstase, Guvernului României, să nu mai practice două stiluri de limbaj, unul pentru intern, unul pentru extern, pentrucă minciuna are picioare scurte. A avut o agendă pe care trebuia să o respecte, şi-a luat angajamente în faţa Uniunii Europene şi a altor organisme să rezolve aceste probleme, inclusiv modificarea Codului Penal. Lucrul asta nu s'a făcut.

INTEGRAREA ÎN UE, ÎNGREUNATĂ DE MĂSURILE LUATE ÎN CAZUL CURŢII DE CONTURI

Integrarea României în UE este îngreunată considerabil de măsurile luate de actuala putere la Curtea de Conturi, după cum se arată într'o notă a Comisiei Europene referitoare la noua situaţie în care se află această instituţie, a declarat preşedintele PNL, Valeriu Stoica.

El a spus că, în urma sesizării CE de către PNL, cu privire la abuzurile actualei puteri în cazul Curţii de Conturi, organismul european a trimis instituţiei româneşti de control financiar o notă prin care a condamnat măsurile de schimbare a componentei Curţii. *"Nota CE se referă la capitolul 28 al negocierilor de aderare a României la UE, respectiv controlul financiar. Concluziile documentului arată că, în România, Curtea de Conturi nu este independentă, iar noua lege privind această instituţie încalcă legea fundamentală,"* a mai spus Stoica.

În nota CE se menţionează că actuala putere a încălcat Constituţia prin schimbarea componenţei Curţii, oficialii europeni recomandând ca independenţa membrilor Curţii să fie garantată prin Constituţie, mai ales în privinţa procedurilor de revocare.

"Acest fapt implică o revizuire a Constituţiei, CE atrăgând atenţia că instituţia Curţii de Conturi nu trebue să fie subordonată Parlamentului, aşa cum se întâmplă în România. De aceea, PNL consideră că nota CE ar trebui să ridice serioase semne de întrebare actualei puteri, care continuă să ignore poziţia liberalilor în acest subiect," a mai spus Stoica. El a subliniat că reprezentanţii CE recomandă reluarea negocierilor României cu UE, la capitolul referitor la controlul financiar, liberalii considerând că actuala putere vrea să-şi asigurească instituţiile abilitate în controlul financiar.

"MAREA CORUPŢIE"

Urmare din pag. 1

Sub pretextul sugerat al *"lipsei de performanţe"* în afacerile iniţiate, aceste credite, ***în realitate subvenţii nerambursabile pentru un segment pe care se conta în consolidarea noului regim FSN devenit PDSR, nu au mai fost recuperate, iar banca a dat falimentul.*** Un alt exemplu tot atât de relevant îl constituie lichidarea, (de fapt devastarea), Cooperativelor Agricole de Producţie, ***lichidare stabilită a se face printr'o comisie subordonată preşedinţilor CAP,*** în condiţiile în care aceştia ar fi trebuit să se pună ei înşişi la dispoziţia unei comisii independente pentru a da socoteală de bunurile avute în administraţie. Ce a urmat este lesne de înţeles. ***Nomenclatura de partid locală din care preşedinţii de c.a.p.-uri făceau parte, şi-au însuşit maşinile agricole, utilaje, construcţii şi animalele cooperative.*** Prin intermediul primarului, component al grupului de nomenclaturişti, devenit la rândul său preşedinte al comisiei de aplicare a legii 18, ***şi-au însuşit şi cele mai bune terenuri agricole profitând de prevederile legii care,*** (deloc întâmplător), ***nu-l obliga să restituie ţăranilor pământul pe vechile amplasamente.*** În împrejurările evocate mai sus, dar şi prin alte soluţii tot atât de originale, ***a apărut în România,*** de regulă prin jaf, ***o reală clasă capitalistă, inclusiv în mediul rural.***

Încercarea autorităţilor de după alegerile din 1996 de a reinstaura dreptatea şi a recupera averile jefuite, a dat greş datorită unei stupefiante realităţi: ***acaparrea de către indivizi sau grupuri de indivizi, a celor mai mari părţi din ceea ce s'a numit, măcar formal, "averea întregului popor", a fost instituţionalizată printr'o deliberată legiferare, corespunzătoare acestui scop.***

Acest furt generalizat şi de mari proporţii care se referă la întreprinderi, hoteluri, vapoare, ferme, terenuri, construcţii şi vile de protocol, dar şi sume imense provenite din ceea ce s'a susţinut a fi *"conturile lui Ceauşescu"*, ***continuă să fie muşamalizat sub paravanul unei pretinse "mari corupţii"***, deşi prin definiţie, cazurile nu îndeplinesc criteriile unui astfel de calificativ. ***Noţiunea de "corupţie" are avantajul de a fi mai abstractă, mai ambiguă şi mai dificil de concretizat, decât HOŢIA.*** Sub acet pretext al zadarnicei căutări a unor *"mari corupţi"*, în realitate inexistenţi, autorii unor hoţii de anvergură sunt protejaţi de ambiguităţile legislative.

Guvernul, poliţia, procuratura, justiţia şi în mare parte chiar presa, nu au timp să se ocupe de marile hoţii ale ultimului deceniu, urmărind în schimb, o himeră: Marea Corupţie!

M.PÂRVULESCU

ROMÂNII EXPERŢI ÎN MITĂ

Urmare din pagina 1

adopte un sistem clar, coerent şi unitar de păstrare a actelor oficiale, pentru a folosi eventualelor controale".

Referindu-se la corupţia în Poliţie, raportul subliniază că în plină campanie anticorupţie apar, surprinzător, legi-piedică. *"Proiectul de lege privind statutul Poliţiei lasă această instituţie esenţialmente centralizată şi ierarhizată, fără un control pe orizontală, control care este de fapt singurul mod prin care s'ar putea obţine rezultate pozitive"*, susţin specialiştii societăţii. Ei anticipează că, *"dacă regulile jocului continuă să fie secretomania şi practicile arbitrare, cei mai îndrăzneţi dintre cetăţeni vor continua să mituiască procurorii, judecătorii şi poliţiştii"*.

Lipsa unor *"incompatibilităţi reale"* care să-i constrângă pe aleşi la un anumit comportament este, potrivit documentului, motivul pentru care parlamentarii şi consilierii locali au devenit *"cei mai nepopulari"*.

Soluţiile SAR sunt în număr de patru: limitarea imunităţii parlamentare numai la faptele care intră în sfera politicului; renunţarea la practica secretizării votului parlamentar (voturile senatorilor şi deputaţilor trebue înregistrate nominal, astfel încât fiecare cetăţean să ştie cum a votat alesul său); schimbarea legislaţiei, în sensul demiterii parlamentarilor şi aleşilor locali care trec la un alt partid; adoptarea unei legislaţii privind finanţarea campaniilor electorale la modul propus de societatea civilă.

Aurel BĂDĂIAN

NATO ŞI PROBLEMA ROMÂNIEI

Montaj realizat de Dan BITU

NATO INSISTĂ CA ROMÂNIA SĂ-I VERIFICE CU STRICTEŢE PE FOŞTII SECURIŞTI

Cea mai puternică alianţă militară occidentală are o problemă cu spionii români, notează prestigiosul cotidian *"Wall Street Journal"* (WSJ), care adaugă că NATO vrea mai mult din partea României în privinţa examinării situaţiei foştilor agenţi ai Securităţii, înaintea aderării. Când o ţară doreşte să adere la Alianţa Atlanticului de Nord, aşa cum doreşte România la viitorul *summit* din Noembrie de la Praga, aceasta obţine accesul la secretele militare ale aliaţilor, inclusiv componenţa forţelor armate, mişcările de trupe planificate şi răspusul la eventualele ameninţări, notează cotidianul american. Acesta este motivul pentru care NATO insistă ca ţările candidate să reglementeze strict accesul la documentele militare sau de spionaj, înainte de a fi admise în Alianţă, adaugă WSJ.

Potrivit articolului din jurnalul american, NATO vrea mai mult din partea României, ţara care a avut un trecut destul de tulbure în privinţa serviciilor sale secrete, fostul serviciu denumit Securitate, fiind parte a regimului opresiv al dictatorului comunist Nicolae Ceauşescu. *"Securitatea a murit o dată cu îndepărtarea dela putere a regimului care a sprijinit-o, dar mulţi dintre foştii săi agenţi lucrează în cadrul noilor servicii secrete româneşti"*, afirmă WSJ, care se întreabă dacă NATO poate avea încredere în aceştia. Deşi nimeni nu a cerut oficial României să-i concedieze pe foştii agenţi, Statele Unite şi alţi câţiva aliaţi ar dori ca România să examineze cu mare atenţie toţi foştii agenţi ai Securităţii, ca să se asigure că oameni cu un trecut *"tulbure"* nu vor avea acces la secretele NATO. Nicholas Burns, de exemplu, ambasadorul SUA la NATO, a discutat problema fostei Securităţi cu oficiali români cu rang înalt, inclusiv premierul şi ministrul Apărării, notează WSJ.

Cotidianul american arată că NATO se pregăteşte în acest an pentru ceea ce ar putea fi cel mai important val de aderare, cu ocazia *summit*-ului dela Praga, din Noembrie, unde ar putea fi invitate nouă state, inclusiv România. Ca să se *"califice"* în cursa pentru aderare, statele candidate trebue să îşi modernizeze forţele armate şi să-şi îmbunătăţească credibilitatea, în materie de democraţie. *"Printre alte solicitări, NATO face presiuni asupra României pentru a examina trecutul foştilor agenţi ai Securităţii, pentru a se asigura că susţinători ai regimului Ceauşescu nu vor avea acces la secretele NATO"*, notează WSJ, care remarcă faptul că această cerere a intensificat dezbaterea privind îndepărtarea României de trecutul său comunist. *"Rolul foştilor agenţi ai serviciilor de Securitate în societate şi Guvern este o problemă în întreaga Europă de Est. Vladimir Putin, fost spion KGB, este acum preşedinte al Rusiei"*, subliniază cotidianul american. *"Securitatea românească a fost la fel de brutală precum KGB-ul. A fost destrămată şi fragmentată în mai multe agenţii, imediat după Revoluţie. Mulţi ofiţeri ai Securităţii au fost acuzaţi de diverse crime, dela asasinate politice până la colaborarea cu Carlos Şacalul, unul dintre cei mai cunoscuţi teroriştii internaţionali"*, adaugă WSJ.

În încheierea articolului este citat ambasadorul român la NATO, Bogdan Mazuru, care afirmă că *"România intenţionează să analizeze minuţios trecutul foştilor săi agenţi, pentru a aprecia care este apt din punct de vedere moral pentru a avea acces la secretele NATO şi care nu, ca răspuns la cererile Alianţei"*. Această declaraţie vine în contradicţie cu alte declaraţii ale Premierului Adrian Năstase şi ale Preşedintelui Ion Iliescu, care au afirmat în mai multe rânduri că NATO nu este preocupat de problema securiştilor şi că prezenţa acestora în rândul serviciilor secrete româneşti nu constituie o piedică în calea aderării la NATO.

CORUPŢIA AMENINŢĂ INTEGRAREA ROMÂNIEI ÎN NATO

Una dintre cele mai mari dificultăţi ale Guvernului Năstase este corupţia răspândită la toate nivelurile, care i-a descurajat pe investitori şi ameninţă acceptarea României în NATO, se arată într'o analiză apărută în prestigiosul cotidian *"Financial Times"*.

Articolul, intitulat *"Abila administraţie Năstase respinge criticile aduse"*, face parte dintr'un supliment special publicat de cotidian privind oportunităţile de investiţii în Europa Centrală şi de Est. Autorităţile americane, notează publicaţia, au avertizat că, în cazul în care corupţia nu va fi combătută, candidatura la Alianţa Nord-Atlantică va fi respinsă. *"Dar este o deosebire faţă de anul trecut"*, susţine un diplomat, citat de corespondentul *"FT"* la Bucureşti. *"Românii au înţeles, în cele din urmă, că nu Armatele se califică pentru admiterea la NATO, ci ţările. În ultimul an s'a petrecut o schimbare de atitudine semnificativă"*, continuă diplomatul.

Articolul face o trecere în revistă a celor 18 luni de guvernare PSD, după ce *"România a devenit un focar internaţional de tensiune după alegerile prezidenţiale al căror rezultat i-a speriat pe mulţi"*. Atunci, subliniază autorul, Românii au avut de ales între Vadim Tudor, *"un extremist, foarte cunoscut pentru atacurile sale la adresa minorităţiilor"* şi Ion Iliescu, *"un fost comunist al cărui Guvern anterior, la începutul anilor '90, a fost acuzat pentru eşecul ţării de a atrage investiţii străine"*.

Declaraţiile lui Iliescu din timpul campaniei electorale, privind o reevaluare a privatizărilor făcute în guvernarea trecută şi, eventual, o blocare a acestora, mai degrabă decât o continuare a acestui proces au îngrijorat investitorii străini. Dar, cele 18 luni ale noului Guvern PSD au *"surprins în mod plăcut"*: a fost început procesul de restructurare a industriei şi de privatizare, ţara a înregistrat o creştere economică apreciabilă şi a reuşit să recâştige credibilitatea organismelor internaţionale. Una dintre cele mai semnificative realizări ale Guvernului ar fi, în opinia corespondentului *"FT"*, vânzarea SIDEX către o companie britanică, alături de privatizarea Băncii Agricole şi a Alro Slatina. Articolul citează mai multe declaraţii ale ministrului Privatizării, Ovidiu Muşetescu, şi a ministrului Finanţelor, Mircea Tănăsescu, despre preconizatele evoluţii economice ale ţării, în principal o creştere a exporturilor şi o scădere a inflaţiei.

VACLAV HAVEL SUGEREAZĂ CĂ ROMÂNIA NU E PREGĂTITĂ

Preşedintele ceh, care este gazda *summit*-ului NATO din toamnă, ia în calcul posibila neincludere a României în viitorul val al extinderii NATO. Havel sugerează că ţara noastră nu ar fi pregătită să intre în Alianţă.

Preşedintele Cehiei, Vaclav Havel, consideră, într'un articol publicat în *NATO Review*, că este posibil ca NATO să nu poată primi şapte state la *summit*-ul dela Praga. *"Din considerente culturale şi geografice, cred că statele baltice, Bulgaria, România, Slovenia şi Slovacia trebue invitate să adere la NATO"*, se arată în articolul semnat de Preşedintele Havel.

"Deşi s'ar putea ca admiterea acestor state să nu aibă loc simultan, unele dintre ele nefiind încă pregătite să devină membre, Alianţa ar trebui să precizeze la summit-ul dela Praga care sunt statele care ar putea deveni membre NATO în viitor".

Într'un alt articol publicat în *"NATO Review"*, James Goldgeier, director al Institutului de Studii Europene şi Ruse dela George Washington University, afirmă că dezbaterea asupra extinderii NATO din Senatul SUA va pune problema modului în care Alianţa va funcţiona după extindere. *"Pentru unii membri ai Congresului SUA, următoarea rundă a extinderii nu pare să fie un eveniment care să sporească capacitatea militară a NATO. În contrast cu prima extindere, care a adus membri de mărimea şi resursele Poloniei, se aşteptă ca noua lărgire să întărească latura militară a Alianţei"*, consideră Goldgeier. *"Un scenariu posibil pentru summit-ul dela Praga ar fi lansarea de invitaţii pentru cinci state: Estonia, Letonia, Lituania, Slovenia şi Slovacia. Neinvitarea statelor baltice ar fi o cedare în faţa şovinismului rusesc, inacceptabilă din punct de vedere politic"*, afirmă Goldgeier.

Problema este că, în ciuda dorinţei tuturor acestor candidaţi şi în special a Balticilor, aceste ţări au resurse limitate, puţini locuitori şi capacităţi militare reduse. Mai mult, dacă alegerile din Septembrie din Slovacia vor aduce la putere partidul lui Meciar, ar fi invitate numai patru state, apreciază directorul Institutului de Studii Europene şi Ruse. Pentru ca această rundă să fie mai însemnată din punct de vedere militar, ar trebui admis cel puţin un stat cu poziţie strategică.

Această variantă ar putea duce la admiterea Bulgariei şi României. Sofia şi Bucureştiul au sprijinit NATO în campaniile din Kosovo, dar dificultăţile politice şi economice care le-au afectat ar putea să le împiedice să profite de această situaţie. Dacă e adevărat că extinderea nu are, teoretic, nimic de-a face cu întărirea capacităţilor militare, a exagera în această privinţă ar putea duce la o dezbatere aprinsă despre scopul lărgirii NATO nu numai în Senat, ci şi în alte zone, este de părere James Goldgeier.

ACCEPTAREA ROMÂNIEI ÎN NATO, SUB SEMNUL ÎNTREBĂRII

Problema viitorului Alianţei Nord-Atlantice în perspectiva anunţatei extinderi care va avea loc la *summit*-ul dela Praga rămâne în atenţia presei internaţionale, comentatorii exprimându-şi îngrijorarea privind efectele primirii unui mare număr de noi membri în NATO. Astfel, prestigiosul săptămânal *"The Economist"* publică un amplu material pe această temă, intitulat sugestiv *"Momentul adevărului"*. Principala problemă ridicată de analistul săptămânalului britanic este aceea că primirea unui număr mare de state mai puţin pregătite ar putea, în cele din urmă, să slăbească forţa NATO, având în vedere că majoritatea ţărilor candidate au *"lipsuri"*.

În ceea ce priveşte România, aceasta este inclusă în aceeaşi categorie cu Bulgaria, ţări pentru care admiterea în Alianţă ar însemna atragerea în direcţia cea bună. *"Bulgaria şi România sunt foarte dornice şi sunt bine plasate din punct de vedere strategic, în schimb mai au multe de făcut la capitolul reformelor în domeniul forţelor armate, iar România pare mai puţin stabilă decât era înaintea ultimei runde, în 1997"*.

Criticii spun că invitarea Sloveniei şi Slovaciei, poate a celor trei ţări baltice Estonia, Letonia şi Lituania, şi, posibil, chiar a României şi Bulgariei, va conduce inevitabil la diluarea Alianţei, transformând-o într'un forum de discuţii pe teme de securitate. Prin aceasta, o Alianţă lărgită ar putea fi mai acceptabilă pentru Rusia, dar în acelaşi timp ar fi redusă la nimic mai mult decât o versiune armată a Organizaţiei pentru Securitate şi Cooperare în Europa (OSCE), care este deschisă pentru toţi Europenii şi îşi petrece vremea cu fapte bune precum monitorizarea alegerilor, relevă *"The Economist"*.

Prestigioasa publicaţie face o trecere în revistă a poziţiilor exprimate de diverse ţări în problema extinderii, cu referire în special la politica actualei administraţii americane, autorul articolului întrebându-se ce urmăreşte Preşedintele Bush cu o extindere robustă a Alianţei. Unii dintre cei care pun mare preţ pe capacităţile militare ale NATO - anume guvernele Marii Britanii şi Germaniei şi unii membri ai Senatului american - au îndoieli cu privire la sporirea numărului de state ale NATO, care deja include 19 ţări. Ei se tem că entuziasta politică a *"uşilor deschise"* promovată de Bush reflectă, în realitate, interesul său tot mai scăzut în ceea ce priveşte rolul militar al NATO.

Argumentul folosit pentru a susţine această idee este acela că, în campania din Afganistan, SUA au acţionat mai degrabă unilateral, deşi a fost pentru prima oară în istoria Alianţei când s'a invocat articolul 5, cel privitor la securitatea colectivă. În această situaţie, se pune întrebarea cum va fi NATO după Praga? Un NATO mai mare şi, inevitabil, mai politic? Dar oare va fi şi mai performant din punct de vedere militar?, se întreabă, în finalul materialului, analistul dela *"The Economist"*. *"Aceasta depinde de ce resurse vor canaliza toţi, mai ales Europenii, în această direcţie"*.

MANOR TRAVEL TOO
A DIVISION OF MANOR TRAVEL

BILETE DE AVION / TREN / CROAZIERE
VACANŢE "TOTUL INCLUS"
ÎNCHIRIERI AUTO / HOTEL
CARGO NON STOP / CONTAINER / AUTO
PACHETE TIP SAU LA ALEGERE

1-866-GOMANOR (466-2667)
416-486-3355

3355 YOUNGE STREET (at LAWRENCE)
TORONTO, ON. M4N 2M6

Niki Chelu-General Maager
info@travelmanor.com
www.travelmanor.com

RECRUDESCENŢE SAU PUR ŞI SIMPLU CONTINUITĂŢI

Prof. Fred NĂDĂBAN

Explozia de mulţumire de sine a guvernanţilor şi interminabilele reverberaţii au sfârşit prin a-mi aduce aminte de perioada ante-insurecţională. Memoria suveică se făcu şi o vreme o ţinu tot zburând între Congresul al XIV-lea al pcr/PCR şi diferitele marşuri triumfale ale socialismului victorios, marşuri care au brăzdat secolul trecut al longitudinii şi latitudinii diferite, dar mereu acompaniate de un exasperant fortissimo. E drept că din când în când, în timp ce mă amuzam copios, îmi atrageam mie însumi atenţia că pe atunci sensul marşurilor era ***spre*** socialism, pe când acum, cu binecuvântarea înţeleptului baci Brucan, am luat-o cu acelaşi entuziasm spre capitalism. Folclorul a consemnat dramatice accidente, ca cel al avionului care s'a prăbuşit ciocnindu-se la mare altitudine de înaltul nostru nivel de trai, pilotul fiind orbit de viitorul nostru luminos. Pe semne am reuşit să ne depăşim competitorii socialişti în aşa măsură, în ce priveşte independenţa perfectă a rostirilor în raport cu realitatea, încât Hitler însuşi, întrebat în iad ce şi-ar fi dorit ca să poată câştiga războiul, a răspuns: *"propaganda românească"*. Întrebat de ce, a explicat: *"Nici acum nu s'ar şti că am pierdut războiul de-i aveam pe Români la... Ministerul adevărului"*. Am continuat să zâmbesc în timp ce prefiram zăcămintele de satiră şi sarcasm. Cu amărăciune.

Din cortegiul de victorii ale partidelor comuniste, refractar la orice contact corectiv cu faptele, stările, situaţiile reale. În timpul campaniilor electorale (eşantionul vine din '92), apar nişte meteorice formulări laconice şi memorabile, cum ar fi: *"noi suntem cei ce ştiu, vor şi pot"* (rezolvă problemele ţării). Produsul, o incontestabilă perlă de modestie, aparţine unei stele politice cu (şi fără) fustă a PDSR-ului. Şi a fost... Văcăroiu. Iar folclorul a estimat şi consemnat strălucita, competenta, onesta prestaţie a acelui guvern *şi* prin naivul catren:

Boi şi vaci având cu carul,
Nu ne-a mai ajuns... Văcaru;
Şi-atunci eu, şi tu, şi noi
Am născocit şi-un... Văcăroi!

Prezenta *"Nastasiadă"*, de mare intensitate şi tenace susţinută cu o lipsă de pudoare remarcabilă, pare menită să sugereze că preţioasele buci ale premierului se plasează la altitudine optimă pentru prestarea supremului (ca pe vremea lui Ceauşescu) act de patriotism. Sintagma *"an bun pentru guvernul Năstase"* se bazează fără îndoială pe un adevăr, dar unul literal, strict literal; feţele floride ale guvernanţilor o atestă dincolo de orice dubiu. Se pune totuşi întrebarea ***pentru cine altcineva***, dintre guvernanţi de data asta, a mai fost 2001 un an bun, pe cine a mai fericit acest an de guvernare despre care cei cu pâinea şi cuţitul vorbesc cu emoţie şi chiar un soi de înduioşare? Pensionarii să fie? Sau dascălii? Sau pacienţii? Sau poate micii întreprinzători?, etc., etc. Vă asigur că vom continua căutările cu cerbicie vrednică de speranţe mai bine fondate. Până una alta, suspiciunea şi-un drac ne trimite la moroşan care, oprindu-se în faţa oglinzii, constată cu satisfacţie: *Doamne, mândru's'..."* O face, desigur, cu autoironie, nu ca ciurda de ipochimeni care se răsfaţă pe toate ecranele încercând să facă un inventar eulogistic *"marilor, uimitoarelor realizări ale echipei Năstase"*. Un asemenea efort începe de obicei printr'o mai amplă sau mai succintă diatribă împotriva vechilor guvernanţi şi a catastrofalei moşteniri, devenită de-acum de tristă tradiţie, pentru toate guvernările. Se desprinde clar delimitarea: noi nu suntem ca ei! Evident, şi aici se ascunde cu graţie un adevăr. Mă simt tentat să rezum diferenţa la *"noi am furat mai mult, am depus mai mult în bănci străine, Occidentul ne-a acceptat ca parteneri cu bani ca şi ei* (şi tot atât de curaţi) *etc., etc."* Este departe de a fi prima dată când feciorelnicul Occident îşi pune ochelarii roz pentru a *"veghea"* asupra a ceea ce se petrece la noi.

Este incontestabilă întâmpinarea noului guvern cu un plus de deferenţă, de flexibilitate şi îngăduinţă de către Occidentali (mă întreb cum ar reacţiona bietul Domn Coposu când ar fi obligat să constate că, de fapt, mult iubiţii săi Apuseni ***preferă*** un guvern corupt şi tot incompetent, de foşti comunişti, unuia de *"anticomunişti"*, şi atât! Bine că n'a apucat să-şi vadă odraslele la lucru şi prietenii la asistenţă). Pe de altă parte, tot ioncontestabil este că *"echipa Năstase"* a revenit la putere afişând o cu totul altă înfăţişare decât cea veche, a PDSR-ului. Cu Puvaka în frunte, a purces să depăşească în servilism şi slugărnicie faţă de forurile euro-atlantice ale globalizării toate recordurile vechii puteri. Pentru a-şi putea realiza programul de preluare integrală a averii naţionale început în 1990, echipa Năstase se lasă aparent guvernată dela Bruxelles, fără a schiţa nici un gest de autonomie, pretinzând că interesul naţional nici nu există; supralicitarea în acest domeniu are două virtuţi cel puţin: face de prisos oferta opoziţiei şi lasă responsabilitatea măsurilor nepopulare să corodeze faţa integrării.

Această integrare rămâne populară în toate sondajele de opinie în special pentrucă pare a oferi o alternativă la descurajanta experienţă a guvernării proprii, naţionale, suverane. Conducătorii însişi par grăbiţi să se lepede de responsabilităţile situaţiei fără ieşire în care tot ei au adus ţara prin jaful fără perdea şi fără măsură practicat în toate guvernările, dar cu mai mult succes de departe în cele ale actualei puteri. Rezultatele acestor guvernări succesive sunt vizibile, durerors de evidente, la cei doi poli ai societăţii: vile, palate, castele, conturi burduşite cu valută, aroganţă şi risipă neruşinată - pe de o parte - buget famelic, sărăcie, boală, mizerie extremă pentru marea majoritate - pe de alta. Critica virulenţă şi eficace a capitalismului nu se putea face mai bine, mai complet decât prin practica social-politică din aceşti 13 ani post-insurecţionali. Realizările au fost obţinute de nişte struţo-cămile având în majoritate biografii bicolore, foştri activişti p c r sau preţioasele lor odrasle şcolite între timp pe banii statului român, deveniţi capitalişti şi democraţi convinşi, oameni de afaceri, interlocutorii de elecţie ai Occidentalilor ultrapragmatici.

Această turmă de rechini deveniţi peste noapte noua clasa posedantă constituie principala realizare a perioadei post-decembriste, condusă în general de omul sărac şi cinstit, cel care tună şi fulgeră împotriva corupţiei. Preţioasa adunătură de ipochimeni trebue păzită, proprietăţile lor vor fi, desigur, garantate. Poate că extrema caricatură a anchetelor privind averile ilicite ale angajaţilor Ministerului de Interne aici îşi găseşte explicaţia: nu-i putem supăra pe cei care ne vor păzi averile câştigate cu sudoarea frunţii! Ei trebue, dimpotrivă, protejaţi şi... cointeresaţi, ei şi magistraţii, ca fiind scutul de oţel al proprietăţii! Privatizarea trebue accelerată şi terminată în actuala legislatură, în interesul clintelei noastre politice şi în... aplauzele Apusenilor dela Bruxelles şi Starsbourg.

Şi în tot acest timp, să nu neglijăm... imaginea! Să facem ceea ce făceam înainte de '89; să ne lăudăm fără urmă de pudoare *"realizările"*, în beţia unui narcisism fără limite. Ştim că ţine la Români, nu vom obosi să repetăm obsesiv: *"Doamne, Mândru's"*.

Instantanee

Rânduri din veranda casei

T.B.ŞUŢEANU

La început de primăvară am ieşit de câteva ori din veranda casei dela ţară şi am poposit în câteva aşezări din Bărăgan unde vieţuiesc Români, să-i mai văd cum trăiesc şi ce mai fac. Peste tot am întâlnit neîncrederea, lamentaţia, răceala, suspiciunea, ceaţa minţii care dau neputinţa ieşirii din inerţia de astăzi. Peste tot m'a izbit repingător stagnarea.

Aceleaşi tarlale nesfârşite în aceleaşi culturi pe sute de hectare în aceeaşi dirijare a aceloraşi *"specialişti în domeniul agrar"*, ridicaţi de noul partid, care *"au transformat"* ceape-urile şi iase-urile în *"loturi particulare"* luate *"în arendă"* sau chiar *"cumpărate"* de aceştia pe mai nimic dela cei care încă nu au primit certificatul de proprietar. După atâţia ani dela schimbarea din Decembrie '89, Românul încă nu este stăpân cu adevărat pe pământul său.

De aceea indiferenţa, de aceea apatia faţă de tot ce înseamnă interes faţă de ţară şi problemele comunitare. Concepţia social democrată, - care înseamnă doi paşi înapoi, ceruţi de Lenin - nu garantează prin Constituţie, proprietatea. Deşi foşti comunişti (ca psd-ştii) au devenit peste noapte mari proprietari, ei pun accentul politic mai întâi pe proprietatea de stat pe care - cică - n'o mai protejează nimeni. De aceea fabricile au îngheţat în procent de 90 la sută în proprietatea statului, unde produc aceleaşi mărfuri care nu rezistă la concurenţă, pierzând atâtea pieţe, chiar şi pe cele din fostul CAER, unde schimbul se făcea la troc.

Economia de piaţă este un deziderat pe care psdiştii dela putere încă nu-l pricep. Pentru ei mai importanţi sunt muncitorii de fabrică şi foştii ceap-işti care dau sărăcimea de azi, numită de preşedinte *"categorii defavorizate"*, un eufemism în spatele căruia se ascunde proletariatul. Totul se judecă şi se gândeşte şi azi, din limitele acestei categorii sociale mărită numeric de fostul regim comunist. Proletariatul se află în faza de eşec istoric după ce a dus la dezastru economic şi-o mare cădere morală a oamenilor din România printr'o conducere dictatorială, incompetentă şi nepotrivită firii Românului. Dar comanda în ţară fiind tot la cei care i-a condus ieri aceştia (proletarii) se bucură de protecţie socială care înseamnă ajutoare de şomaj, ajutoare sociale, pensie şi chiar îndemnizaţii fabuloase, pentru cei adunaţi în jurul foştilor activişti ca membri ai senatului, parlamentului şi zeci de mii de consilieri locali aciuiţi pe lângă primării, în majoritatea lor azi proveniţi din foşti activişti dela utece şi sindicate, dacă nu chiar foşti secretari de partid şi primari sub Ceauşescu (ca la Brăila, Craiova şi Bacău).

Imaginea reală a României de azi o dau satele, oraşele mici, dar mai ales cartierele mărginaşe ale marilor oraşe care au o faţă cosmetizată *"ultraoccidentală"* prin magazinele din centru, în spatele cărora persistă gunoiul, unde încă forfăie câinii comunitari în jurul milioanelor de pensionari, jucători fanatici de table (adică complet inactivi), nostalgici după vremea lor când *"iereau constructori devotaţi ai socialismului multicultural dezvoltat"*, oameni rămaşi în rătăcire morală şi abandon fizic.

Românul este azi îmbrăcat tot mai occidental, luând din lumea liberă doar forma exterioară şi zgomotul muzicilor bubuitoare şi incoerente, păstrând cu obstinaţie felul de viaţă destrăbălată din socialismul ateu şi imoral. În generaţia de mijloc şi mai ales la tineret a dispărut ruşinea şi respectul faţă de vârstnici şi mai ales faţă de adevăratele valori umane, intlectualitatea *"de tip nou"* a proliferat egalitarismul anarhic, având grijă şi azi să păstreze mitul faţă de conducător, încurajând subtil cultul personalităţii, trecute abil dela Ceauşescu la Iliescu. Numai aceştia sunt cinstiţi, corecţi şi dedicaţi bineului celor mulţi şi săraci. Deşi bisericile par pline, de bătrâne şi câţiva copii, credinţa în Dumnezeu este departe să fie aşa cum se zice: în ţară creştinii ortodocşi ating procentul de 90 la sută. Credinţa - ca manifestări exterioare - este azi iar *"la modă"*.

În România de azi este vremea unui machievelism calificat şi perfid pe un fond de ambiguitate culturală venind din inerţia vremii lui Ceauşescu. Deşi se vorbeşte nefiresc de mult, nimic nu se clarifică, nimeni nu are curajul să spună adevărul despre azi până la capăt. Vin Români de pretutindeni, din dorinţa de a urni din loc stagnarea, şi pleacă cu insatisfacţia că totul se termină în coadă de peşte, adică nedecis. Iată ce este azi în România, condusă de clica neocomunistă dela putere.

GÂNDIŢI-VĂ LA SIGURANŢA RUDELOR ŞI PRIETENILOR DIN ŢARĂ !

Scopul nostru este protecţia dumneavoastră şi a bunurilor dumneavoastră.

Sisteme de monitorizare şi alarmă la cele mai înalte standarde internaţionale, contra hoţilor şi incendiilor.

Monitorizare permanentă cu anunţarea imediată a pompierilor, poliţiei şi salvării.

APELAŢI CU ÎNCREDERE LA SERVICIILE FIRMEI NOSTRE

COMANDOR INTERNATIONAL

TIMIŞOARA - Tel: (011-40-56) 195-280 Fax: (011-40-92) 154-335
BUCUREŞTI - Tel: (011-40-1) 313-1552 Fax: (011-40-92) 152-06
În Canada vă adresaţi
Adi-Tor Tel: (416) 431- 7498 Fax: (416) 431-9877

JUSTIŢIA
STÂLPUL DE BAZĂ AL MAFIEI POLITICE

George GEORGESCU

Cea mai compromisă Instituţie a Statului la ora actuală este ***Justiţia,*** figurând în sondajele de opinie la capitolul încredere pe ultimul loc, alături de Parlamentul României. Ea s'a transformat într'o adevărată citadelă inaccesibilă, în care dispreţul faţă de Adevăr şi Dreptate este la el acasă. Obedienţa dusă până la servilism faţă de reprezentanţii actualei puteri, aroganţa şi desconsiderarea celor frustraţi în drepturile lor, purtaţi prin tribunale şi batjocoriţi, sentinţele date în mod arbitrar sau pe criterii politice au transformat această instituţie a Statului de Drept într'o anexă a celui mai corupt partid din ţara noastră.

Deşi în noua Lege de Organizare Judecătorească se stipulează clar că magistratul este independent faţă de factorul politic sau de orice altă natură şi se supune numai legilor în vigoare, după alegerile din anul 2000 câştigate de PSD datorită apatiei electoratului, separarea puterilor în Stat şi inamovibilitatea magistraţilor au devenit sintagme fără acoperire. Încălcarea acestui principiu s'a făcut pe faţă, cu cinism, în pofida celor mai elementare norme ale sistemului democratic de guvernare. Astăzi o mare parte a procurorilor din Parchetul General şi a judecătorilor au trecut cu arme şi bagaje în tabăra celor care au dezlănţuit un jaf fără precedent pe meleagurile noastre, dându-le acestora o mână de ajutor în aplicarea legii junglei în România. Cei care nu au acceptat să se înregimenteze în rândul susţinătorilor acestui partid-căpuşă au fost înlăturaţi cu brutalitate din Magistratură prin înscenarea unor farse judiciare, în urma dispoziţiilor primite dela Cotroceni sau dela Palatul Victoria.

Aceşti oameni abilitaţi să soluţioneze litigiile şi să împartă dreptatea, ar fi trebuit selecţionaţi dintre posesorii celor mai nobile virtuţi, dar ei au îmbrăcat adesea fără ruşine livreaua de slugă în faţa potentaţilor cu mâinile mânjite de sângele martirilor revoluţiei şi al victimelor hoardelor de mineri cu ajutorul cărora şi-au consolidat puterea. *"...Ne uităm la ei şi nu ne vine să credem,* (declară judecătorul M. Ciubotaru), *cadre de nădejde ale partidului* (comunist n.n.) *ei par de neclintit. Atâţia ani ne-au mâncat sufletul şi continuă să o facă, cu aceeaşi aroganţă de odinioară".*

După scrutinul din anul 2000 am asistat la marea sfidare pe care cadrele reactive ale fostului aparat de represiune împreună cu detaşamentele de activişti din linia a doua a partidului comunist sprijiniţi de o cohortă de aventurieri au aruncat-o în obrazul ţării. Având spatele asigurat de magistraţii obedienţi care le-au asigurat impunitatea au aplicat legea junglei, trecând cu o viteză ameninţătoare la acumularea prin orice mijloc a unor averi fabuloase, devenind atotputernici. Cine putea să-i împiedice când dispuneau practic de finanţele ţării?

Prima grijă a lui Ion Iliescu după instalarea în fotoliul dela Cotroceni a fost destituirea Şefului Secţiei Parchetelor Militare gen. magistrat Dan Voinea printr'un ordin semnat de ministrul pesedist al Justiţiei, la propunerea procurorului general Tănase Joiţa. Pretextul cusut cu aţă roşie a fost *"management defectuos"(!).* În realitate adevăratele motive ale înlăturării lui au fost cu totul altele. Într'o declaraţie mediatizată acest magistrat integru şi incoruptibil făcuse public faptul că se află în posesia unor Dosare ale Revoluţiei în care sunt implicaţi Ion Iliescu şi Petre Roman, dosare pe care doreşte să le finalizeze cât mai repede. El întocmise dosare penale şi generalilor Stănculescu şi Chiţac, autori ai crimelor dela Timişoara, condamnaţi definitiv la câte 15 ani închisoare, dar eliberaţi în urma recursului în anulare înaintat de Tănase Joiţa. Procurorul Dan Voinea mai anchetase încă 2 generali din MI şi câţiva ofiţeri din SRI care dirijaseră bandele de mineri aduşi în Capitală, precum şi 2 colonei şi un martor din fosta Securitate pentru uciderea în arestul acestei sinistre instituţii a inginerului Gh. Ursu. Încălcând în mod grosolan principiul inamovibilităţii magistraţilor stipulat în Legea Organizării judecătoreşti promulgată în legislatura fostului preşedinte Constantinescu, Ion Iliescu l-a înlăturat cu o grabă nedisimulată.

Procurorul general al României numit de preşedintele ţării nu s'a oprit la aceste încălcări ale Legii. Demonstrându-şi loialitatea şi recunoştinţa faţă de cel care îl numise în importanta funcţie, Tănase Joiţa a declanşat chiar la începutul mandatului încredinţat formalităţile de înlăturare din Magistratură a unui alt magistrat incomod, procurorul Ovidiu Buduşan, pe motiv că acesta ar fi trimis Tribunalului din Paris documente cu privire la *"Cazul Costea"* în care era implicat însuşi Preşedintele Ion Iliescu. Fostul şef al Secţiei Anticorupţie din Parchetul C.S.I. a contestat decizia înlăturării sale, cerând Instanţei Curţii Supreme ca Tănase Joiţa să-i plătească daune în valoare de 1 miliard de lei pentru regizarea unui simulacru judiciar în urma căruia a fost exclus din Magistratură. Fiindu-i teamă că viaţa lui este în pericol, el a solicitat ambasadei Franţei din Bucureşti să-i acorde statutul de refugiat politic.

Deciziile la comanda politică s'au înmulţit în ultima vreme. Astfel, Tribunalul Bucureşti a redus pedeapsa dată inculpatului Ionel Ruse pentru înşelarea BIR cu un milion de dolari, dela 10 ani la numai 3 ani şi jumătate, acordându-i-se *"circumstanţe atenuante"*. După venirea lui Iliescu la putere în anul 2000 el fugise în Eleveţia, de unde apoi a fost extrădat în România unde a fost judecat şi condamnat. De când oare marilor excroci li se acordă circumstanţe atenuante? Probabil de când au legături strânse cu mafia politică dela putere. În schimb, de peste 10 ani Justiţia de pe malul Dâmboviţei întârzie să dea sentinţe în cazul asasinării studentului Andrei Frumuşanu şi al Auricăi Crăiniceanu de către căpitanul SPP Dorel Vasile Gabor în ziua de 25 Septembrie 1991 când minerii au luat cu asalt Palatul Victoria pentru a-l răsturna pe Petre Roman, care devenise un potenţial rival al lui Ion Iliescu. Acest ofiţer care a participat şi la represiunea minerească din 13-15 Iunie 1990 a fost avansat de către Ion Iliescu la gradul de maior, probabil pentru faptele deosebite de *"eroism"*. Menţionez că sunt în perfectă cunoştinţă a cazului, deoarece în momentul asasinării studentului Frumuşanu mă aflam împreună cu prietenul meu T.C. la cca. 10 m. de el şi l-am văzut în clipa în care i-a intrat proiectilul de gaze lacrimogene în piept, gaze care i-au ieşit prin nas, ochi şi urechi.

Tot timp de 10 ani tribunalele din România au amânat procesul lui Călin Marinescu, supranumit *"Şogunul"*, cel care împreună cu fostul director Corneliu Idu a vândut peste 20 de vapoare ale flotei de pescuit la fier vechi, cu tancurile pline de combustibil în ele, fiind arestat şi apoi eliberat printr'o hotărâre judecătorească. Această hotărâre, cât şi amânarea definitivării procesului s'a făcut cu scopul ca acesta să beneficieze de legea prescrierii. Probabil pentru acelaşi motiv dosarul *"Solventul"* dela Timişoara, unde fostul director al întreprinderii cu acelaşi nume, împreună cu câţiva acoliţi au organizat pomparea a 45.000 de tone de combustibil către Iugoslavia care se afla sub embargou, este plimbat de 5 ani dela Ana la Caiafa, întrucât în această afacere sunt implicate personalităţi dela vârful PSD.

Un caz mai grav în care imixtiunile puterii în actul Justiţiei a costat viaţa unui tânăr magistrat, este cel al aşa-zisei *"sinucideri"* a procurorului Cristian Panait, pe care şeful lui direct Ilie Picioruş a încercat să-l determine a semna un mandat de arestare a procurorului orădean Lele, care ancheta mafia petrolului din Oradea şi avusese curajul să îl acuze pe Adrian Năstase de imixtiuni în actul juridic.

Cât de mare este corupţia morală în rândul justiţiarilor noştri se poate constata şi din faptul că la sfârşitul lunii Aprilie crt. 113 magistraţi au votat 2 procurori foarte controversaţi, Alexandru Ţuculeanu şi Ilie Picioruş pentru funcţia de membri ai Consiliului Suprem al Magistraturii. Se ştie că Alexandru Ţuculeanu este unul dintre procurorii care au emis zeci de mandate de arestare împotriva manifestanţilor paşnici din Piaţa Universităţii din Bucureşti în timpul mineriadei din 13-15 Iunie 1990. Tot el este acela care a emis la comanda politică un ordin de arestare împotriva lui Mugur Ciuvică, fostul şef de Cabinet al lui Emil Constantinescu, presupusul autor al Raportului *"Armagedon II"*, Raport în care Adrian Năstase era acuzat de corupţie, acuzaţie la care nu a răspuns până în ziua de azi, încălcând Legea 115/96 cu privire la obligativitatea declarării averii de către demnitari.

Ilie Picioruş este ultimul om din afara familiei care l-a văzut în viaţă pe procurorul Panait, cu ocazia vizitei pe care i-a făcut-o la domiciliu cu câteva ore înaintea morţii acestuia. Tânărul procuror fusese la Parchet unde avusese o discuţie foarte dură cu el, în urma căreia părăsise Instituţia strigând la plecare că niciodată nu va mai călca în asemenea Justiţie.

Nu mai încape nici o îndoială că această Instituţie constituie la ora actuală stâlpul de boltă al mafiei care acţionează la ordinele liderilor PSD. Într'un Raport recent al Departamentului de Stat al Statelor Unite se menţionează că în România ***"Justiţia suferă de corupţie sistematică"***. De altfel, într'o analiză a activităţii Ministerului Justiţiei în primul trimestru al anului curent, Biroul de Presă a menţionat pe lângă unele aşa-zise *"reuşite"* şi foarte multe rezoluţii greşite de NUP (neînceperea urmăririi penale), adică netrimiterea în faţa instanţelor de judecată a unor excroci de mare calibru, arestări nejustificate, (cazul Ciuvică ridicat de pe stradă este edificator), precum şi abateri dela disciplină a unor magistraţi.

Aceste aşa-zise *"abateri"*, cum au fost numite în mod eufemistic cazurile de corupţie în care o mulţime de oameni ai legii au fost prinşi în flagrant, trimişi în faţa Instanţelor Judecătoreşti şi condamnaţi, au demonstrat existenţa unui adevărat putregai în care cariile rod la baza eşafodului acestei Instituţii, cu repercursiuni directe asupra întregii societăţi. Până nu se va face o epurare masivă a acestui Departament putred şi corupt, nu se poate vorbi despre o însănătoşire morală a atmosferei în ţara noastră. Singura soluţie este ca acest stâlp de boltă al mafiei politice să fie retezat dela rădăcină pentru păstrarea stabilităţii, echilibrului şi demnităţii naţionale.

COMMON SENSE Automotive Inc.
General Repairs to All Makes & Models

John (Ion) Moran

- Maşini la mâna a doua pe gustul dvs.
- Reparaţii generale la toate modelele
- Certficare tehnică
- Specialişti în aer condiţionat, în partea electrică şi electronică, fuel injection

Tel: 905 545 1331
Toll Free: 1 866 863 5714

Program: Luni-Vineri: 8.30-18.00
Sâmbătă: 8.30-13.00

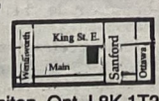

702 King Street East, Hamiton, Ont. L8K 1T3

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL
CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor se pot face după cum urmează:
Din Canada şi U.S.A. se pot trimite *"Cecuri Personale"*.
Din Europa numai *"Mandat Poştal"* sau *"Euro Cec"*
Alte continente - *"Cec Internaţional"*
Adresa ziarului este:
CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010, Westcliffe Postal Outlet, Hamilton Ont. Canada L9C 7N5
Costul abonamentului este 40.00 de dolari pentru un an

SĂRACA HÂRTIE SUPORTĂ ORICE

Aurel Sergiu MARINESCU

Trei reprezentaţi de frunte ai culturii româneşti, Cioran, Ionescu şi Eliade
fotografie publicată de revista "Le Point"

De curând a apărut o carte, lansată cu mare zgomot de editura franceză *"Presses Universitaires de France"* (PUF) scrisă de o Doamnă cu numele de Alexandra Laignel-Lavastine, prezentată drept cercetătoare franceză, care se pare că este din România.

Cartea se intitulează *"Cioran, Eliade, Ionesco - Uitarea fascismului"*.

Faptul că editura prezintă această carte cu mare tam-tam, ca *"un eveniment al începutului de an 2002"*, cât şi tema tratată şi mai ales felul cum este tratată, ne face să credem că autoarea n'ar fi chiar franceză ci mai curând evreică şi poate chiar fostă din România, ceea ce este adevărat.

Această autoare în mod dur pătrunde în trecutul îndepărtat al marilor scriitori români Cioran, Eliade cât şi al lui Eugen Ionesco, Evreu după mamă, crescut, educat în România. Primilor doi li se reproşează simpatiile din tinereţile lor pentru mişcarea de dreapta românească, cunoscută de autoare sub numele de *"Garda de fier"*. Desigur, scopul ascuns este de a desfiinţa orice contribuţie românească la literatura universală, căci autoarea nu se mulţumeşte să scoată în evidenţă orientarea lor din tinereţe; mai mult, ea vrea să demonstreze că aceşti doi mari titani ai gândirii filosofice, s'au menţinut toată viaţa lor pe linia pe care s'au angajat - *"ultranaţionalismul şi antisemitismul"* pe care l-au ascuns (proces de intenţie, nu) s'au l-au refăcut (alt proces de intenţie). Autoarea nu gândeşte că aceşti doi giganţi, ca mai toată crema generaţiei lor au gândit în tinereţe aşa cum existau aceste curente de dreapta. La maturizarea lor şi în urma schimbărilor ideologice care au apărut în Europa, ei nu au mai avut nimic în comun cu *"păcatul tinereţii"*, dacă a fost într'adevăr un păcat.

Aceste acuze ieftine sunt ca şi acelea de a condamna pe împăratul Napoleon că nu a folosit arma nucleară în războiul contra Rusiei!

Şi, în definitiv, cui folosesc asemenea acuzaţii despre orientarea ideologică din tinereţea lor, orientare foarte bine cunoscută şi deloc ascunsă?

De fapt, autoarea recidivează pe această linie de *"demascare"*, deoarece a mai scris înainte o carte despre *"trecutul extremist"* al lui Constantin Noica.

Ceea ce este şocant, în acţiunea autoarei de a demola personalităţile româneşti de nivel universal, este condamnarea academicianului Eugen Ionesco de *"complicitate la tăcere"*, deoarece *"nu a povestit niciodată nimic despre trecutul puţin cunoscut al celor doi, deşi îi cunoştea foarte bine"*.

Desigur că, după mamă Evreu, Eugen Ionesco, care s'a declarat întotdeauna bun Român, nu putea fi acuzat de fascism. O acuză completamente deplasată împotriva lui Eugen Ionesco este că el a ascuns, n'a spus că a fost doi ani ataşat cultural la ambasada română din Vichy.

Ciudat este că autoarea este obsedată de mitul conspirativităţii: ei şi-au ascuns implicarea lor în mişcarea de dreapta; ei şi-au ascuns atitudinea ultranaţionalistă care a fost *"fundamentul întregei lor opere"*; E. Ionesco şi-a ascuns trecutul ş.a. E. Ionesco şi el este pe lista intelectualilor interbelici cu vederi extremiste.

Acuzaţii care mai de care lipsite de bază curg: M. Eliade - ataşat cultural al României în Portugalia, a făcut un elogiu lui Salazar, conducătorul ţării unde era acreditat; asta înseamnă, după autoare, că *"simpatiza cu dictatorul"*; nu o spune, dar lasă să se înţeleagă. De asemeni, afirmă că M. Eliade, care după câte ştim era în 1940/41 ataşat cultural la Londra, ar fi fost în Ianuarie 1941 la Bucureşti, şi, din nou nu o spune, dar insinuează, deci fiind acolo a luat parte la rebeliune, deci a omorît *"miile de Evrei"* ai lui R. Ioanid.

Există o strânsă legătură între Dreptul Penal Sovietic, respectiv reserist şi numita concepţie a *"vinovăţiei prin tăcere"* care în legislaţia comunistă se chema *"omisiune de denunţ"*, *"tăinuire"* ş.a.

Astfel, în ultimele luni, am aflat teoria fostului profesor de marxism R. Ioanid exprimată prin cele ce a afirmat la Bucureşti ambasadorul USA, precum că *"întreg poporul român este vinovat că a tăcut, nu a protestat la faptele generalului Antonescu"*. De ce oare numai poporul român? Oare întreg poporul american este compus din cei ce practică obiceiuri contra firii ca Dl. Ambasador? fiindcă poporul american tace şi nu protestează?

Cum a *"ţinut secret"* Eugen Ionesco, funcţia sa culturală la ambasada română dela Vichy? A discutat cu el despre trecutul său autoarea? Ce descoperire *"senzaţională"* a făcut ea, de vreme ce în arhivele franceze cât şi ale MAE român se găsesc acte şi informaţii despre activitatea culturală la Vichy a lui Eugen Ionesco? Crede cineva că dacă ar fi fost ceva compromiţător, Securitatea reseristă l-ar fi menajat pe autorul *Rinocerilor*, sau l-ar fi *"demascat"* ca pe o unealtă a nazismului?

Dacă autoarea a devenit acuzatoare împotriva celor ce au tăcut, la fel ca şi R. Ioanid prin porta-vocea sa, atunci de ce nu merge până la capăt să acuze întreg poporul sovietic (rus) care a tăcut în timp ce piereau în temniţele GPU / CEKA / NKVD / KGB şi Siberia, peste 20 de milioane de oameni? De ce nu condamnă întreg poporul rus care a tăcut la săvârşirea crimelor NKVD dela Katyn, unde au fost împuşcaţi 15.000 de Polonezi fără vină?

De ce aceşti procurori de ocazie nu condamnă întreg poporul englez pentrucă militarii britanici au îmbarcat cu forţa mii de Ruşi scăpaţi din comunism, expediindu-i împotriva voinţei lor în raiul comunist, pentru a fi exterminaţi în Siberia, la ordinele lui Stalin, în timp ce poporul englez a tăcut?

Guvernul Cehoslovaciei a făcut o curăţenie etnică, aruncând în 1945 peste frontiere, minoritatea germană sudetă de peste 1 milion de oameni. Ambele popoare au tăcut. De ce aceşti justiţionari nu-i condamnă pentru tăcere pe Cehi şi Slovaci? Şi de ce nu condamnă pentru tăcere poporul maghiar pentru extremiştii săi care au făcut oribile crime în Transilvania de Nord, teritoriu ocupat de ei vremelnic, timp de 4 ani?

Sugerăm D-nei Alexandra Laignel-Lavastine, cercetătoare specializată în extremismele de dreapta din Europa de Est şi după cât se vede, doar din România, să studieze extremismul şi din Orientul-mijlociu, de exemplu din Israel.

Nu între 1932-35, ci după război, imediat când unii Evrei în frunte cu Menachem Begin, Iţac Shamir, Ariel Sharon şi alţii erau constituiţi în două formaţiuni teroriste, Haganah şi Irgun Zvei Leumi. Ei au comis abominabile atrocităţi: au împuşcat sute de Arabi de pe teritoriul Palestinei aflate sub mandat britanic până în 1948, forţând prin teroare ca mii de Arabi să plece din Palestina, să se refugieze în Liban, Iordania, Egipt şi în alte state arabe. Tot aceşti teroriştii l-au împuşcat pe contele suedez Bernadotte - observator trimis de ONU, şi au pus bombe la hotelul David - sediul ofiţerilor englezi, omorînd pe unii din ei şi familiile lor etc., etc.

În tot acest timp Evreii din Palestina (încă nu aveau statul Israel) ca şi Evreii din lume nu au protestat, în schimb au tăcut.

Autoarea ar fi bine să ştie că în materie de terorism/fascism sunt două feluri, fascism declarat şi fascism tăcut, demonstrat doar prin fapte şi acest al doilea tip poate fi lesne descoperit în atitudinea poliţiei de stat a Israelului care a dus la disperare puternica minoritate arabă.

Autoarea se laudă cu legăturile sale mai vechi cu oamenii de cultură din România. Surprinzător! Asta înseamnă poate că niscaiva lichele din Bucureşti i-a sugerat tema *"studilor"* sale sau chiar a ajutat-o, într'un fel, tip critică marxistă şi nerespectarea adevărului. În acest caz, dragi compatrioţi, dărâmaţi-vă tot ce aveţi mai bun, puneţi-vă în slujba acelora care fără explicaţie lovesc în neamul românesc. Desfinţaţi-l pe Eminescu, Goga, Eliade, Cioran, Eugen Ionesco, g-al Antonescu, familia Brătianu, Iuliu Maniu, Ion Mihalache şi mulţi alţii. Creaţi-vă modele după chipul şi asemănarea voastră: Văcăroiu, Năstase, Vântu, Păunescu, Ion Nicolae şi mulţi alţii.

Nu meritaţi să aveţi în Pantheonul lumii reprezentanţi ca Noica, Eliade, Cioran, E. Ionesco recunoscuţi şi renumiţi în lume. Lăsaţi-i pe ei să reprezinte oropsitul exil românesc, nu un popor care nu-i merită.

Şi ultima întrebare: a fost oare distinsa autoare şi dna Hurezeanu?

O MULT PREA ÎNDELUNGATĂ MISTIFICARE ISTORICĂ

- 9 MAI - "ZIUA VICTORIEI"

col.(r) Marin PÂRVULESCU

După abolirea statului comunist în Decembrie 1989, ar fi urmat ca autorităţile responsabile de cunoaşterea de către poporul român a propriei sale istorii, să facă corecturile necesare în privinţa datelor calendaristice şi interpretării corecte a unor evenimente majore, care au fost modificate din interese streine de neam.

În acest context se înscrie, printre altele, şi datarea calendaristică a independenţei ţării. ***Potrivit consemnării sale în documentele vremii, PROCLAMAREA INDEPENDENŢEI a avut loc într'o riguroasă şi incontestabilă succesiune a faptelor.***

Pe data de 9 (nouă) Mai 1877, răspunzând unei întrebări puse de către deputatul liberal Nicolae Fleva, ministrul de Externe M. Kogălniceanu afirma că, ***de fapt "suntem independenţi"***. În entuziasmul general iscat de folosirea acestei sintagme, deputaţii ***votează o rezoluţie prin care se consfinţeşte ruperea lelaţiilor de vasalitate cu Poarta Otomană***. A doua zi, ***pe data de 10 (zece) Mai, rezoluţia care avea să devină "Legea Independenţei", se votează şi de către senat, după care, o delegaţie însoţită de o mare mulţime o prezintă la palat, unde este semnată de către Domnitorul Ţării, prinţul Carol I.*** Abia în acel moment independenţa ţării este, juridic, instituţionalizată.

De altfel independenţa nu putea fi recunoscută de către puterile europene, pe baza unei cuvântări a ministrului de Externe, aşa cum susţin, fără a avea vreo vină, numeroşi tineri comentatori de presă, dar şi ***istorici rataţi profesional sau aserviţi politic.***

Data de 9 Mai, fixată de către regimul comunist, ca dată calendaristică a independenţei ţării, ***a fost stabilită prin slugărnicie pentru a coincide cu data de 9 Mai 1945, stabilită tot atât de abuziv de către Rusia Sovietică, ca dată a "eliberării" ţărilor ocupate de către armata roşie.***

Se ştie că un război ia sfârşit atunci când unul dintre cobeligeranţi încetează lupta, depunând armele. ***La data de 8 (opt) Mai 1945, o delegaţie militară germană autorizată, s'a prezentat la comandamentul aliat de pe frontul de Vest şi a semnat în faţa autorităţilor militare occidentale, capitularea Germaniei pe toate fronturile.*** Întâmplător, în ziua respectivă, acolo nu se afla nici un ofiţer sovietic de legătură, suficient de important, pentru a semna alături de reprezentanţii SUA, Angliei şi Franţei, capitularea Germaniei, astfel că reprezentantul armatei sovietice a semnat actul de capitulării a doua zi, la 9 Mai. ***Acest detaliu nu modifică cu nimic data reală, 8 Mai, a încetării ostilităţilor militare din Europa, dată la care toate statele învingătoare serbează victoria asupra Germaniei.*** Dintr'un orgoliu stupid însă, Moscova nu a acceptat faptul că războiul contra Germaniei se putea încheia fără acordul său, menţinând ca dată a capitulării Germaniei, contrar adevărului, data de 9 Mai.

Din şirul unor astfel de mistificări face parte şi interpretarea aberantă, în virtutea căreia România, care face parte din rândul statelor care au pierdut războiul, ***sărbătoreşte cu fast "Ziua Victoriei", adică propria sa înfrângere militară urmată de o brutală ocupaţie străină.*** Este un act de impietate faţă de sutele de mii de ostaşi români morţi în cel de-al Doilea Război Mondial şi a căror dispariţe ***trebue comemorată cu smerenie şi nu sărbătorită cu artificii.*** Participarea României, în ultima parte a războiului, cu o Mare Unitate Operativă (Armata 4), în subordonarea comandamentului sovietic, ***nu i-a schimbat,*** în ciuda unor alte mari sacrificii, ***statutul de ţară învinsă impus chiar de către URSS şi consemnat în Tratatul de Pace dela Paris din 1947.***

Este uimitor şi inadmisibil că fiilor şi nepoţilor noştri, elevi şi studenţi, continuă să li se ofere, în procesul cunoaşterii istoriei naţionale, date eronate impuse de către porpaganda antiromânească de după 1944.

FOREPSYCHE
INTEGRATED TECKNOWLEDGIES
MANAGEMENT SUPPORT SERVICES
"Navigating businesses into the future"
416 421 - 4747
forepsyche@rogers. com
- Custom Databases. Data Analysis & Reporting
- Productivity Improvement & Process Reengineering
- Behavioral Management & HR Support

PROIECT DE ASANARE MORALĂ?

Radu DUNĂREANU

Foarte recent un om de bună credinţă şi care are la inimă interesele ţării sale de origine, îmi sugera, într'o discuţie la telefon, că ar fi cazul ca eu, sau noi cei din Exil, cu educaţie juridică, să facem proiectul unei legi care, trimisă în ţară, să fie supusă aprobării şi să contribuie la refacerea României.

Ideea prietenului meu era un fel de lege de asanare morală. M'am gândit foarte serios la această idee şi m'am întrebat cum am putea noi contribui, din Exil, la jurisprudenţa din Ţară?

Din studiile de Drept, din anii petrecuţi în România, cu excepţia unor articole aberante, inventate pentru opresiunea politică, cum a fost art.209 CP care îngloba pe oricine în categoria de *"duşman al poporului"* sau al socialismului, ştiu că sistemul de Drept din Ţară, bazat pe organizarea legislativă napoleonică, a fost şi este destul de bine scris şi nu cred că există faptă penală cunoscută care să nu aibă acoperire în codul penal, acest fapt fiind bazat pe principiul roman cunoscut ca *Nulla poena sine lege*, adică nu poate exista pedeapsă dacă fapta nu e prevăzută în lege.

Care sunt plângerile de bază împotriva vieţii politice şi economice din România care fac ca Ţara să nu fie acceptată în familia naţiunilor civilizate, care fac ca fostul comunism să nu poată fi finalmente eradicat? Trebue să amintesc, fără a suna arogant sau lipsit de modestie, că presa noastră din Exil, deschis anticomunistă în trecut dar şi acum, este singura care a publicat în mai multe rânduri propuneri de îmbunătăţiri legislative, fără nici un gând de profit material sau moral. Din nefericire administraţiile succesive, toate de coloratură neocomunistă nu dau nici o atenţie acestui segment naţional foarte important, care este Exilul. De fapt, România nu duce lipsă de articole de lege care să asaneze moral societatea imbecilizată de comunism şi balcanism ci duce lipsă de voinţa de a aplica legile ţării, de a aplica principiul universal care spune că nimeni nu e deasupra legii, că de fapt, ca în fotografii, Justiţia e oarbă. Dar ca să se ajungă la acest nivel e nevoie de a demonta, cu atenţie amănunţită, toate mecanismele moştenite şi menţinute dela comunismul deschis.

Pentru ca prezenta corupţie să dispară trebue eliminaţi (mă refer la aspectul juridic, nu fizic) cei care au avut puterea, au abuzat de ea, iar acum revopsindu-se politic, în aparenţă, continuă să facă acelaşi lucru. Cine sunt ei?

A. Membrii fostului comitet central şi membrii familiilor lor care au acaparat fonduri secrete şi acum pozează în investitori capitalişti. Aici trebue incluşi şi potentaţii de azi, dela cârma ţării.

B. Primii secretari de partid regionali şi de judeţe pe acelaşi principiu ca şi pct. A.

C. Aducerea în faţa justiţiei a activiştilor de partid, cei din punctele A şi B, a salariaţilor Securităţii, comandanţilor de închisori şi lagăre de deţinuţi politici - pentru crime împotriva propriului popor, anularea pensiilor lor pe baza faptului că nu au slujit Ţara ci pe reprezentanţii unei agenturi străine de ocupaţie.

D. Aducerea în faţa justiţiei a tuturor gardienilor, paznicilor locurilor de detenţie politică, pentru a verifica, pe baza declaraţiilor existente sau ale supravieţuitorilor, dacă au comis acte de crime contra umanităţii, oricât de minore ar fi acestea.

E. Judecarea tuturor judecătorilor militari şi a asesorilor lor, participanţi la procesele politice şi anularea pensiilor lor, bazat pe acelaşi principiu ca la pct.C.

F. Anchetarea tuturor comandanţilor de grăniceri şi judecarea celor ce au dat ordin de împuşcare pe frontieră şi torturare a celor care încercau să părăsească resereul.

G. Ministerul de Justiţie şi Serviciul de Informaţii să pună la dispoziţia unei comisii speciale de cercetare a activităţii antinaţionale lista tuturor celor din categoriile de mai sus care au părăsit ţara şi locul de destinaţie pentru a se cere extrădarea lor. Sunt conştient că cei aflaţi în Israel nu pot fi atinşi datorită legii israelite, dar cel puţin să informăm guvernul Israelului, care este un stat democratic şi pot ei acţiona în consecinţă.

H. Conform legilor române, o acţiune legală poate fi iniţiată şi împotriva unor persoane juridice. Dacă Românii vor să-şi cureţe ţara de trecut, trebue acţionat în justiţie fostul partid comunist ca agenţură dependentă de o putere străină, bazat pe faptul că acest partid s'a născut ***din filiala comintern din România.*** Se poate demonstra că nu există nici un act legal care să atesteze înregistrarea partidului comunist conform constituţiei.

I. Ministerul de Interne, moştenitorul fostei Securităţi, să publice o carte albă cu numele tuturor celor încarceraţi, cu sau fără procese legale, pentru delicte aşa-zise politice, deoarece până azi mai sunt cazuri de persoane *"dispărute"* sau care au fost închise pe baza acelei aberaţii numită *"condamnare administrativă"*.

Primul pas pentru asanarea morală a ţării trebue să-l facă cei în culpă şi toate cele scrise de mine mai sus sunt, cu uşurinţă, sub incidenţa codului penal. Întrebarea la care trebue să se răspundă este una simplă: există în Ţară voinţa de a aplica şi respecta Legea? Răspunsul meu personal este acela că nu există această voinţă şi că România nu duce lipsă de legi, suntem şi aşa *"supralegislaţi"*, ci duce lipsă de un partid bazat pe principii morale naţionale, cu reprezentanţi în sferele legislative, administrative şi judiciare care să aibă la inimă interesele neamului şi nu ale buzunarelor lor.

Este un defect funciar al Românilor de a se plânge de soarta pe care şi-au adus-o singuri şi de a aştepta ca alţii să le rezolve sau să le îmbunătăţească destinul pentru ca întotdeauna să poată blama pe alţii. Aşa se explică de ce, chiar şi în situaţia verificată, că nu a existat familie care să nu fi suferit de pe urma terorii comuniste, totuşi populaţia a votat pentru unul care a contribuit efectiv la distrugerea ţării, făcând parte din elita vândută sovietelor, sau era gata să aducă în fruntea ţării pe un clovn şovin care ar fi aruncat ţara în haos, sau care a acceptat ca prim-ministru pe fiul unui criminal internaţional, salariat al cominternului şi lefegiu al unor brigăzi internaţionale cu caracter terorist.

România nu are nevoie de alte legi, căci cei ce le aplică sunt mai corupţi chiar decât foştii activişti de partid. România a ajuns o ţară în care totul se vinde la un preţ derizoriu, mai ales morala, cinstea, atât de cântată, în istoria nescrisă şi neverificabilă. Suntem mai jos decât nivelul dela sfârşitul epocii fanariote, când scaunul domniei se cântărea în punga de bani şi peşcheşul la Înalta Poartă.

Cu tristeţe şi fără speranţă constat că România e o ţară fără oameni de stat, dar plină de politicieni de factură caragieleească şi unde justiţia este în total proces de putrefacţie.

O asanare morală va putea avea loc numai după implementarea celor scrise mai sus - de altfel lista nu este exhaustivă - căci principiul de bază trebue să fie acela că dacă vrei să ai casa curată, întâi trebue să eradichezi şobolanii şi toţi dăunătorii, sub orice formă ar fi aceştia.

Poate cineva să-mi răspundă dacă esistă în România, într'un viitor previzibil, o atare forţă politică ce ar fi în stare, nu să aducă noi legi draconice, dar să aplice cu succes legile normale, democratice?

Nu vreau să fiu Casandra mitologică, dar nu văd această soluţie. A existat o oportunitate de a asana morala politică din România, înainte de al Doilea Război Mondial, dar Românii, prin reprezentanţii votaţi tot de ei, au irosit-o, fiindu-le frică de cinste, de munca cinstită şi de lepădarea de năravurile balcanice şi fanariote.

Dumnezeu ne-a mai dat o şansă, în Decembrie 1989, şi din nou Românii au ales calea care le-a permis să ia totul în zeflemea şi să continue a sta tolăniţi la poalele Carpaţilor.

Istoria nu iartă şi nici legile dacă ar fi date de Dumnezeu Însuşi nu ar putea curăţa mlaştina morală în care suntem. Căci, vorba veche: Dumnezeu îţi dă, dar în traistă nu-ţi pune.

Floare prea albă pentru a putea sta la orice butonieră

Grupul întemeietor al Legiunii Arhanghelul Mihail: Căpitanul, Ilie Gârneaţă, Radu Mironovici, Ion Moţa, Tudose Popescu si Corneliu Georgescu

Permanenţa lui 24 Iunie 1927 e o temă încărcată de semnificaţii complexe, de care gândul şi fapta s'apropie grijuliu, spre a nu fi nepotrivite cu realitatea istorică şi contemporană ori de a nu săvârşi exagerări ***pro*** şi ***contra***. Prin această perenitate voim să înţelegem un anume ***caracter propriu românismului creştin:*** acela de a subzista - în lumina puterii dumnezeieşti - mereu viu, mereu în timp/contratimp cu haotica rostogolire a evenimentelor, mereu productiv. În acest orizont ideatic, refuzul îndelung încercat (e-adevărat, câteodată contradictoriu!) al Neamului românesc de a-şi lepăda virtuţile naţionale şi religioase, a asigurat ***continuitatea Sânzienelor '27.*** Place, nu place, unora-altora, asta e.

Pentru a nu ne rătaci printre abstracţiuni, generalităţi şi dogmatisme, vom spune dela început, că altele erau problemele concrete de-acu' trei sferturi de veac; altele, bunăoară, în 1940; altele în 1988. Şi diferite sunt cele dela acest început confuz şi grăbit de secol şi mileniu. Legionarismul (sub aspectul optim al termenului) trebue să ţină seamă de situaţia actuală şi de perspectivă a Naţiunii. Trebue să ţină seamă de fireasca maturizare/modificare a structurilor socio-economice şi sufleteşti, graţie însăşi trecerii ireversibile a vremii. Trebue să ţină seamă de conjunctura internaţională. Cum scria odinioară Vasile Băncilă, avem de-a face cu diferenţieri calitative de ***cadru*** şi de ***structură***.

Lumea contemporană, în genere comparabilă cu aceea de-acum 75 de ani, prezintă trăsături specifice. Ele însă, în majoritate, nu pot deruta decât pe acei moşnegi (dintre noi) cu aere adolescentine, rămaşi în halta conservatorismelor de tot soiul, care nu acceptă că trenuri nu mai circulă pe o linie moartă sau demontată. Fiindcă noile provocări de astăzi ***pot constitui*** tot atâtea puncte de sprijin pentru o adecvată educaţie românească în spirit creştin şi (de ce nu?) european. Trăim, cu evidenţă, un timp dramatic, dar şi fascinant. După eşecul spectaculos (deşi nu complet) al marxism-leninismului, ideologia/practica rivală, demo-liberalismul, îşi dezvăluie şi ea incapacitatea de a aduce pretutindenea fericirea oamenilor. Subiectivismul dominant, un ateism deghizat, materialismul năvalnic marginalizează mesajul suveranităţii spiritului, al moralităţii. Totuşi, parcă niciodată nu a manifestat omul, ca în societatea informaţională şi de consum, atâtea capacităţi, talente, împliniri. Dar, paralel, niciodată istoria n'a cunoscut, pare-se, atâtea negări şi violări ale demnităţii umane, fruct amar al uitării de Dumnezeu, de aproapele nostru, de propriile noastre *"rădăcini"*, care dela Codreanu se trag. Există, prin urmare, ***noi provocări, noi câmpuri de acţiune.*** Există probleme vechi cu înfăţişare nouă: politicianismul, (neo)comunismul, chestiunea minorităţilor, contra-cultura, patriotismul. Altele şi-au scăzut volumul de gravitate, cum ar fi *"lupta de clasă"*. Însuşi mondialismul îşi aşteaptă alternative solvabile, din unghi etic şi spiritual. Toate acestea spun ***multa + multum*** şi pentru ***metoda*** de educaţie (şi autoeducaţie) aplicabilă la ceasul de faţă al Naţiunii române. Se vede cu ochi slobozi, fără dioptrii, că ***nici autoritatea, nici libertatea nu asigură echilibrul*** sufletesc şi social ***în absenţa dragostei lucrătoare,*** palid cultivate azi.

Sunt lucruri care solicită - nu numai la popas aniversar! - atenţie mărită şi în privinţa deosebirii de ***structură.*** E inevitabil ca mulţimea şi amploarea situaţiilor/condiţiilor actuale să atragă o anume reorganizare interioară, făcută *"din mers"*, ideologică şi atitudinală. O DISTILARE A DOCTRINEI CREATE ODATĂ PENTRU TOTDEAUNA. Fapt, altmiteri, corect perceput şi pus în practică cu dreptate, în ţară, în exil, de oameni luminaţi. Oameni deschişi abordării fără prejudecăţi şi tabuuri a celor trei pătrare de secol de istorie *"gardistă"* şi înlăturării unor exagerări, deblocării interpretărilor, viziunilor statice şi neproductive, limbajului clişeistic. Ce mai tura-vura! Ca să devii credibil, e nevoie să manifeşti cu francheţe o atitudine novatoare (în sens pozitiv) şi catalizatoare. Ori, om fi oare toţi aşa de bătrâni, încât nu ne mai putem *"repara"*?! Nu'ncape îndoială, nevolnic este şi acela care, din interiorul fenomenului *"verde"*, *"negociază"* principii, idealuri, strategii, norme de viaţă...

Adevărat: autenticul, viabilul 24 Iunie 1927 e o floare prea albă pentru a putea sta la orice butonieră. Însă şi această parte a reverului trebue croită, cizelată, cu măestria veritabilului profesionist.

Ştiindu-se că nimic nu exprimă în chip mai lămurit secretul făuririi creştinismului actualizat în cadrul istoriei româneşti, decât parabola prefacerii apei în vin, binecuvântând întru izbăvire.

Valeriu ARBORE

NU UITAŢI !
REÎNNOIŢI-VĂ
ABONAMENTUL LA
CUVÂNTUL ROMÂNESC

REMUS RADINA ŞI TICU DUMITRESCU: DOI PRIETENI

Venit la Paris pentru a-l reîntâlni pe Dl. Remus Radina - bunul său prieten şi coleg de suferinţă în lagărele de exterminare comuniste dela Canalul Dunăre-Marea Neagră - Dl. Ticu Dumitrescu, iniţiatorul a cea mai nedorită şi obstrucţionată lege post-decembristă, care viza deconspirarea Securităţii, a fost invitat de Casa Română (La Maison Roumaine) să le vorbească Românilor stabiliţi în *"oraşul lumină"* şi nu numai, despre DREPTUL LA PROPRIUL DOSAR.

De menţionat că la începutul conferinţei în faţa unui public numeros, care l-a primit cu un deosebit entuziasm, înaltul oaspete a ţinut să se păstreze un minut de reculegere în memoria Monseniorului George Surdu, întemeietorul Misiunii Române Greco-Catolice dela Paris, preşedinte de onoare al Filialei Franţa a Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România. Această mare personalitate a exilului românesc s'a stins din viaţă în urmă cu un an, la 23 Aprilie 2001, la frumoasa vârstă de 87 de ani.

Documentat, direct, fără manajamente, cu observaţii critice, discursul D-lui Ticu Dumitrescu a surprins prin originalitate şi fermitate, bucurându-se de un real interes din partea celor prezenţi în sală.

Având şansa şi prilejul de a mă afla mai mult timp în preajma cunoscutului şi apreciatului om politic român, i-am solicitat un scurt interviu pe care domnia sa l-a acceptat cu amabilitate.

Ilie Mihalcea: Dintre documentele găsite în dosarele din arhivele Securităţii, studiate de Dumneavoastră, stimate Domnule Ticu Dumitrescu, care v'au şocat cel mai mult?

Ticu Dumitrescu: Desigur, au fost unele care pur şi simplu m'au îndurerat. Mă refer la cele legate de dosarul meu, de prietenii mei... Am găsit printre ei informatori şi agenţi ai Securităţii. Dacă e să-mi amintesc însă, de lucrurile care cu adevărat m'au şocat, au fost unele documente cu privire la Iuliu Maniu. Eu trebue să recunosc că am fost crescut într'o familie naţional-ţărănească. Pe când aveam doar 10 ani, tata m'a prezentat lui Iuliu Maniu şi nu mai puteam de mândrie.

I.M.: Despre ce este vorba?

T.D.: O grupare a PNŢ, dintre care şi un grup puternic de circa 30 de tineri, mă refer la oameni care aveau 30-33 de ani - am înainte numele unora dintre ei, care mai trăiesc şi care au avut anumite roluri în partid, dar pentrucă nu vreau să intru în polemică cu ei nu le pronunţ numele - voiau să-l îndepărteze pe Iuliu Maniu dela conducerea partidului. Chiar se stabilise la un moment dat, la 13 Iulie 1947, data unei şedinţe a Delegaţiei permanente când trebuia să se ia această hotărâre. Voiau, de fapt, să aducă un om de stânga, o conducere de stânga în partid şi să guverneze împreună cu B.P.D., adică să repete figura lui Tătărăscu. Dacă ar fi reuşit această acţiune, despre P.N.Ţ. nu s'ar mai fi vorbit sau s'ar fi vorbit în treacăt, aşa cum se vorbeşte de partidul lui Tătărăscu. Într'un raport al unuia dela direcţia partidului, găsit în dosarele Securităţii se scrie aşa - *"Domnul Iuliu Maniu a dispus ca organizaţia capitalei să ia măsuri, să se împiedice orice mişcare comunistă în sânul PNŢ..."*

Un alt document este o declaraţie făcută de o personalitate, care este stabilită în prezent în străinătate, în care se spune: *"în ultima vreme la Bucureşti au fost tratative între X (nu dau numele) şi Primul ministru Petru Groza, pentru intrarea fracţiunii PNŢ a lui Maniu în guvern"* şi că acesate tratative s'au dus fără prealabila ştire a lui Iuliu Maniu.

Acestea mi s'au părut cele mai şocante documente, care m'au cutremurat. Mi-am dat seama, încă odată, ce rol important a jucat pentru istoria PNŢ acest munte de om, mă refer la valoarea lui morală şi cea politică.

I.M.: Care este opinia Dumneavoastră privind condiţiile impuse de NATO României în legătură cu necesitatea îndepărtării foştilor securişti din serviciile secrete?

T.D.: Toată zbaterea mea nu a avut alt scop decât publicarea numelor ofiţerilor de Securitate, acoperiţi sau nu, şi eliminarea lor din funcţiile publice. Am venit înaintea recomandărilor NATO, în acest sens, cu intervenţia mea în urmă cu 12 ani. Teama mea este că va fi foarte greu fiindcă sunt atât de mulţi. Ei sunt peste tot, începând cu lumea financiară, serviciile secrete şi ocupă poziţii cheie şi în partide, şi în administraţie şi în parlament. Noi n'avem măcar un singur nume publicat din cei care au făcut parte din ofiţerii de Securitate acoperiţi. Unul singur, măcar, nu cunoaştem. Deci, cum s'ar spune, nu ştim despre Securitate aproape cu nimic mai mult decât ştiam în 1989. Aşa că nu văd dacă autorităţile române actuale vor putea să ducă la îndeplinire aceste exigenţe şi în felul acesta, desigur, am rezerve şi faţă de intrarea României în NATO.

I.M.: În legătură cu Evenimentele din Decembrie 1989. Se mai poate spera în aflarea adevărului?

T.D.: Cu cât trece timpul nu mai pot fi dezgropate anumite lucruri şi mai ales cu atât se şterg mai multe urme. Poate chiar ultimele urme.

I.M.: Este adevărat că sunteţi în proces cu Dl. Nicolae Ionescu-Galbeni?

T.D.: E un lucru foarte serios. La conferinţa de presă din 9 Ianuarie a.c. dela sediul A.F.D.P.R. un ziarist mi-a pus o întrebare legată de dânsul, la care eu am refuzat să răspuund. Nu că am evitat, am spus categoric: nu discutăm numele cuiva aici, rostul conferinţei este cu totul altul. E adevărat că în ziarul *"Naţional"* s'a publicat a doua zi că Ticu Dumitrescu a spus despre Ionescu-Galbeni că a fost informator... Am fost foarte revoltat. Am dat telefon la redacţie şi am cerut să publice o desminţire. Lucru pe care l-au şi făcut. Nici un alt ziar, după conferinţa de presă amintită, n'a făcut măcar o aluzie la acest subiect deşi au fost foarte mulţi ziarişti prezenţi în sală. Omul acesta mi-a făcut atâta rău... Este cel care a manipulat permanent împotriva mea. El a fos principalul *"artizan"* al înlăturării mele, în 1997, din PNŢCD. În situaţia asta, mi-am angajat avocat şi probabil că procesul va fi respins chiar ca acţiune pentru că nu are obiect. Dar probabil că în lipsă de imagine, nemaivorbindu-se de domnia sa, ce-o fi zis? Hai să fac nişte valuri şi să apară iar numele meu în presă.

I.M.: Aţi fost primit în apartamentul său dela Paris, de Stépahne Courtois, cunoscut scriitor francez, autorul amplei lucrări CARTEA NEAGRĂ A COMUNISMULUI.

T.D.: Aşa cum şi-a exprimat regretul că n'a avut posibilitatea să stea de vorbă cu mine înainte de a scrie această exemplară carte, reproşându-le celor care m'au condus la dânsul pentru aceasta, şi eu îmi exprim la rândul meu regretul că nu am făcut suficiente eforturi pentru a-l întâlni şi vorbi cu domnia sa. Am discutat câteva ore bune şi pot spune că am fost fericit să cunosc asemenea om, că există un asemenea om. Pregăteşte un al doilea volum din Cartea Neagră a Comunismului şi sper că vom putea colabora, ca să completăm ceea ce priveşte România, cu detalii ce ar fi trebuit să apară mai de mult, chiar dacă Fundaţia Academică Civică a venit cu adausuri în ADDENDA, însă trebue mult mai mult.

I.M.: După mulţi ani, iată, sunteţi din nou împreună cu Domnul Remus Radina, neobositul luptător anticomunist, cel care a scris zguduitoarea mărturie *"Testamentul din Morgă"*, despre care Eugen Ionescu afirmă în prefaţa acestei cărţi, printre altele: *"De fiecare dată când mă găsesc în faţa unui astfel de document, mă întreb cu îndoială şi îngrijorare, eu însumi, într'o situaţie asemănătoare, aş rezista? "*.

T.D.: Trebue să recunosc că am răspuns invitaţiei de a fi aici, în primul rând - chiar dacă supăr pe cineva - pentrucă voiam să mă mai întâlnesc cu Remus Radina. Eu îl consider unul din marii şi bunii mei prieteni. Este cel mai strălucit exemplu pe care l-am avut în timpul detenţiei, omul care a ştiut să îndure suferinţa, suportând consecinţele atitudinii lui cu destul stoicism, eroism aş putea să spun şi făcând lucruri pe care nu le-a făcut nimeni altcineva. Mă refer la atitudinea lui în perioada detenţiei, la anchete ş.a.m.d. Remus Radina este un unicat în ţara asta, în viaţa noastră, a celor care am făcut închisoare. Ştiu că acest lucru nu convine unora, dar acest adevăr l-am trăit şi l-am simţit eu. Remus Radina rămâne şi astăzi neschimbat, ca o piatră, ca un granit pe care timpul nu are puterea să-l schimbe.

La Paris era aproape de miezul nopţii. Un cer înstelat, de Aprilie, veghea parcă la despărţirea a două destine, a doi oameni cu adevărat prieteni: Remus şi Ticu. Mereu mai aveau ceva să-şi spună... Cine ştie?... Într'un târziu şi-au strâns mâinile cu emoţie, privindu-se îndelung faţă în faţă, ca două pagini din istoria ce ar urma să se deschidă.

Dela Paris,

Ilie MIHALCEA

Răsfoind presa de-acu' 50 de ani...

Valeriu ARBORE

Cum o duceau majoritatea Românilor prin luna Cireşar *Anno Domini* 1952? Dacă ne luăm după publicaţiile reperiste, ai impresia, vorba lui nene' Iancu: nici aşa, nici aminteri. Adică nici bine, nici rău (!). Nu e de'nţeles? Ia să le citim împreună, în fugă (pe sărite).

● La 2 Iunie, ziarele anunţau că C.I. Parhon (cacafonie permisă, chiar recomandată) a cerut să fie *"eliberat"* din funcţia de preşedinte al Prezidiului M.A.N. Aşa! atunci fu bine, după cât de rău a putut face românimii vertebrate doctorul endocrinolog bolşevicoid încă din 1917. Bine? Nuu! Mai rău, de arunci ochii pe coloana a II-a din *"Scînteia"*, tot p.1: În aceată *"înaltă funcţie"* era numit fostul moşier, trecut cu căţel cu purcel la comunişti, dr. P. Groza; prim-ministru (*de drept*, că *de fapt* fusese din 1944!) fiind *"desemnat"*, cine altul decât Gh. Dej. *"Cel mai iubit fiu al poporului"*, cum îl tămâiau la gazetă învăţătorul M. Hangiuc şi ţăranul muncitor Al. Gh. Alexandru, ambii din Ruginoasa lui A.I. Cuza. Aferim! Din Parhon în puţ, aşadar.

● Să vedem, totuşi. Recitm jurnalele din 10 ale lunii. Câţiva *"tovarăşi"* au fost scoşi din C.C. al U.T.M., pe motiv de origine socială nesănătoasă sau deviaţionism. Răsuflăm oleacă uşuraţi... Numai că, aoleu!, alături dăm peste nişte titluri-bombă (cu explozie întârziată): *"Afară cu chiaburii din stânele (!) cooperativei!" "Vigilenţă sporită în campania de recoltare, treieriş şi colectări!", "Să înceteze teroarea fascistă a guvernului americanizat* (al lui Antoine Pinay) *dela Paris"*. De prisos a mai spune ce succes aveau gazetele comuniste... Pesemne, ediţia lor de dimineaţă se epuiza în câteva ceasuri, aşa încât erau silite să tragă, seara, încă sute de mii de exemplare (şi să scrie în statistici oficiale: milioane!)! Noi am zice mâhniţi: este clar, cine mai putea înfrâna în acea vreme istericalele luptei de clasă şi turbarea internaţionalistă a regimului ***secerei şi ciocanului (însemne de cinste pentru guvernanţi acu'?)*** Şi nu numai. De aceea, conaţionalii neîntemnaţaţi aveau parte în Mai 1952 de cireşe doar... amare! Aproape ca şi în prezent!

● Da' poate dracu" nu era aşa de negru. Citim puţin mai încolo: *"Cadre noi pentru cinematografie"*, atrăgea atenţia apa-ratnikul Valentin Silvestru. La Festivalul filmului dela Karlovy Vary, R.P.R.-ul tocmai se prezentase cu *"capodopera"* propagandistică *"Mitrea Cocor"*. N.B.: Septimiu Sever, în rolul titular, regia Marieta Sadova şi Victor Iliu, muzica, Sabin Drăgoi, decoruri Liviu Ciulei; multă dreptate are Ana Selejan, în cartea *"Trădarea intelectualilor"* (1992), când se întreabă: *"Ce va fi peste jumătate de secol (...), oamenii de cultură, părăsindu-şi preocupările - ca şi atunci, ca şi acum - sateliţii cărei voinţe sau forţe politice vor fi ei?"*

● Să ne întoarcem însă la oile noastre negre. *"Inaugurarea la Iaşi a Muzeului de artă plastică"*, informează opinia publică proaspătul director uns de partid, C. Agafiţei. Prin urmare, nici bine, nici rău; era... aminteri. La Teatrul Naţional se juca *"Slugă la doi stăpâni"*, de Carlo Goldoni. De actualitate, de mare actualitate titlul piesei. Şi ieri-alaltăieri. Şi azi...

● Tăria publicistică nu stătea, în urmă cu 50 de ani, atât articole de fond eminamente combative sau *"corespondenţe dela oameni ai muncii"*, cât în informaţii de senzaţie ţesute cu o borangic roşu. O mostră: *"Sesiunea a XII-la a M.A.N. a aprobat* (în unanimitate! cum altfel?) *legi noi: a organizării judecătoreşti, a înfiinţării procuraturii, a organizării instanţelor şi procuraturilor militare"*. Colac peste pupăză: Anton Tatu-Jianu (nume predestinat) e numit procuror general, în locul fostului cerber dela *"Tribunalul poporului"*, figură odioasă de alogen păşcănean Al. Voitinovici (aţi ghicit: e pseudonimul; numele real? secret de stat). *"Vai de biet Român săracul..."*

● *..."Înapoi cum dă ca racul"!* Ne face acu' să zâmbim o ştire ultraoficială comunicată în fiţuicile propagit-ului din 27 Iunie (chiar la acea dată afurisitoare pentru Românii basarabeni şi din Nordul Bucovinei) *"Comisia centrală de repatrieri aduce la cunoştinţa cetăţenilor sovietici care s'au deplasat* (nu ***refugiat***, vezi bine!) *din teritoriile URSS-ului în timpul războiului 1941-1945, şi care în prezent se află în RPR, că oficiile consulare ale Uniunii Sovietice prelungesc operaţiunile de repatriere"*. În fine, altă bombă pe colivă: *"Contemporanul"* publică *"Proiectul noii ortografii a limbii romîne"* (cu â din i) slavonizate. Cum era?

VITRINA CU CĂRŢI

POEZII DIN ÎNCHISORI — Culegere de Zahu PANĂ — $ 20

DIN ŢARA LUI CAIN — de Dumitru PHILIP — $ 20

ÎNAINTE ŞI DUPĂ DICTATUL DELA VIENA — de Aurel S. MARINESCU — $ 20

O CONTRIBUŢIE LA ISTORIA EXILULUI ROMÂNESC — de Aurel S. MARINESCU — $ 20

MĂ APLEC PESTE ANI — de Aurel S. MARINESCU — $ 20

ARMATA ROŞIE ÎN ROMÂNIA — de Aurel S. MARINESCU — $ 20

PITEŞTI, — de Dumitru BACU — $ 20

DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN (1919-1939) — culegere de texte — $ 15

NĂZUINŢI ŞI DEZNĂDEJDI — de Petru GHEORGHEONI — $ 10

ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI, DELA NAPOLEON LA STALIN — de Nicolae CIACHIR — $ 20

CĂLĂU ŞI DIPLOMAT, VIŞINSKI — de Adrian GRIGOROPOL — $ 15

ISTORIA RELAŢIILOR INTERNAŢIONALE dela Pacea Vestfalică (1648) până în contemporneitate (1947) — de Nicolae CIACHIR — $ 20

SÂNGELE TEMNIŢEI şi POEME — de Radu GYR — $ 15

804 ZILE ŞI NOPŢI ÎN LANŢURILE MORŢII — de V.BLĂNARU-FLAMURĂ — $ 25

ÎNTOARCEREA DIN INFERN VOL II (CRIMĂ ÎMPOTRIVA DEMNITĂŢII OMULUI) — de Ion CÂRJĂ — $ 20

POEZII ALESE şi ŞOIMII PESTE PRĂPASTIE — de Nichifor CRAINIC — $ 10

AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE — de Nicolae DIMA — $ 10

EXIL-OAMENI şi IDEI — de S CONSTANTINESCU — $ 10

FÂNTÂNA LUMINII, poezii — de Dumitru ICHIM — $ 10

CU ACUL PE SĂPUN, poezii — de Zahu PANĂ — $ 15

LA PORŢILE DISPERĂRII — de Floria BAŢU-ICHIM — $ 10

CĂRŢI ÎN LIMBA ENGLEZĂ

CAPTIVE ROMANIA, A DECADE OF SOVIET RULE — by Alx. CREŢIANU — $ 20

A HISTORY OF THE ROMANIANS from Roman times to the completion of unity. by R.W. SETON-WATSON — $ 30

JOURNEY TO FREEDOM — by Nicholas DIMA — $ 20

THE ANTI-HUMANS (Piteşti) — by D. BACU — $ 20

RED HORIZONS — by Ion Mihai PACEPA — $ 20

PRISONER OF RED JUSTICE an account of ten years captivity in comunist Romania — by Leonard KIRSCHEN — $ 20

LA FIECARE COMANDĂ SE ADAUGĂ COSTUL EXPEDIŢIEI

Puteţi procura cărţile de mai sus dela

Dl. Tudor Murgoci 39 Niagara Rd. Kitchener, Ont. N2B 1T1

VORONEȚ
"Capela Sixtină a Orientului"

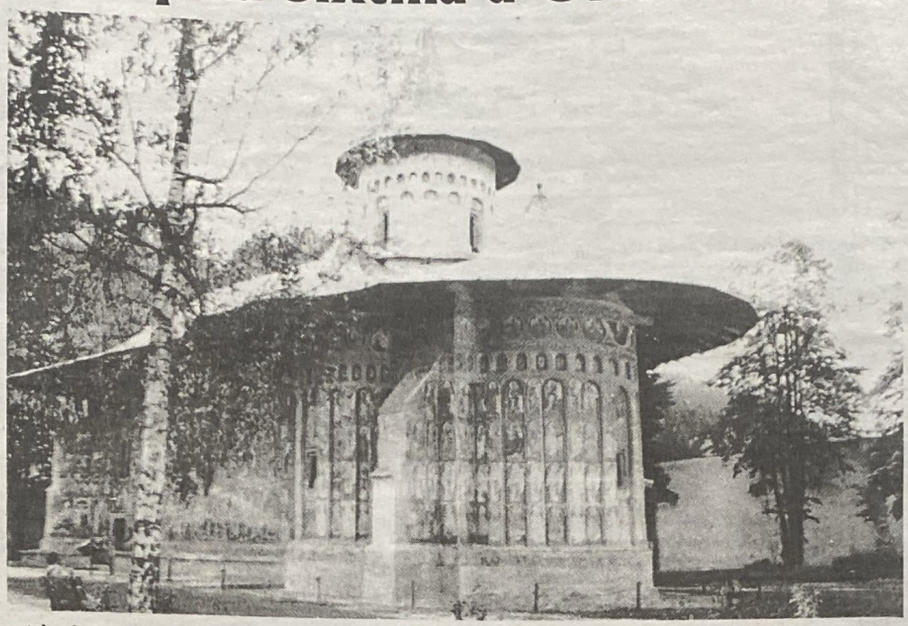

Pe întreaga fațadă de Vest a Mânăstirii Voroneț este pictată *"Judecata de Apoi"*. Pentru această mare, convingătoare și dramatică icoană, Mânăstirea Voroneț este numită în cărțile apărute la Paris, la Roma, la Madrid și în alte mari centre de cultură ale lumii *"Capela Sixtină a Orientului"*.

Bine conservată, luminoasă și convingătoare, icoana este ocrotită și de contraforturile care o străjuiesc. În această carte deschisă fiecare privitor găsește răspuns la întrebările cele mai adânci legate de sensul existenței noastre în această trecătoare viață, de ceea ce ne așteaptă în veșnicie, după cum noi, oamenii, ființe raționale și libere, ne-am ales. Structurată în cinci registre orizontale este despărțită, ca de diagonala unui trapez, de râul de foc al Gheenei, având o clară simetrie.

Pe primul rând de pictură este desfășurat, ca pe un pergament, cerul cu semnele zodiacului. Doi îngeri deschid, parcă, ferestrele cerului și din înălțime ne cercetează *"Cel vechi de zile"*, după cum este scris în triunghiul ce-L încadrează. Dumnezeu-Tatăl își revarsă strălucirea pe chipul Fiului. Semnele zodiacului pictate pe un fundal înstelat marchează trecerea timpului, dar și faptul că la Judecata de Apoi, când Dumnezeu va porunci, timpul se va opri.

Detaliu

Pe rândul al doilea, pe tron se află Mântuitorul Iisus Hristos, care va sta la judecată înconjurat de sfinții îngeri. În dreapta Sa este pictată Sfânta Fecioară Maria, iar în stânga Sa, Sfântul Ioan Botezătorul. Pe bănci stau cei 12 Apostoli care vor fi, după cuvântul Evangheliei, gata să judece cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Chipurile Apostolilor sunt încordate, iar sulurile cerului de deasupra se apropie de sfârșitul lor. Dincolo de ceea ce vedem e lumea viitoare, un cer nou. Cetele îngerilor din spatele Apostolilor opresc apropierea altora.

Pe rândul al treilea este reprezentat tronul Etimasiei, al judecății, pe care, în chip de porumbel, este pictat Sfântul Duh. În dreapta tronului este pictat Adam și în stânga, Eva, protopărinții noștri care au fost pedepsiți pentru călcarea poruncii ascultării, dar care au fost și primii iertați prin învierea Mântuitorului. În spatele lui Adam sunt pictați Profeții, Arhiereii, Mărturisitorii, Anahoreții. Între fericiții ce se îndreaptă spre Rai se disting chipurile Sf. Împărat Constantin și al mamei sale Elena. Urmează Sfinții mari teologi Vasile cel Mare, Grigorie Teologul, Sf. Ierarh Spiridon și Sf. Cuvios Onufrie. Pe rândul dela bază, conduși de Sf. Apostol Petru, ce are cheile împărăției, se disting figurile Proorocului David, a lui Solomon, a lui Moise și a lui Iisus al lui Navi.

De sub tronul Mântuitorului, dar de fapt venind dela Tatăl, care a dat judecata Fiului, izvorăște râul de foc ce desparte lumea celor drepți de lumea celor păcătoși. Aceștia din urmă sunt pictați în spatele lui Moise care, deși este dincolo de râul de foc, este sfânt, fiind zugrăvit cu aureolă și ținând în mână Tablele Legii. Acesta invită pe Evrei, Turci, Tătari, Armeni să-L vadă pe Hristos pentru o târzie cunoaștere.

Monahia Elena Simionovici

În partea de Nord-Est a țării, pe câteva zeci de km pătrați există *"Arhipelagul Mânăstiresc..."* al Moldovei, ridicat în secolele XV-XVI.

Când asediatorii turci au invadat Constantinopolul în anul 1453, steagul semilunii urma să fluture în curând peste întinse părți ale Europei. Numai puțini domnitori din țările ortodoxe balcanice au reușit să evite subjugarea țărilor lor de către sultanii turci. Cel mai cunoscut dintre aceștia a fost domnitorul moldovean Ștefan cel Mare (1457-1504), care i-a învins nu numai pe Turci, ci și pe Polonezi și Unguri, obligându-i să respecte granițele țării. Conform legendelor monahale, fiecare dintre victoriile lui Ștefan era sărbătorită prin construirea unei biserici sau a unei mânăstiri.

Ștefan cel Mare a făcut din Moldova o poartă a creștinătății. *"Dacă poarta creștinătății, pe care o reprezintă țara noastră, se va pierde, întreaga creștinătate va fi în mare pericol"*, credea Ștefan cel Mare, pe care papa îl numea *"Atletul lui Hristos"*. Aspirația sa își găsește expresia în impresionanta frescă a Bisericii Sfintei Cruci din Pătrăuți și în pictura murală a Bisericii Sfântul Gheorghe dela Mânăstirea Voroneț.

Cel care a izbutit să ridice iarăși Moldova la prestigiul de care se bucurase în timpul domniei lui Ștefan cel Mare a fost Petru Rareș. Sub el, construcțiile de mânăstiri și biserici au cunoscut un mare avânt, începându-se acum și picturile exterioare ale bisericilor, din care multe se păstrează și astăzi: Probota, Humor, Moldovița, Arbore și Voroneț...

Prima și cea mai însemnată dintre ctitoriile lui Petru Rareș a fost Probota. La îndemnul vărului său, egumenul Grigorie Roșca, viitorul mitropolit, se ridică biserica ce este isprăvită în 1530, iar în 1532 este zugrăvită în interior și exterior. Ea a devenit necropolă domnească.

În 1532 a început construcția unei noi mânăstiri, Moldovița.

Pictura interioară și exterioară, una dintre cele mai prețioase realizări ale artei moldovenești, s'a făcut în 1537.

Cea mai însemnată ctitorie boierească a fost Humor. Marele logofăt Toader Bubuiog și soția sa Anastasia ridică o biserică pe care o termină la 15 August 1530. Biserica dela Humor și-a câștigat un renume deosebit prin arhitectura sa (apare prima oară pridvorul deschis) și mai ales prin pictura exterioară de o valoare excepțională, lucrată de Toma din Suceava, la 1535.

Cealaltă ctitorie boierească, Arbore, aparține boierului Luca Arbore și este pictată în exterior la 1541 de Dragoș Coman, *"fiul popii Coman din Iași"*. Un istoric de artă belgian îl consideră *"un artist de geniu, cel mai mare pictor din Răsăritul Ortodox în secolul al XVI-lea"*. (Este momentul să tragem un semnal de alarmă asupra stării actuale a monumentului.Ne permitem să sugerăm chiar crearea aici a unei mânăstiri pentru îngrijire și restaurare.)

Bine sfătuit la vreme de restriște de către sihastrul Daniel, Ștefan cel Mare hotărăște drept mulțumire înălțarea Mânăstirii Voroneț cu hramul Sf. Gheorghe, care să fie sfânt loc de rugăciune.

Construcția s'a sfârșit în trei luni și trei săptămâni, în anul 1488. Pictura din interior a fost realizată după 1496, datare bazată pe analiza tabloului votiv în care apare numai Bogdan, întrucât Alexăndrel murise în 1496.

Pictarea pridvorului și exteriorului s'a terminat în 1547, în timpul păstoririi mitropolitului Grigore Roșca, eruditul teolog care a urmărit personal realizarea operei călugărilor-zugravi, conduși de *"Marcu pristavul"*. Ca și celelalte monumente ale vremii, strălucirea Voronețului i-o conferă picturile sale exterioare care constituie o culme, poate o sinteză desăvârșită, a picturii din timpul lui Petru Rareș. Ca și Dragoș Coman la Arbore, artistul dela Voroneț acordă un loc central Judecății de Apoi, pe care a zugrăvit-o pe întreg peretele de Vest, *"realizând cea mai amplă și dramatică compoziție, unică în arta întregii Biserici ortodoxe, cu mult superioară scenelor similare din celelalte biserici moldovene"*. Marea epocă a picturilor murale din vremea lui Petru Rareș s'a încheiat cu decorația exterioară a Voronețului. După el, istoria Moldovei a devenit tot mai zbuciumată, primejdia otomană mai amenințătoare, iar luptele dintre partidele boierești tot mai puternice. Către sfârșitul secolului s'a realizat ultimul ansamblu de pictură exterioară în Moldova, la biserica Mânăstirii Sucevița (1595-1596).

Arta Moldovei nu este o variantă epigonică a artei bizantino-balcanice, ci o sinteză a cărei originalitate este conferită de asimilarea selectivă a modelelor oferite de lumea ortodoxă și cea apuseană (gotică), precum și de integrarea unor elemente de artă orientală. Această fuziune s'a făcut în funcție de exigențele religioase, de contextul politic și cultural intern, integrând tradiția locală cultă și populară.

Credincioși păstrători ai tradiției bizantine în plan politic, în cel al culturii și artei religioase, domnii moldoveni din secolele XI-XVI au fost oamenii vremurilor lor. Petru Rareș, a cărui cultură deosebită este evidențiată de cronicarii epocii, *"a fost un adevărat om politic renascentist, apropiindu-se de modelul principelui Machiaveli"*.

În mânăstiri, credința despre pământul românesc ca Țara Sfântă a fost totdeauna puternică. Monahii au fost cei mai importanți consilieri și îndrumători spirituali ai domnitorilor romiani. Ei au făcut din străvechile noastre mânăstiri mari centre de cultură, învățământ și artă. Monahii i-au pregătit sufletește pe marii conducători ai neamului nostru și pe cei mai importanți ierarhi ai Bisericii Ortodoxe Române.

Într'o perioadă când tiparul și școala nu erau accesibile acestora, domnitorii noștri au realizat *"cărți ilustrate deschise la toate paginile"*, au trecut astfel *"Biblia din mâna preotului în mâna credinciosului..."*. Datorită înțelegerii ce au avut-o, misiunii lor și credinței în Dumnezeu, ei au reușit să realizeze nu creații trecătoare, ci creații permanente, pe care le-au transmis peste secole.

Ar merita, credem, a se pune azi în discuție ideea lansată de Teodor Baconsky, potrivit căreia *"a trăi în stil bizantin reprezintă pentru primul mileniu ceea ce înseamnă astăzi a trăi în stil european"*. Iată cu ce mergem la întâlnirea cu Europa!

Judecata de apoi

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

În 1960, Franța și întreaga lume literară europeană au fost zguduite de ceea ce s'a numit *"scandalul Goncourt"*. Atunci prestigiosul premiu a fost acordat lui Vintilă Horia pentru *"Dumnezeu s'a născut în exil"*. România era în plin regim comunist care nu putea să accepte faptul că înalta distincție literară încununa creația unui exilat român. Securitatea și întregul aparat de propagandă comunistă au fabricat o acuzație extrem de gravă, menită să ducă la compromiterea scriitorului, la retragerea premiului și la denigrarea lui de către presa franceză. Și, în parte, au reușit. Acuzația de legionar și de fascist a fot preluată de publicațiile franceze de stânga, iar când a fost lansată și acuzația de antisemit întreaga presă s'a întors împotriva lui. Probele aduse atunci de Vintilă Horia și de alți intelectuali români din exil n'au contat. Vintilă Horia a vrut în toiul scandalului să renunțe la premiu, *"din dragoste pentru Franța și din respect pentru Academia Goncourt"*. Dar nu s'a putut. Prin statutul Academiei Goncourt, un premiu odată acordat nu mai poate fi retras. Totuși, imensitatea scandalului a făcut ca festivitatea de decernare a premiului să nu mai aibă loc. Dezamăgit, rănit, Vintilă Horia s'a retras în Spania unde a trăit până în 1992.

"Întoarcerea lui Vintilă Horia", volum apărut recent, demonstrează argumentele care au creat *"scandalul Gongourt"*. Cu ajutorul dosarelor dela Securitate ale lui Vintilă Horia se poate vedea extrem de clar faptul că nu a fost niciodată legionar și că întreaga calomnie a fost fabricată la București, că ea a fost *"brațul cel lung al Securității"*.

Miercuri, 10 Aprilie, în sala GalAteCa - Galeriile Ateneele Cărții - a Bibliotecii Centrale Universitare. a avut loc lansarea volumului ***Întoarcerea lui Vintilă Horia*** de **Marilena Rotaru**. Redăm cuvintele rostite cu acest prilej de prof.univ.dr. Ion Stoica, directorul Bibliotecii, Camilian Demetrescu, artist plastic și scriitor, personalitate marcantă a exilului românesc și prieten al lui Vintilă Horia, prof.univ.dr. Alexandru Husar dela Universitatea din Iași, și autoarea, Marilena Rotaru.

Prof.univ.dr. Ion Stoica, directorul Bibliotecii Centrale Universitare din București

Doamnă Marilena Rotaru, Domnule Camilian Demetrescu, Domnule Alexandru Husar, stimați invitați. Bine ați venit la unul din evenimentele pe care le include ciclul Ateneele Cărții. În calitate de gazdă trebue să vă exprim bucuria mea de a vedea atâția oameni însemnați în această sală care s'a adăugat de curând peisajului cultural al Capitalei și care găzduiește deja manifestări extrem de bine primite. De data aceasta am fost onorați de propunerea Doamnei Marilena Rotaru de a organiza aici lansarea cărții *"Întoarcerea lui Vintilă Horia"*, nu numai pentrucă este vorba despre un autor care nea făcut știuți în atâtea locuri de pe mapamond, un autor care a adus Românilor, în împrejurări pe care nu le comentez eu acum, un premiu de mare rezonanță în lumea culturii, dar și pentrucă este o carte foarte bine scrisă. Este o carte în care se întâlnește textul de foarte bună calitate, cu structura extrem de sugestivă și legată de țelurile pe care și-a propus Doamna Marilena Rotaru, când a venit cu această carte după filmul cu același titlu, film, așa cum vă amintiți încununat cu premiul Asociației Profesioniștilor de Televiziune din România.

Camilian Demetrescu artist plastic și scriitor:

S'au împlinit aproape 60 de ani dela plecarea definitivă din țară a lui Vintilă Horia, și zece ani dela plecarea provizorie dintre noi, așteptând revederea în patria cerească. În paradoxala biografie pământeană, Vintilă Horia a murit de două ori. Prima oară condamnat de un așa-zis *"tribunal al poporului"*, adică de Securitate la moarte civilă, nu pe viață, ci - cum se pare - pentru eternitate. A doua oară în 1992, la Madrid când creierul lui s'a topit de dorul de țara în care n'a mai apucat să se întoarcă. Și iată, după ani de neobosită străduanie, Marilena Rotaru ne anunță prin cartea sa, *"Întoarcerea lui Vintilă Horia"*. Să-i dăm bunul venit ce i se cuvine, acum, aici, printre noi. Bine te-ai întors iubite prieten și maestru de vise încă neîmplinite!

Cartea se deschide cu primul și unicul interviu pe care l-a dat pentru televiziunea română, la Madrid, Marilenei Rotaru, la 5 Martie 1990. N'aș fi în stare să-i relatez conținutul, de o extraordinară tensiune, care, cum era de așteptat a declanșat în țară entuziasmul celor care il prețuiau, dar și scandalul aceleiași Securități culturale ce se năpustise asupra Premiului Goncourt conferit Românului Vintilă Horia cu ani în urmă la Paris. Un scandal ce continuă și astăzi, cu consimțământul tacit al clasei noastre, să zicem, gânditoare.

Mă simt dator să vorbesc în primul rând de rușinea acestui scandal, care ne distinge și ne dezonorează pe plan european. Vintilă Horia este un scriitor de talie europeană, o punte care ne leagă de valorile spirituale ale Occidentului, o garanție a continuității românești libere. În contextul demoniac al realității post belice al unei Românii alienate de ideologia calomniei și a delațiunii, o conștiință ca aceea a lui Vintilă Horia avea datoria să plece în lume pentru a spune adevărul. Să ne imaginăm ce s'ar fi întâmplat dacă nu pleca. L-ar fi înghițit întunericul Gherlei ori al Sighetului, lagărul de exterminare dela Canal sau pustiul Bărăganului. Și n'ar fi exista pentru noi nici *"Dumnezeu s'a născut în exil"*, nici *"Cavalerul resemnării"*, nici *"Pérsécutez Boèce"*, nici *"Mai sus de miazănoapte"*, nici una din toate celelalte cărți pe care le-a dăruit literaturii române și universale. Cui i-ar fi folosit cadavrul fără nume al unui deținut azvârlit în gropile comune ale gulagului românesc? Poporului? Partidului? Cui?

Sindromul calomniei mai bântuie încă și acum prin inerția transversală a unor cancelarii și redacții. Intimidați, cărturarii închinători la *"Dumnezeul culturii"* se feresc să constate existența lui Vintilă Horia în Panteonul spiritualității românești. Dumnezeul pe care el l-a slujit nu intră în schemele tardoiluministe ale orgoliului intelectual. Pretextând lipsa de timp, nici unul dintre ei nu riscă să partricipe la această sărbătoare a întoarcerii lui din golgota exilului.

Cu fervoare, dar și cu riguroasă migală, Marilena Rotaru a reușit să concentreze într'un spațiu atât de restrâns vastitatea unui clarobscur care trece dela fulgerările creatoare ale scriitorului și gânditorului Vintilă Horia, până la tenebrele blasfeme vomitate asupra lui de hâdul calomniator, *"principe al răului"*, cum îl numește el însuși în capitolul *"Despre degradare și rise"*.

În Domul din Piacenza, căruia i-am dedicat volumul al doilea din ciclul *"Simbolul în arta romanică"* intitulat *"Proverbe în piatră"*, am descifrat un capitel pe care l-am numit *"Capitelul calomniei"* - reprezentând un personaj ieșit din bestiarul medieval, cu o limbă enormă, revărsată peste bărbia păroasă, simbol al cuvântului otrăvit, al păcatului satanic, mortal. În legea vechiului testament 22 de judecători trebuiau să judece delictul capital al Calomniei, asasinatul moral, ca pe cea mai gravă formă a crimei.

Dacă participarea la minciună este păcatul să zicem banal al slăbiciunii intelectuale, atât de răspândit la noi, tolerarea calomniei, chiar fără implicare directă, constituie un delict moral de extremă gravitate. Dar cei vizați pot sta liniștiți. *"Dumnezeul culturii"* e tolerant, nu are probleme de etică, teologia succesului e fondată pe superbul orgoliu intelectual, ca unică șansă de mântuire din iadul plebeu al mediocrității.

Mă adresez lor, cu toată reverența pe care le-o datorez. Domnilor, dacă vă poate consola, vă amintesc un amănunt cu totul insignifiant din biografia unui geniu al Italiei medievale. Marele Giotto, mirabile maestro al frescelor dedicate Sfântului Francisc la Assisi și Sfântului Anton la Padova, interpretul Ierusalimului ceresc, al purității creștine, era... cămătar, cămătar din tată în fiu. Păcat minor față de păcatul limbii otrăvite de care vorbeam. Dar el n'a putut niciodată să treacă acel prag al cruzimii umane care este calomnia, păstrând o pioasă reculegere dinaintea sărmanului dela Asissi ce predica virtutea săraciei, el care, totuși, era cămătar.

Pe Vintilă Horia îl cunosc din anul 1970. I-am dedicat un capitol în această carte, alături de cei care au avut norocul să-l întâlnească. Am trăit departe unul de altul, el la Madrid, eu în Italia, ne întâlneam din când în când la Roma sau la Gallese, în Etruria, unde locuiesc, și mai ales prin scrisori, care punctau evenimentele vieții noastre. Voi aminti doar unul dintre acestea.

Prin 1988 mi-a trimis proaspăta lui carte *"Pérsecutez Boèce"*, apărută la Lausanne în editura *L'Age de l'Homme*. Am citit-o pe nerăsuflate; eram la pat cu febră mare, și am scris un text pentru *"Cuvântul românesc"* din Canada, o scrisoare deschisă lui Vintilă Horia, în loc de cronică literară, care începea așa: *"Dragă Vintilă, am citit ultima dumitale carte și îți mulțumesc din adâncul ființei mele, ca om și ca Român. Cartea dumitale spală de pe obrazul chinuit al țării încă una din murdăriile scuipate cu furie și dispreț de fiara comunistă - deportarea intelectualilor în Bărăgan, după ani de temniță distrugătoare. Metodă de exterminare ce atinge un grad de cruzime și de cinism fără egal în macabra istorie a represiunii politice. Dumneata speli această murdărie dovedind că deportările, în loc să strivească și să alieneze, s'au transformat în adevărate bancuri de probă ale vitalității neamului, ascunsă din calea năvălitorilor în subteranele ființei sale. Conștiința Bărăganului, supraviețuind iadului exterminării planificate, s'a contopit cu conștiința țării. Așadar România nu a fost înfrântă."*

Odiseea deportării conferă condamnatului privilegiul paradoxal al libertății. Fiind în afara legii e singurul om cu adevărat liber al Republicii populare... Calvarul existențial al eroului principal - Toma Singuran exprofesorul de literatură la Universitatea din București - e paralel cu libertatea de gândire, pretext literar pe care Vintilă Horia îl folosește magistral, pentru a pune în discuție o temă fundamentală a civilizației europene. Întorcându-ne cu cincisprezece secole în urmă, își alătură eroul ultimului mare filosof al antichității, Boetius, prizonierul lui Teodoric, regele Ostrogoților, în baptisterul domului din Pavia, unde a scris principala sa operă *"De consolatione philosophie"*. *"Platon și Aristotel*, spune Boetius, *nu sunt adversari, așa cum se afirmă de secole, ci formează un tot armonios ce explică complexitatea ființei umane... Dimpotrivă, nu trebue separați niciodată, căci realitatea ar deveni astfel ininteligibilă... Există două tendințe în noi. Să ne lăsăm dominați de imaginație sau de rațiune. Ce suntem noi, reflexul cerului și al ideilor eterne, cum afirmă Platon, sau reflexul pământului și al vizibilului, cum susține Aristotel?..."* Separarea lor - precizează Boetius -*"va putea da naștere la radicalizări ce vor genera abuzuri... Excesul de platonism ar putea duce la erori cu teribile consecințe, sub forma unora dintre cele mai totalitare utopii, în timp ce aristotelismul exacerbat și solitar ar face din rațiune stăpâna lumii, dar într'un mod incomplet, cauză posibilă a unor invalidități de spirit și de guvernare... Aș fi vrut să convertesc rațiunea la creștinism dar politica m'a împiedicat..."* Profeția eroului, alterego al filosofului antic, lasă deschisă poarta unei speranțe. Deocamdată asupra umanității s'a abătut flagelul celor două excese, cu consecințele lor tragice. Pe de o parte fascismul și comunismul, pe de altă parte capitalismul sălbatec.

La scurt timp după publicarea textului meu, Vintilă mi-a scris: *"Scrisoarea ta m'a bucurat tot atât de mult ca gândurile despre <Pérsécutez Boèce>: E de altfel primul articol scris de un Român despre cartea mea care, până acuma, a trecut pe sub nasul compatrioților mei fără ca nimeni să o fi remarcat"*.

Ne-am întâlnit pentru ultima oară la Gallese, cu câteva luni înainte de a muri. Ne-am dus la biserica noastră romanică, afară din sat, așezată ca pe plaiurile Bucovinei. L-am așezat pe un scaun în absidă și în timp ce vorbea am încercat să-i desenez un portret. Descifram în trăsăturile adolescente o voluptate spirituală, aproape senzuală, a unui om care înainte de orice a iubit - cu patimă, cu exaltare, cu dor, cu resemnare, ca un amant al vieții, profet cu nostalgii implântate în tradiții trecute și viitoare. Portretul unui ucenic al marii tradiții, inel de legătură al țării cu cerul, născut și rămas în lanțul carpatin. Și în timp ce se aprindea vorbind, creionul meu sugera pe hârtie ceva ca un nimb în jurul craniului acela care se chema Vintilă Horia și în care încolțiseră, necruțătoare, tentaculele tumorii care avea să-i stingă, câteva luni mai târziu, lumina pe care i-o dăduse acel Dumnezeu născut în exil, Dumnezeul nefericitei Dacia Felix, care i-a fost mamă și logodnică în lunga pribegie a depărtării de leagănul nașterii și al botezului.

Îi mulțumesc Marilenei Rotaru de a-mi fi dat prilejul să rostesc aceste gânduri amare, în memoria unui prieten atât de drag. Cartea sa va însoți de acum înainte prezența lui Vintilă Horia printre noi.

Prov.univ.dr. Alexandru Husar:

Onorat public, Doamnă Marilena Rotaru, Maestre, Domnule director,

După acest dens eseu care, pe lângă un artist plastic ne comunică un scriitor de profundă înzestrare, nu-mi rămâne decât obligația de a mă ocupa într'un fel mai strict al cuvântului de această carte pe care Marilena Rotaru o înscrie în suita proiectelor sale editoriale. Cunoscută mai ales prin emisiunile sale la televiziune, în care prezintă și impune valori cu o artă a înțelegerii și a comunicării foarte personale, rar întâlnită până la dânsa, Marilena Rotaru ne-a transmis și ne transmite portrete ale personalităților culturale, prin programe receptate cu deosebit interes, cu emoție și chiar cu înfrigurare, pot spune, de marele public român. A scris mai întâi un roman, *"La Est de Firenze"*, prin care se impune ca un scriitor de înaltă și elegantă vibrație intelectuală, cu o fină cunoaștere a omului și cu o subtilă atenție în fața realității, o carte care a trecut, ca mai tot ce a făcut Marilena Rotaru, prin mari izbeliști și mari încercări. Oprită de cenzură în anii '85, pierdut manuscrisul original în '89, pierdută apoi coperta, volumul apare în sfârșit, în 1995 la editura *Cartea Românească*. De astă dată vine cu această splendidă carte, *"Întoarcerea lui Vintilă Horia"*. Prezența scriitoarei se simte și aici, în pagini scrise cursiv, de racordare a celor spuse, trăite și gândite de alții, cu ceea ce a trăit și a gândit ea însăși. L-a cunoscut pe Vintilă Horia cu mulți ani în urmă - și o invidiez pentru asta - a avut

Continuare în pag. 13

Eseistica simbolurilor:

Un eseist esoteric şi un cozeur imaginativ: Radu Negrescu-Suţu

George BĂJENARU

***Esoterismul *"pacificator"* al lui Radu Negrescu-Suţu, deschide porţi spre cunoaştere şi auto-cunoaştere, dezgheaţă apele din care au băut cândva zeităţile, *"şterge colbul de pe cronici bătrâne"*, crează punţi între timpuri istorice şi culturi, în numele unităţii şi perfecţiunii la care visăm.**

"Când un Francez nu mai înţelege nimic - spunea Jean Cocteau - el nu întreabă niciodată dacă este necesar să înţeleagă - el ori se supără, ori se refugiază în simboluri". "Eu nu înţeleg, de aceea trebue să fie un simbol. Ori ceea ce văd nu înseamnă nimic, ori altceva înseamnă ceva diferit de ceea ce văd, şi acest ceva diferit poate să ascundă un înţeles simbolic".

Nu mi-a trecut niciodată prin minte că reflecţiile lui Cocteau despre gândirea Francezului, vor însemna cândva pentru mine, un punct de sprijin în încercarea de a înţelege şi explica scrierile lui Radu Negrescu-Suţu, un scriitor contaminat de multă vreme de cultura franceză.

În volumele *"Eseuri"* (1996), *"Poarta Iuminii"* (1999) şi *"Concert de Haendel"* (2000), publicate de editura *Dorul* din Danemarca, reacţia lui Radu Negrescu-Suţu la unele fenomene ale vieţii şi culturii umane este refugiul în simboluri, amintind de acela al Francezului autentic, descris de Cocteau. Un periplu prin lumea reală şi a ei cultură înţesată de simboluri, îi oferă acestui scriitor, varii subiecte. Meşteşugul de a le trata stă în puterea de a converti obişnuitul în extraordinar şi de a da expresivitate unor adevăruri ascunse între realitate şi vis, adică în ţara imaginaţiei transcendentale. Dintr'un asemenea refugiu au rezultat eseuri şi proză, uneori foarte scurtă, cuprinse în cele trei volume.

Publicând eseuri de observaţie mitologică, alături de proze scurte, inspirate de absurdul contingent, autorul se manifestă ca un eseist esoteric şi un cozeur imaginativ, pendulând între demonstraţia savantă şi faptul divers, generator de parabole. Personalitatea artistică din scurtele povestiri, pare să fie înclinată mai mult spre latura ficţională, de esenţă metafizică. Elementele surrealiste implicate în context, au un dublu rol, ele servind nu numai ca instrumente de detectare şi valorificare a unor valori spirituale, dar şi ca surse viabile de inspiraţie şi motive de amplificare a atmosferei.

Eseurile esoterice semnate de Negrescu-Suţu sunt lucrări cu valoare paradigmatică şi exprimă din punct de vedere simptomatic, o hermeneutică necesară în evoluţia eseului de analiză a valorilor culturale, în lumea superinstruită şi super-computerizată, care este şi care va să vină, cu *"easy access"* la informaţii de orice fel. Sub acest aspect, lectura magnetizează cititorul iniţiat, îi trezeşte acestuia atracţia către simboluri de cultură religioasă şi de cultură laică şi îl determină, în final, să cântărească el însuşi cantitatea de cultură ce i-a mai rămas în *"desaga"* ce o poartă pe umeri.

Direcţiile spre care se îndreptă exploratorul-autor, se pot deduce mai ales din cele douăsprezece titluri în volumul ***Eseuri:*** ***I - Dialogul Teologilor;*** ***II - Descoperirea Fericitului Agatanghel;*** ***III - Trei Crai dela Răsărit întru întâmpinarea Logosului;*** ***IV - Zamolxis, precursor al creştinismului;*** ***V - Despre mitul Luceafărului eminescian;*** ***VI - Despre Egalitate;*** ***VII - Despre Simbolistica Numărului 7;*** ***VIII - Concertul de Haendel;*** ***IX - Despre mitologia Siderală;*** ***X - Amicus Plato, sed magis amicus...Morpheos;*** ***XI - Zagreu, primul Dionysos;*** ***XII - Despre Simbolistica numărului 12.***

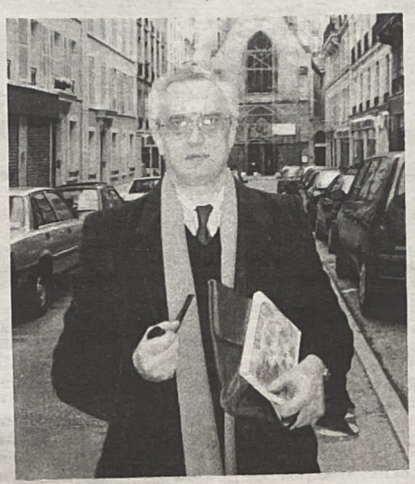

Gânditorul ascuns în textele ordonate sub titlurile citate, dă impresia unui permanent căutător de mister, în simboluri de cultură umană şi creaţie cosmică. Decodarea unor asemenea simboluri presupune o iniţiere savantă în mijloace şi metode peculiare, capabile să trezească revelaţii şi să amplifice gama cercetării dincolo de limitele aparente.

În eseul de început, ***"Dialogul Teologilor"***, autorul fiind şocat de conflictul de idei dintre religiile ***creştină, musulmană şi judaică,*** pare a găsi în metoda esoterică un echilibru spiritual, atât pentru sine, cât şi pentru umanitate, în genere, atunci când afirmă: ***"... aici începe, poate, rolul Esoterismului, care, prin eminenta sa optică preponderentă, aplanează conflictele existente şi inevitabile şi îşi defineşte rolul pacificator, deloc neglijabil, astăzi, mai mult ca oricând".*** ***("Eseuri", p.40).***

Spre completarea ideilor de mai sus, transcriu şi unele mărturisiri inedite, dintr'o scrisoare primită dela acest autor: ***"Îmi permit să vă semnalez că "Dialogul Teologilor", este o lucrare inedită în literatura română, întrucât nici Abelard, nici Origene nu erau Români (din păcate pentru noi), şi apoi dialogurile lor nu includ şi latura musulmană. Bineînţeles că, după cum v'aţi dat seama, dialogul este fictiv, dela început şi până la sfârşit, căci în realitate, aceşti trei teologi, după primele zece minute s'ar lua de păr şi de bărbi! De aceea, urmarea (cu dialogul convergent) nici n'a mai avut loc, deşi de multe ori m'a bătut gândul s'o scriu".***

Înarmat cu metoda ***esoterică,*** eseistul ne invită la incursiune în culturi cu profeţi şi profeţii. Un popas în cultura românească generează eseul ***"Descoperirea Fericitului Agatanghel"***, un exemplu potrivit pentru ceea ce înseamnă esoterismul acestei eseistici a simbolurilor. Spre edificare, citez un fragment mai lung: *"Revenind pe meleagurile natale, aflam că în anul 1905, călugărul Zosima Pascal traduce şi transcrie la Muntele Athos şi la Mânăstirea Neamţ, o carte manuscrisă din Anno Domini 1327, intitulată* ***<Hristos>*** *sau* ***<Descoperirea Fericitului Agatanghel>*** *(Sfântul Agatanghel este sărbătorit pe 23 Ianuarie, după calendarul ortodox).*

Neputând avea această carte, vom expune din memorie, ceea ce spune traducătorul. Agatanghel a avut o misiune, aflându-se în insula Corsica.

Se făcea că un vultur ieşea din mare, cu aripi de aur şi pietre preţioase, strigându-l pe nume.

Un glas divin l-a liniştit, sfătuindu-l să nu se teamă şi să nu se ascundă.

Atunci, preasfântul a ieşit la marginea mării şi a văzut o hartă din piei tăbăcită, reprezentând ţările Europei, fiecărei ţări atribuindu-i câte o profeţie.

Din traducerea cu vedeniile sfântului (cealaltă traducere cu tâlcurile lor, fiind astăzi dispărută), aflăm că preafericitul Agatanghel a văzut trei focuri pe o movilă înaltă pe Dunăre, în timp ce un glas striga: <Românie, Românie, sfârşitul necazurilor tale, un 5 şi 50>.

Apoi a văzut un bou răbdător şi un leu viteaz, luptându-se cu un cocoş străin, care îi scociora ochii leului.

În final, leul ieşi învingător, iar amăritul de cocoş se retrage în ţara lui şi nu va mai cânta niciodată în alta.

Să încercăm a desluşi tâlcul acestei vedenii, încercând a explica simbolul acestui vis divinatoriu şi profetic, văzut şi înţeles prin lumina simbolisticii şi semanticii esoterice.

Vulturul cu un singur cap, care transmite lui Agatanghel hotărîrea Voinţei divine, este mesagerul lui Zeus, deci Tatălui ceresc.

Atribut al Domnului Iisus în Evul Mediu, vulturul simbolizează stările spirituale superioare, mai precis, Îngerii.

Amintim că păsările văzute de Romulus şi Remus la întemeierea Romei erau vulturi şi că Omphalosul dela Delphi - <le nombril du monde> al vechilor Greci -, este descoperit tot de vulturi.

Omphalosul, mormântul şarpelui sacru Python, omorît de către Apollon, coincide cu centrul crucii sau al cercului, punct prin care spaţiul, timpul şi eternitatea comunică între ele.

Continuare în pag. 15

Întoarcerea lui Vintilă Horia

Urmare din pag.12

ocazia unor clipe de taină cu personalitatea sa, impresionată încă dela început de figura lui, l-a studiat ca scriitor şi ca om, s'a apropiat de el luminată de gândul, cum spune ea însăşi *"că mi s'a dat întâlnirea cu un om şi un scriitor extraordinar şi că trebue să găsesc o cale să transmit şi altora ceea ce eu am primit"*. Acest gând explică şi justifică apariţia acestei cărţi. O lucrare foarte bine concepută, urmărind linii biografice şi trăsături ale lui Vintilă Horia, pe planuri şi cu mijloace diferite. Pe lângă interviurile personale făcute cu Vintilă Horia, Marilena Rotaru a adunat, după moartea scriitorului, mărturii ale unor contemporani, personalităţi care l-au cunoscut, mergând pe firul exilului său, compunându-i portretul de o mare profunzime. În partea a doua a cărţii, în capitolul *"Darurile lui Vintilă Horia"*, sunt incluse pagini evocatoare semnate de Lucia Soreanu, soţia poetului Ion Şiugariu, coleg de generaţie şi prieten cu Vintilă Horia, Camilian Demetrescu, Radu Enescu, Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca. Reproducerea dosarului dela Securitate, unul din documentele cele mai compromiţătoare ale acestei instituţii, înlătură definitiv orice urmă de rezervă privind acuzaţiile aduse la acordarea Premiului Goncourt.

Cartea aceasta reprezintă pentru noi un interes deosebit. Scopul Marilenei Rotaru a fost atins. Intenţia clară de a restabili în jurul unui mare scriitor român, de talie universală, adevărul istoric, adevărul politic, dacă vreţi, a mers la ţintă. Acuzat pe nedrept şi suspectat, nu numai în ţară ci şi în străinătate, Vintilă Horia merita o restauraţie morală şi juridică, şi cartea aceasta o face.

Nu pot să nu mă opresc asupra unor pasaje în care Vintilă Horia este descris în toată frumuseţea sa fizică şi morală. *"A vorbi cu Vintilă Horia* - scrie Camilian Demetrescu - *era ca o participare la rit. Cuvintele lui erau nouri albi pe cerul Romei".* Portrete emoţionante realizează Pan Vizirescu, Alexandru Paleologu, Constantin Bălăceanu Stolnici, Mihai Cantuniari, traducătorul său în româneşte. *"La şaptezeci şi cinci de ani* - scrie Marilena Rotaru - *avea o înfăţişare de om încă tânăr, şi'n tot ce făcea sau spunea era expresia unei imense culturi. Mulţimea şi vastitatea domeniilor în care se mişca mă uluiseră. Privindu-l şi ascultându-l mi-am dat seama că talentul şi erudiţia erau cuprinse şi exprimate nu numai în cărţile lui, ci şi în gesturile simple, în zâmbet, în mers, în felul în care mânca sau bea".* Şi la altă pagină: *"...parcă-l aud: <Am încercat mereu să înţeleg peisaje, oameni, limbi străine, pietre, sfinţi... Mi-am dat seama la un moment dat că toate astea alcătuiau o înţelegere supremă: iubirea>".* O altă splendidă destăinuire a lui Vintilă Horia către Marilena Rotaru: *"Întotdeauna am avut de dus bătălii. Copil, tânăr, adult... Nu pentru a înfrânge pe cineva, ci mai ales din nevoia de a mă dedica total unei cauze... Odată, un grafolog belgian mi-a interpretat scrisul aşa: un om care luptă cu faţa descoperită, cu viziera ridicată. Când aveam douăzeci şi patru de ani, la Roma, un pictor mi-a făcut portretul: un cavaler care strânge mânerul unei spade în formă de cruce. Mă recunosc în acel tablou aşa cum mă ştiu dintotdeauna: fără frică de oameni, ci numai de Dumnezeu".*

Marilena Rotaru l-a adus acasă pe Vintilă Horia, într'o lume nouă şi Vintilă Horia îi spune acum, ca'ntr'o scrisoare veche: *"mi-a părut bine că v'am cunoscut la Madrid. Aţi fost ca un sol aşteptat caremi aducea de acasă veşti de renaştere. Vă sărut mâna şi pe curând"* . Acest *"pe curând"* a sosit şi prin mine Vintilă Horia va sărută mâna şi vă mulţumeşte pentru acest dar făcut culturii române.

Marilena Rotaru:

Cuvinte de spus nu mi-au mai rămas, doar emoţii de exprimat... Emoţia întâlnirii cu Vintilă Horia. Emoţia primelor cuvinte pe care mi le-a adresat. Emoţia scrisorilor şi a telefoanelor... Emoţia operei lui Vintilă Horia, care a fost ulterioară întâlnirii omului... Când am făcut primul interviu, la Madrid, în 5 Martie 1990, nu citisem decât *"Dumnezeu s'a născut în exil"*. La toate aceste emoţii se adaugă acum, cea a felului în care este receptat, mai ales de tineri... Un tânăr din Bucureşti, student la Medicină, m'a sunat acum câteva zile, după difuzarea în seria ***Memoria exilului românesc,*** a unui episod, ***Mai sus de miazănoapte,*** pe care l-am realizat cu ocazia împlinirii a zece ani dela trecerea lui Vintilă Horia la cele veşnice. Mi-a spus: *"Vintilă Horia este tatăl meu spiritual. De ce nu se vorbeşte mai mult despre el? Este un model moral de care avem nevoie. Cei care tac acum despre Vintilă Horia - şi din păcate, critici şi intelecuali de primă mână continuă să tacă - fac acelaşi lucru cu cei care l-au acuzat în '45, şi în '60. Ce se întâmplă? Apar lucrări şi comentarii acuzatoare la adresa lui Emil Cioran, Mircea Eliade, Eugen Ionescu. Eu şi câţiva colegi de-ai mei gândim aşa: Ruşii ne-au luat Tezaurul, acum, ceilalţi încearcă să ni-i ia pe aceşti mari scriitori. Din fericire nu se poate. Valorile se impun, nu se votează. Nu ţin de democraţie, cât de avansată ar fi aceasta. Iar operele marilor creatori, oricât de denigrată le-ar fi biografia, strălucesc mai puternic şi atrag mai multă lume de partea lor..."*

Cuvintele acestui tânăr mi-au amintit ceea ce mi-a spus odată Vintilă Horia: *"Pe mine nu m'au atacat reprezentanţii nu ştiu cărei etnii sau nu ştiu cărui regim politic. M'au atacat duşmanii omului"*. Cred că avem datoria unei reparaţii morale faţă de acest mare scriitor, faţă de această profundă conştiinţă creştină. Nici o clipă-nu m'am gândit să scriu o carte în apărarea lui Vintilă Horia. Am simţit însă nevoia să scriu o carte în apărarea publicului şi a întregii societăţi intoxicate atâta timp de minciunile şi manipulările Securităţii. Cred că adevărul despre Vintilă Horia nu trebue rostit numai în România, ci şi în Franţa, acolo unde *"braţul cel lung al Securităţii"* a avut cel mai puternic efect. În Enciclopedia Franceză scrie astfel: *"Vintilă Horia, premiul Goncourt 1960, acordat, nedecernat."* Reparaţia morală trebue făcută până la capăt. Pentrucă, aşa cum spunea Vintilă Horia, *"mai devreme sau mai târziu, fiecare lucru şi fiecare fiinţă se vor întoarce la locul lor, pentru ca ordinea cosmică, ordinea divină, să nu aibă de suferit"*. Mai devremele s'a dus, rămâne deschisă întrebarea: cât de târziu?

Corespondent

În duh şi adevăr

IMPERATIVUL UNITĂŢII CREŞTINE

Sergiu GROSSU

Nu este pentru prima oară când pledez în favoarea unităţii creştine, a solidarităţii luptătorilor pe fronturile de luptă. Fiindcă *"lupta cea bună a credinţei"*, recomandată de apostolul Pavel, înseamnă o luptă a frontului misionar comun, a unei indispensabile strategii unitare, ceea ce am demonstrat, cu prisosinţă, în cartea mea ***"În aşteptarea unui nou pământ"***, apărută în 1998, în editura *Duh şi Adevăr*, pe care am înfiinţat-o la Bucureşti, după întoarcerea mea în ţară.

Imperativul strângerii noastre în jurul aceluiaşi steag de luptă îşi găseşte justificarea în paginile Evangheliei, care ne îndeamnă să realizăm ***un front al împăcării confesionale*** atât în lumea Exilului, cât şi pe malurile Dunării, adică frontul aceluiaşi duh, al tăriei spirituale, ***prin pacea lui Hristos*** **(COLOSENI, 3.15)**. Căci stăpânirea *"păcii lui Hristos"* în inimile creştinilor va isca ***împăcarea*** - pe terenul luptei misionare - între confesiunile sau misiunile despărţite; între copiii lui Dumnezeu care, după ce s'au întors *"din robie"*, nu şi-au mai dat silinţa să mănânce Paştele, împreună cu toţi cei ce se îndepărtaseră de *"necurăţia neamurilor ţării"*, nici nu s'au unit cu ei *"ca să caute pe Domnul"* **(EZRA, 6.21)**. Iar această împăcare, generată de pacea interioară a lui Hristos şi exteriorizată în statornicirea unor relaţii paşnice, frăţeşti, de colaborare şi ajutor mutual, va accelera refacerea unităţii descreditate de-a lungul veacurilor, ca să alcătuim *"un singur trup"* măcar ***acum***, în ceasul de pe urmă, când *"s'au ridicat mulţi antihrişti"* **(1 IOAN, 2.18)** şi când *"creştinii"* s'au lepădat şi se mai leapădă de credinţă, *"ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor"* **(1 TIMOTEI, 4.1)**.

Fărâmiţarea confesională compromite însuşi sensul luptei declanşate în numele lui Iisus. Izbânda finală şi totală exclude orice fisură, orice zăzanie trufaşă pe plan religios. Noi nu vom fi în stare, niciodată, să punem capăt *"nevoilor grabnice"*, revelate de Cuvântul lui Dumnezeu, luptând pe fronturi separate, fie în tranşeile sectarismului, fie în cele ale clericalismului. Aceste ***nevoi*** trebue luate cu asalt de către toate confesiunile ***laolaltă***, într'o unică, uriaşă, clocotitoare răbufnire de energii umane împreunate; mai ales astăzi, când biata Românie aşteaptă din partea noastră, a tututor sufletelor prăbuşite la piciorul Crucii, o dăruire dezinteresată, o participare entuziastă, chiar dacă, deocamdată, condiţiile politice nu ne sunt favorabile.

Risipirea forţelor creştine - ofensive sau defensive - frânează redresarea spirituală şi materială a unui sat sau oraş, trezirea semenilor noştri la o viaţă nouă cu Mântuitorul, provocând confuzii în conştiinţa multora şi neîncredere în mult doritele vremi de înviorare; bagatelizează posibilitatea salvării unei societăţi româneşti în declin moral şi religios, atât de zdruncinată, în deceniile de stăpânire comunistă, de mari şi inerente cataclisme, de pustiitoare mizerie economică, încât ar fi cazul să înscriem pe frontispiciul vanităţii noastre confesionale, răscolitorul strigăt al lui Simon Petru de pe corabia de lângă lacul Ghenezaret: *"Toată noaptea ne-am trudit şi n'am prins nimic..."* **(LUCA, 5.5)**.

•••

Idealul vieţii creştine rămâne, prin urmare, perfecta unitate a credincioşilor care alcătuiesc Biserica lui Hristos. Nu Biserica lui Pavel, nici a lui Apolo, nici a lui Chifa **(1 CORINTENI, 1.12-13)** ca unii care am fost chemaţi să fim ai lui Iisus Hristos **(ROMANI, 1.6)**, alcătuind *"un singur trup"*, prin *"pacea lui Hristos"* **(COLOSENI, 3.15)**. Din nefericire, confesiunile creştine din România s'au menţinut încontinuu (şi înainte de comunism, şi'n perioada anilor dejisto-ceauşişti şi se menţin şi actualmente) ostile, intolerante, concurente. Ceea ce a făcut ineficace activitatea lor misionară într'o lume din ce în ce mai păgânizată, colcăind de fărădelegi şi de imoralitate. Nu s'a realizat obligatoria îmbrăţişare a creştinătăţii române nici măcar în domeniul acţiunilor practice, în lupta cu *"nevoile grabnice"*. De ce să nu recunoaştem că dominante s'au arătat, în lupta cu Răul, spiritul confesional, metodele religioase confesionale, întreţinute de ierarhi şi pastori care şi-au zidit Bisericile nu pe *"piatra din capul unghiului"*, ci pe temelia de paie a mentalităţii lor confesionale.

Un front al unităţii creştine, atât de necesar în lupta pentru transformarea pământului românesc, nu va putea lua fiinţă câtă vreme mişcările şi asociaţiile confesionale mai privesc ***înapoi***; câtă vreme Bisericile trăiesc în obsesia unui trecut de sciziune şi controverse dușmănoase, reactualizând vechile răni şi scormonind în spuza orgoliului şi a autopreţuirii exagerate. ***Un singur lucru*** ni se cere, în vederea triumfului: *"Uitând ce este în urma mea şi aruncându-mă spre ce este înainte"* **(FILIPENI, 3.13-14)**. Uitând rușinoasele vremi ale neînţelegerii dintre copiii lui Dumnezeu şi orientându-ne spre viitorul unei posibile unităţi religioase, în alergarea noastră *"spre ţintă"*, care a fost şi rămâne înnoirea societăţii în care trăim, mântuirea Neamului descreştinat sub jugul ateismului marxist-leninist.

Aceasta aşteaptă Dumnezeu dela noi, creştinii: să alergăm înainte, *"spre ţintă"*. Iar *ţinta* să fie aceeaşi pentru toţi: poporul român *"căzut între tâlhari"*, întocmai nenorocitului din parabola Samariteanului milostiv. Să renunţăm la *"staulele"* care ne-au făcut de râs, la *"zidurile de despărţire"* care ne-au înstrăinat şi la *"munţii"* unor interese şi privilegii confesionale, care încă ne mai despart. Cine dintre noi este *"fără păcat"* şi are curajul să arunce *"cel dintâi cu piatra"* în confesiunea din sânul căreia nu face parte? **(IOAN, 8.7)**. Care Biserică poate osândi o ***altă*** Biserică? Şi care mişcare religioasă ***nu a greşit*** în opera ei de caritate? Să dăm ascultare, mai degrabă, admonestării biblice: *"Domnul se uită dela înălţimea cerurilor peste fiii oamenilor, să vadă dacă este vreunul care să aibă pricepere şi care să caute pe Dumnezeu. Dar toţi s'au rătăcit, toţi s'au dovedit nişte netrebnici; nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar"* **(PSALMUL 14.1-3)**.

Există vreo Biserică în ţara noastră, care să nu pălească în faţa acestui verdict implacabil? Conducătorii de culte *"s'au rătăcit"*, îmbucătăţind *"trupul lui Hristos"*. Gândul le era să-şi organizeze noua confesiune, creată de ei, şi să se împăuneze cu noua, aproximativa interpretare a unor principii clare şi veşnice, axate pe unitatea desăvârşită a creştinătăţii. Nu s'au frământat, nu s'au zbătut să înlăture ceea ce desparte, ca să umble la fel. *"Lucrurile"*, care din punct de vedere confesional, *"erau câştiguri"*, n'au fost socotite *"ca o pierdere"*, după formula Apostolului **(FILIPENI, 3.7-8)**, în anemica desfăşurare a activităţii misionare. Ortodocşi şi Catolici, Luterani şi Calvinişti, Baptişti şi Penticostali, Adventişti şi Tudoriști evanghelici, s'au încăpăţânat să păstreze diferenţele confesionale şi n'au pierdut *"din pricina lui Hristos"* toate mărunţişurile cultului care i-a împins la o activitate religioasă fără efecte palpabile, substanţiale, în societate. Nu s'au socotit aceste diferenţieri neîndreptăţite *"ca un gunoi"*, în comparaţie cu *"preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Hristos Iisus"* **(FILIPENI, 3.7-8)** şi al biruinţei cauzei creştine în România.

•••

Spiritul creştin autentic este universal, respectiv: ***supra-confesional***, de tip paulinic. Un luptător al credinţei, care întotdeauna şi oriunde se comportă ca *"un bun ostaş al lui Hristos"*, va poseda această dimensiune spirituală, acest mod de a gândi şi de a se manifesta, în conformitate cu Evanghelia care sparge şabloanele rituale şi ridicându-se deasupra nefireştilor îngrădiri dogmatice, profilează criteriile nealterate ale luptei misionare pozitive, modalitatea evanghelică de a păstra, în această luptă *"unirea Duhului, prin legătura păcii"*, în scopul zidirii *"trupului lui Hristos"* pe pământ, *"până vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos"* **(EFESENI, 4.3, 12-13)**.

PERSOANA CA "ORIZONT" AL DEVENIRII ÎN TEMPORALITATE

Devenirea omului trebue înţeleasă în temporalitate, ca fiind *"măsurată"* de timp. Încerc să-mi reprezint devenirea personală ca fiind o axă verticală, o axă ascendentă a subiectivităţii, care transcende fragmentarul fiinţei. Acest *"axis mundi"*, acest *"Stâlp al Vieţii"* are ca temelie Adevărul: devenirea trebue să urmeze calea desăvârşirii spre ţinta Vieţii celei Veşnice prin Adevăr **(*"Eu sunt Calea, Adevărul, şi Viaţa"*, Ioan 14.6)**. Calea poate fi imaginată şi ca o Scară a virtuţilor, ale cărei trepte marchează etapele cu suişurile şi coborîşurile vieţii. De asemenea succesiunile devenirii către realizarea întregului universal al persoanei (ne-fragmentate) pot atinge orizontul *"aasemănării cu Dumnezeu"*.

Această ascensiune, acest urcuş continuu presupune mişcarea ec-statică a fiinţei umane şi prezenţa în relaţia şi raportarea la persoană. Suiuşul omului, mişcarea în sens ascendent spre îndumnezeire trebue înţeleasă ca răspuns la chemarea-apel a Persoanei absolute. Dumnezeu a oferit oamenilor marea posibilitate de a-L cunoaşte, trimiţând pe Fiul Său în lume - *"Teofania cea mai înaltă"* - pentru mântuirea obiectivă a oamenilor. Prin apropierea subiectivă a mântuirii se poate realiza atingerea acestui *"orizont"* al Persoanei, căci întunericul morţii este dispersat de Hristos *"Lumina lumii"*: moartea ofuscată este învinsă de lumina neînserată a învierii lui Hristos.

Hristos îl scoate pe om din existenţa sa ştearsă, din ignoranţa în care se reculează omul prin propriul asentiment, dându-i acestuia posibilitatea de ieşire la Adevăr, ieşirea din îndolenţa ascunderii şi uitării. Hristos îi dă omului posibilitatea de ieşire din ascunderea păcatului, din vinovăţia acoperirii sub *"frunzele"* banalităţii cotidiene, îl face netemător, curajos pentru a transcende fetidele cărări bătătorite ale unei mediocrităţi alambicate şi ale unui *"eu"* versatil, plin de vicisitudinile individualismului egocentrist.

Hristos îl face pe om curajos pentru a renunţa la justificările plauzibile ale platonicelor *"frunze de smochin"* neroditoare în vreun *"anotimp"* al vieţii. Hristos trezeşte din torpoare făcându-l pe om pregătit, indubitabil în relaţia de dialog personal cu Dumnezeu, făcându-i roditoare prezenţa prin răspunsul său afirmativ la apelul divinităţii.

Omul, scos din indigenţa dăruirii de sine, este acum un pelerin gata de drum, siderând cu seninătatea privirii orizontul devenirii personale întru *"asemănarea cu Dumnezeu"*. De altfel, destinaţia (ţelul) pelerinajului său este de a deveni *"Dumnezeu prin har"* - deus creatus.

Şi totuşi cineva ar putea riposta astfel: cu cât ne-am apropia mai mult de un orizont - înţeles ca linia orizontală ce uneşte în depărtare cerul şi pământul -, cu atât el se îndepărtează tot mai mult. Într'adevăr, cunoşti şi nu cunoşti. Încă mai cauţi ceea ce deja ai şi găsit. *"Cred Doamne, ajută necredinţei mele"! "A-L găsi pe Dumnezeu înseamnă a-L căuta neîncetat... înseamnă să nu te saturi niciodată să-L doreşti cu adevărat"*, spune Sf. Grigore de Nyssa.

Acest orizont *"de neatins"* al devenirii personale îl putem înţelege ca fiind neputinţa cognoscibilităţii Fiinţei transcendente, pe Care nu ne-o putem impropria în însăşi infinitatea nelimitării Sale, noi, fiinţe mărginite.

Imi reprezint *"orizontul"* Persoanei ca o linie directivă, orizontală (o axă sintagmatică), care delimitează devenirea personală în timp. O pot înţelege şi ca pe o ştachetă care mereu se tot ridică, şi care ni se revelează, se lasă *"cucerită"* doar atât cât putem pătrunde în cunoaştere cu propriile noastre forţe limitate, pentru a da un răspuns afirmativ în atingerea acestui ţel.

Ineluctabil, existenţa umană presupune devenirea în temporalitatea înţeleasă ca degradare, alterare şi moarte a omului, şi fără a avea în vedere acest *"orizont"* al Persoanei, care de fapt *"delimitează"* individualitatea şi fragmentarul fiinţei absente în relaţie.

Prin libertatea alegerii, devenirea se poate realiza însă şi în sens descendent, fiind înţeleasă ca o depărtare de acel *"orizont"* al Persoanei. Depărtarea de comuniunea unei relaţii de iubire cu semenii şi cu Dumnezeu reprezintă de fapt o coborâre şi o ascundere. *"M'am temut, că gol sunt, şi m'am ascuns"* **(Fac. 3,10)** răspunde Adam cu ostentaţie, şi la fel ca el, procedăm şi noi astăzi. Prin justificare suntem duplicitari, iar prin ascundere şi depărtare de adevăr, devenim robi prezumţioşi, întunericului neascultării prin nimicnicie. Este (poate) începutul dedublării prin autoafirmarea individualităţii, cauză a divizării: *over self*-ul - supra-eul descoperă omul mascat, spune N. Steinhardt. *"Întoarcerea spatelui"* înseamnă neputinţa de a privi faţă către faţă, înseamnă acel *"inapt"* pentru relaţia personală iar absenţa produce o desprindere, o ruptură în unitatea lăuntrică. Neantul prăpăstios al depărtării de Dumnezeu relevează în om posibilitatea înfricoşătoare de a se dedubla luându-şi drept *"chip"* minciuna ca armă de justificare, pervertind fiinţarea şi afundându-se cu tot mai multă pregnanţă în întuneric şi confuzie prin obturarea luminii adevărului.

Din vanitate şi egoism individul se poate sustrage prin absenţa dăruirii de sine, iar sufletul zdrobit sub carapacea aseităţii devine *"inapt"* pentru relaţia cu semenii şi cu Dumnezeu. Se evidenţiază opacitatea şi închistarea unei fiinţe înstrăinate *"aruncată"* într'o groaznică agonie a confruntării cu *"Neantul"* goliciunii spirituale.

Şi totuşi, din condescendenţă Dumnezeu încă suportă această stare a omului, care-i întunecă *"chipul"* dumnezeiesc, care-l cufundă pe om în întuneric, înnegrindu-i *"chipul"* şi îndepărtându-l de El.

În schimb prezenţa relaţiei înseamnă străduinţe, nevoinţă pentru atingerea desăvârşirii prin unitate, şi unire cu *"orizontul"* cunoaşterii Persoanei. Această desăvârşire a cunoaşterii, prin sinergia cu energiile divine necreaturalizate, duce la vederea lui Dumnezeu, a luminii harice îndumnezeitoare pentru om (*"Eu sunt Lumina lumii"*).

Lumea este *"în devenire Dumnezeu"* după harul divin impropriat în scopul atingerii ţelului - *"orizont"* al Persoanei: prin imitarea modelului hristic - imitatio hristi - putem atinge *"asemănarea cu Dumnezeu"*. Îndumnezeirea omului implică devenirea după modelul Persoanei absolute, şi atunci, după cum spune Sf. Ap. Pavel *"nu eu trăiesc, ci Hristos trăieşte în mine"*.

Cunoaşterea devine iubire, ieşire din sinele egoist, iar sufletul este într'o permanentă mişcare spre Dumnezeu, experiind libertatea. Sf. Grigore de Nyssa ne spunea că *"a vedea cu adevărat pe Dumnezu fără a te sătura vreodată de dorinţa de a-L vedea şi a-L afla"* înseamnă a a-L cunoaşte pe Dumnezeu, a-L contempla în linişte.

Urcuşul spre *"orizontul"* Persoanei este o cunoaştere apofatică: sufletul gustă din Dumnezeu, dar nu-L posedă niciodată. Şi tocmai prin gustarea - împărtăşire din har omul se îndumnezeieşte, se transformă ontologic prin tensiunea fără de sfârşit a epectatei. Urcuşul spiritual înseamnă depăşire continuă, devenirea după frumuseţea Arhetipului *"până la ajungerea stării de bărbat desăvârşit, la măsura plinătăţii lui Hristos"* **(Efeseni 4,13)**.

Marcela TĂNASE
studentă la Facultatea de Teologie-Litere (a.IV), Galaţi

UN ESEIST ESOTERIC ŞI UN COZEUR IMAGINATIV: RADU NEGRESCU-SUŢU

Urmare din pag. 12

Pe stema Ţării Româneşti este figurat un vultur, uneori încoronat, şi cu însemnele puterii (spadă şi sceptru), în gheare, întotdeauna cu o cruce în cioc şi flancat la dextra şi la senextra de un soare, o lună şi uneori o Ursă celestă.

Vulturul văzut de Agatanghel nu se pogoară din cer, ci se ridică din mare, însă tot pe aceeaşi Axa Mundi, marea fiind tot creaţia lui Dumnezeu, Căruia îi este supusă".

"Largii fiori de sfânt mister", cu care autorul începe *"îmbogăţească întunecata zare"* din simbolurile *"corolei de minuni a lumii"*, măreşte plăcerea de a complica obiectul cercetării. ***Astfel, marea*** din care se ridică vulturul lui Agatanghel devine o reprezentare limitată a noţiunii de apă, ca element primordial divin. Principiul blagian de creaţie, potrivit căruia *"tot ce-i ne'nţeles se schimbă'n ne'nţelesuri şi mai mari"*, îşi găseşte în acest caz o aplicaţie perfectă. Aşa aflăm că *"Apa este Prakiriti, Materia Primă, este locul unde a fiert Brahmanda - Oul Lumii şi locul unde a suflat Duhul lui Dumnezeu în momentul Genezei. Apele, care reprezintă totalitatea posibilităţilor cunoaşterii, se separă în Ape superioare (ale posibilităţilor fără forme precise - informale) şi Ape inferioare (ale posibilităţilor precise - formale). Dacă primele sunt reprezentate în India prin Apsara (sansc. ap - apă, sara - esenţă) celelalte rămân închise, conform tradiţiei - într'un templu din Lhassa al Regelui Cobrelor Naga. Apa este Prana antrică (duhul vital) este yin, este Înţelepciunea din Thora (ebr. - lege), este simbol de binecuvântare orientală, de naştere şi de reînviere din Coran (arb. - revelaţie)."*

Metoda esoterică îl conduce pe autor către ceea ce trebuia demonstrat: ***"Simbol al creaţiei divine, Marea este Creatorul însuşi, Care trimite lui Agatanghel vulturul - înger mesager".***

Esoterismul "pacificator" al lui Radu Negrescu-Suţu deschide porţi spre cunoaştere şi autocunoaştere, dezgheaţă apele din care au băut cândva zeităţile, "şterge colbul de pe cronice bătrâne", crează punţi între timpuri istorice şi culturi, în numele unităţii şi perfecţiunii la care visăm... Preferinţa pentru simbolurile de religie creştină şi de cultură românească este vizibilă în multe din paginile cărţilor citate.

Eseul ***"Despre mitul Luceafărului eminescian"*** porneşte dela teza infinităţii lumii, create *"ex nihilo"* de către Dumnezeu. *"Nelimitatul"*, ca trăsătură existenţială esenţială a acestei lumi, nu poate fi înţeles de mintea omenească şi deci imposibil de exprimat în cuvinte. Spre a percepe şi înţelege *"ceva din strălucirea perfecţiunii Sale supreme"*, Tatăl Creatorul a înzestrat anumite spirite cu *"geniul clarvăzător"*, capabil *"de a se ridica deasupra gândirii omeneşti"* obişnuite. Aceştia sunt marii poeţi, de regulă conştienţi de genialitatea lor. Astfel se recurge la două exemple din cultura universală: unul este poetul **Victor Hugo**, care se definea pe sine drept *"bulgărele de foc pe care Dumnezeu îl aruncă în fruntea neagră a nopţii"*; al doilea exemplu îl reprezintă poetul-matematician persan, **Omar Khayyam**, care declară că *"o voce solemnă"* i-a spus: ***"cerul şi infernul sunt în tine"***. Despre **Eminescu**, autorul împărtăşeşte ideea că autorul ***"Luceafărului"*** este unicul geniu în cultura românească. Apropierea de mitul Luceafărului eminescian este făcută cu precauţie, date fiind complicatele simboluri conţinute. Actul de a analiza acest mit reprezintă, după cum citim, *"o încercare": "...vom încerca să analizăm mitul Luceafărului prin prisma gândirii esoterice, din păcate puţin cunoscută la noi. Spunem <vom incerca>, având certitudinea că, în acest dificil domeniu, nu se pot face decât încercări. Eliphas Levi, recunoştea că <misterul atrage şi înfricoşează în acelaşi timp curiozitatea noastră, prin formidabilele sale profunziuni>".*

Departe de orice speculaţie, autorul *"încearcă"* să explice *"prin referinţe la gândirea esoterică"*, o avalanşă de simboluri de cultură în general şi de cultură românească, în special, simboluri din domeniul mitologiei, filosofiei, cosmologiei. În explicarea mitului ***"Luceafărului"*** se face apel la gândirea lui V. Lovinescu, considerat de autor *"un mare iniţiat român": "...V. Lovinescu confirmă că Misterul Luceafărului este de nepătruns, asemeni Misterului Maiei hinduse, Maya fiind nu numai iluzia universală, dar Maya-Lucifer este suma determinărilor negative; odată însumate, vine o altă determinare negativă, care neagă această sumă în întregime" - V. Lovinescu".* În explicarea simbolurilor legate de mitul Luceafărului sunt citaţi şi alţi mari iniţiaţi: Fulcanelli, C.G. Jung, Yin Yang, Paracelsus, Plotin din Alexandria. Citatele din Eliphas Levi şi Maica Alexandra referitoare la căderea lui Lucifer întăresc valoarea cognitivă şi explicativă a textului.

Pentru cercetătorul interesat în analiza operei lui Eminescu, pionieratul de natură esoterică al Domnului Negrescu-Suţu poate oferi un model stimulativ.

Dacă în volumul de debut ***(Eseuri)*** ponderea pieselor incluse o formează eseul esoteric, în volumele următoare: ***(Poarta luminii*** şi ***Concertul de Haendel)***, preferinţa autorului se schimbă spre proza scurtă, mai exact schiţe şi povestiri eseistice, inspirate de fapte diverse din viaţă socializată sau individuală, în care conflictele exterioare sau interioare, cauzate de dezordine şi absurd, devin cauzele unor reflecţii şi opinii despre lumea şi viaţa reală.

Fascinat el însuşi de problematica schiţei sau povestirii sale, autorul manifestă o poftă *"pantagruelică"* de a discuta şi decanta subiectul propus, în numele purificării spiritului nostru, contaminat de germenii unor maladii sociale, schiţa ***"Aşa grăit-a... La Bruyere"*** (vol. ***"Poarta luminii"***) fiind sub acest aspect, exemplul cel mai elocvent.

Conştient de tragediile sociale, autorul ne alarmează şi ne conştientizează de existenţa acestora, aducând în actualitate problematica anecdotelor lui ***Montesquieu*** din ***"Scrisori persane"***, sau pe aceea din ***"Caracterele"*** maestrului ***"La Bruyere"***.

"Caracterele" lui ***La Bruyere***, operă din care autorul nu se poate abţine să nu citeze, constituie modelul. Observaţiile de ordin social şi modalitatea de tratare a subiectelor generează construcţii aforistice şi parabole sui-generis. Impresii din viaţa reală transcend în imagini onirice sau fantastice, brodate pe fundalul unor reflecţii morale, idei şi simţăminte complexe, exprimate în cuvinte simple, precum în ***"Concert de Haendel", "Poarta Luminii", "La Bocca della Verita", "Vraja grădinii"*** şi altele. Tehnica stilistică şi de limbaj nu diminuează, ci, dimpotrivă, asigură claritate şi concizie textului, îmbogăţindu-i valoarea stilistică şi emoţională, după cum se poate observa în schiţa ***"Bătrânul şi acadelele"*** (vol. ***Poarta luminii***), o parabolă despre consecinţele tragice pe care le poate avea distribuirea excesivă şi inoportună a afecţiunii şi dragostei umane.

Anecdotele şi reflecţiile din volumele ***Poarta luminii*** şi ***Concertul de Haendel*** sunt scrise din perspectiva unui gânditor de orientare creştină, sofisticat şi aprehensiv, cunoscător în detaliu al unor percepte biblice şi doctrine filosofice, pe care le aplică metodic la o gamă largă de subiecte, dela morala parabolei cuprinse în faptul divers şi până la unele disensiuni filosofice privind relaţia dintre om şi Dumnezeu. Sunt valorificate idei ce ţin de dogme şi doctrine ale unor filosofi şi moralişti antici. Sunt aduse în actualitate învăţăturile lui Epicur, Juvenal, Lucreţiu. Mesajul general este că dela *"antinomia adamică"* şi până azi, nimic din ceea ce înseamnă imperfecţiune omenească sau voinţa omului (bună sau rea), nu s'a schimbat.

Paradoxul faptelor din viaţa noastră cea de toată zilele, este punctul în jurul căruia gravitează descrierile, dialogurile şi comentariile din schiţele şi povestirile din volumele amintite, majoritatea lor lăsând cititorul în *"limbo"* şi cu bătaie de cap, fiecare text declanşând întrebări incitante. Un exemplu tipic mi se pare a fi mini-povestirea intitulată ***"Între Diogene, Socrate şi Iisus"***, din volumul ***"Concertul de Haendel"***, desprinsă parcă din paradoxurile vieţii noastre de azi. Este şi motivul pentru care o transcriu în întregime.

"Diogene Laertios povesteşte că într'o zi Diogene din Sinope, <câinele> sau <cinicul> cum i se spunea, aflându-se în preajma unui ţintaş nedibaci, care nu avea norocul să nimerească măcar o dată ţinta la care se exersa, a luat o hotărâre care i-a uimit auditoriul.

În loc să se ferească pentru a nu fi nimerit din greşeală de bietul ţintaş, neîndemânatic, Diogene s'a aşezat chiar în dreptul ţintei, explicând că acolo era singurul loc unde nu putea avea ghinionul să fie nimerit.

Tot Diogene Laertios povesteşte că nu mai puţin celebrul Socrate din Athena avea obiceiul de a discuta chestiuni de etică în orice moment şi oriunde, chiar şi în prăvălii şi în pieţe, şi că adeseori, din cauza pasiunii pe care o punea în aceste discuţii, era luat în râs şi chiar lovit de oameni, el îndurând totul, răbdător.

Întrebat odată de ce nu reacţionează, căci primise o umilitoare lovitură de picior, Socrate ar fi explicat indiferenţa sa prin faptul că nu avea ce să facă: dacă un măgar l-ar fi lovit cu copita, nu l-ar fi putut da în judecată!

Între Diogene şi Socrate este greu de ales, amândoi având dreptate în felul lor. Nimeni nu poate garanta că ţintaşul va fi tot timpul nedibaci sau că, măcar din greşeală, nu-şi va atinge ţinta. Ori că măgarul va conteni loviturile de copită, plictisindu-se, sau găsindu-şi o altă ocupaţie.

Atunci, care este soluţia omului cinstit, ţinta inevitabilă a atacurilor invidiei, prostiei şi răutăţii omeneşti?

Între biblicul <Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte...> şi <Câinii latră, caravana trece> nu există oare o altă învăţătură între agresivitate şi pasivitate?

Dacă omul cinstit ştie că este cinstit, va reuşi el oare să facă şi dovada cinstei sale, convingându-i pe cei care nu-l cunosc sau se îndoiesc de el, în faţa unor atacuri lansate cu abilitate?

Dacă el se ştie cinstit în mijlocul unor oameni care-l privesc cu suspiciune, influenţaţi de zvonuri şi acuze a căror veridicitate nu o pot controla, aceasta ajunge oare? Cert, nu; căci deşi el se va considera cinstit, pentru ceilalţi va fi un cinstit <dubios>.

Doar Dumnezeu Atotcunoscătorul ştie care este adevărul şi atunci, tot el, ne învaţă cum să procedăm.

Să ne iubim duşmanii, să-i iertăm şi să ne rugăm pentru ei, iar la palmele lor să le întindem şi celălalt obraz. Este, bineînţeles, o admirabilă învăţătură creştină, a Fiului Omului, pentru credincioşi, pe care aceştia, după două milenii, tot n'au înţeles-o, sau au înţeles-o greşit, ceea ce este acelaşi lucru. Iar dela înţelegere la aplicare, drumul este lung, anevoios şi plin de umilinţe.

Însă la capătul lui, orbul dibuie lumina, surdul aude, mutul în sfârşit, grăieşte, Diogene şi Socrate au vina de a se fi născut prea devreme, iar noi de a ne fi născut prea târziu.

Iar Domnul Iisus, dacă s'ar fi pogorît mâine pe pământ, ne-ar spune cu siguranţă, că învăţătura Sa este greşit interpretată şi aplicată, chiar şi de cei care o propovăduiesc. Atunci, între Diogene, Socrate şi Domnul Iisus, încotro?

Titlul povestirii ***"Concertul de Haendel"*** se confundă cu titlul celui de-al treilea volum de schiţe şi povestiri şi reprezintă piesa cea mai realizată din punct de vedere artistic, un fel de *chef d'oeuvre* între schiţele şi povestirile acestui autor. Este povestea fantastică a unui anahoret din *"Ţara Elefantului"*, redus la viaţa din *"Marea Nirvană"*, o poveste spusă de un bătrân, pe fundalul unui *"concert de Haendel"*, transmis *"în surdină"* de *"un vechi aparat de radio"*, ceea ce mi-a amintit de procedeul artistic folosit de Jean Cocteau în scenariul de film intitulat *"Testamentul lui Orfeus"*, unde dialogul dintre profesor şi poet este urmat de muzică de Haendel.

Prin substanţa conţinută, povestirea *"Concertul de Haendel"* e axat pe o dialectică transcendentală. Trăirile personajelor incluse se ridică, dincolo de spaţiu şi timp, deasupra oricărei comprehensiuni sau experienţe posibile de viaţă, dialogul dintre sihastru şi anahoretul trezit din *"Marea Nirvană"* având asupra acestora un rol de transpunere şi purificare divină. În final are loc o fantastică transformare a anahoretului *"într'un bloc de foc"* ce se *"înalţă lent spre ceruri"*, lăsând *"să-i cadă pe pământ osemintele calcinate"*.

Coloana metafizică pe care se grefează întreaga povestire, elementele poematice şi de substrat filosofic idealist, plasează această creaţie în sfera esteticii transcendentale. Procedeul de a asocia expresionismul imaginilor narate cu expresivitatea pe fond epic, specifică muzicii lui Haendel, completează în chip fericit un limbaj metaforizant, cu valoare emoţională şi de transpunere în cadrul fantastic al unei povestiri de esenţă religioasă.

Contemplativ şi religios, scriitorul Radu Ngrescu-Suţu se defineşte ca un filosof idealist, luminător de mistere şi simboluri de cultură. Gestul său l-am înţeles ca pe un omagiu adus inteligenţei şi creaţiei omului pe Pământ, existenţei infinite a spiritului uman, creat de Dumnezeu.

Cititorii interesaţi se pot adresa direct autorului, la adresa: Negrescu Shoutzo, 238 Residence Aquitaine, 92 100 Boulogne, France. Tel: 33 14 62 15046.

George BĂJENARU

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

TRADUCERI LEGALIZATE (Certified Translations)
ENGLEZA - FRANCEZA - ROMÂNA

- ACTE EMIGRARE - SPONSORARE
- DIPLOMĂ, FOAIE MATRICOLĂ FACULTATE - LICEU
- CERTIFICAT NAŞTERE - CĂSĂTORIE - DIVORŢ
- RESUMÉ - C.V.
- ANUNŢURI, RECLAME, BROŞURI, MANUALE
- PAGINI WEB IN HTML

POST-SCRIPTUM TRANSLATIONS
Tel: 416-587-6603
http://PostScriptum.Netfirms.com

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

ÎNŢELEGEREA ŞI TOLERANŢA ROMÂNILOR BUCOVINENI ŞI HERŢENI, PUSE LA GREA ÎNCERCARE

Pe marginea lucrării "Problema Ucraineană în Bucovina sudică" de Adrian Şeiciuc, editura Mustang, Bucureşti, 2001

Prof.Dr.doc.Ion GHERMAN

A-ţi iubi neamul de care aparţii şi a face, ce crezi că poate fi acestuia de folos, este un lucru firesc şi de apreciat. Se înţelege, însă, că pasiunea pe care o pui într'un sentiment, ca cel patriotic, nu-ţi permite să ignorezi adevărul sau să aduci în discuţie fapte cu totul îndoielnice, care nu pot decât, cel mult, să învenineze atmosfera dintre ţara ta şi ţările vecine.

Domnul Adrian Şeiciuc, autorul lucrării *"Problema ucraineană în Bucovina sudică"*, era poate, mai util tuturor, dacă venea cu asemenea date referitoare la Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa şi aceasta, cu atât mai mult, cu cât Ucraina, ca moştenitoare a Uniunii Sovietice, *s'a trezit"* între graniţele sale şi cu aceste teritorii vechi româneşti.

După cum bine se ştie ***Nordul Bucovinei n'a fost niciodată al Ruşilor, iar Ţinutul Herţa, din vechea Românie, locuit în totalitate numai de Români, n'a fost prevăzut nici în Tratatul Ribbentrop-Molotov şi a fost ocupat de Sovietici, în mod samovelnic, folosindu-se în acest scop, chiar de forţe armate.***

De aceea, considerăm că sârguinţa şi *"priceperea"* de care dă dovadă Dl. Şeiciuc, de a aduna nişte date ca acelea pe care le-a strâns, pentru localităţile din Sudul Bucovinei şi chiar din Moldova (!?), puteau fi mai degrabă luate în discuţie, dacă vizau localităţile din Nord, din teritorii pe care noi Românii, de nevoie, cel puţin deocamdată, le-am părăsit.

Autorul lucrării la care ne referim, ar fi putut face, cu acest prilej, printre altele, constatarea că în aceste teritorii din Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa, pe care evită să le ia în obiectiv, se găsesc şi astăzi, după ani de nedreaptă înstrăinare, localităţi în care proporţia Românilor se apropie de 100%. Dacă, de exemplu, în Ţinutul Herţa, în toate localităţile rurale, acest lucru era de aşteptat, este bine să se ştie, că localităţi în totalitate româneşti sau cu o proporţie de Români, cuprinsă între 90-100%, se găsesc şi în raioanele ***Hliboca*** şi ***Noua Suliţă***.

De exemplu, în raionul ***Hliboca***, asemenea proporţii până la aproape 100% de Români, avem în satele ***Voloca, Oprişeni, Cupca, Stăneşti, Suceveni*** ş.a. În raionul ***Noua Suliţă***, de peste Prut, pe lângă unele sate *"pur româneşti"*, proporţia Românilor trece de 90% în sate ca: ***Mahala, Cotu Ostriţei, Boian, Răchitna, Draniţa, Dinăuţi*** ş.a.

Chiar şi în raionul ***Storojinet***, unde ponderea Românilor este ceva mai scăzută, avem localităţi în care proporţia acestora ajunge sau trece de 90% (***Budinet, Igeşti, Pătrăuţi de Sus, Pătrăuţi de Jos*** ş.a.)

Pe de altă parte, la observaţia că în Sudul Bucovinei şi chiar în Moldova, se găsesc localităţi în care se întâlnesc Ucraineni, este bine să menţionăm şi noi, că o ***proporţie semnificativă de Români avem şi noi în Ucraina***, ca de exemplu, în regiunea **Nicolaev**, unde proporţia Românilor este de 5%, la ***Donetk*** de 4%, la ***Kirovograd*** de 3%, iar ***Crimeea*** de 2% şi în proporţii mai mici şi în alte regiuni.

Dacă la aceşti Români mai izolaţi, pe care-i întâlnim răspândiţi în Ucraina, în regiuni mai îndepărtate, mai adăugăm şi masele mai compacte de Români, care, în prezent îi întâlnim în regiunea Cernăuţi, în regiunea Odesei sau Transcarpatia, ne dau dreptul să apreciem că toţi aceştia pot întruni, împreună, cifra de cel puţin 700.000 - 800.000.

De aceeea, se poate afirma că marele filolog român **Grigore Nandriş**, avea perfectă dreptate, când, întrebat, cu aproape 70 de ani în urmă (4 Iulie 1944), ce-ar spune dacă regiunea ucraineană din Bucovina şi Basarabia s'ar da Ucrainei, care se vrea independentă, el, ferm şi categoric, a răspuns: ***"Dorim o Ucraină liberă şi independentă pe teritoriul ei, dar asupra teritoriilor din Bucovina şi Basarabia, ei, Ucrainenii, n'au nici drepturi istorice, nici etnografice, nici economice şi nici de altă natură. Numărul lor aici, este mult mai mic, faţă de masele Românilor autohtoni de peste Nistru, din Ucraina*** (Grigore Nandriş *"8 ani de viaţa românească"*, Edit. Saeculum, 1999, pp.197-198. Ediţie îngrijită de I. Oprişan).

Faptul că în lucrare autorul aduce în discuţie diferite date din domeniul ***lingvisticii, filologiei, istoriei*** sau ***demografiei*** ne fac, ca toate acestea să le lăsăm, pentru comentarii mai largi, pe seama specialiştilor noştri din domeniile respective.

Totuşi, trebue să mărturisesc aici, că, în ce mă priveşte, toate cele pe care le susţine autorul în lucrare, mi-au pricinuit o adevărată stare de şoc. O stare asemănătoare cu aceea pe care am simţit-o, atunci când aveam în faţă ***"Harta etnografică a teritoriului între Prut şi Bug"***, făcută după **Zelenin**, în 1927, am avut surpriza să constat că, născut într'un sat din Ţinutul Herţa, provin dintr'un teritoriu, care, după harta rusească, este locuit numai de Ruteni şi Ruşi. Cum ştiam că m'am născut din părinţi români, în satul, în totalitate românesc, Pilipăuţi, şi cum în timpul copilăriei şi adolescenţei, am străbătut în lung şi lat, plaiurile frumoase ale acestui întreg ţinut, cu această ocazie am avut prilejul să înţeleg şi să realizez, că aici suntem, peste tot numai între sate de Români. Despre Ruşi sau Muscali şi despre Ruteni, Cazaci sau Ucraineni, nu se prea auziseră multe în satele noastre, curat româneşti. De altfel, şi în *"Anuarul Statistic al României"* (1939-1940), aflăm că în Judeţul Dorohoi, din care făcea parte plasa Herţa, numărul celor de alte neamuri (Ruşi, Ucraineni), era de sub 0,1%.

Astfel, mi-a fost uşor să deduc, că în harta respectivă s'a strecurat o greşeală, o gravă greşeală, pe care, este adevărat, n'am mai văzut-o repetată pe nici o altă hartă etnografică a zonei respective.

Din contră, pe o hartă etnografică a Basarabiei şi Bucovinei, făcută după P. Langans, în 1930, aceleaşi Ţinut Herţa, locuit după Sovietici, numai de Ruteni şi Ruşi, apare de data aceasta, după autorul german, ca ***locuit numai de Români, aşa cum şi este în realitate.*** Nu este exclus, presupunem noi, că pe harta sovietică, să fie vorba de o eroare *"comandată"*, aşa cum se obişnuieşte la comuniştii staliniştii, care să le îngăduie acestora, ca în 1940 şi apoi în 1944, să-şi extindă pretenţiile şi asupra acestui teritoriu din România.

Pe de altă parte, cu date de acest fel m'am familiarizat, documentându-mă pentru întocmirea celor cinci monografii din domeniu, publicate, ca şi a celor peste 300 de articole, care mi-au apărut în presa din ţară sau străinătate.

Dacă Dl. Adrian Şeiciuc scrie, ce-a scris în lucrarea sa, ca înginer mecanic, ne putem şi noi susţine nişte opinii, chiar şi în calitate de medic şi biolog.

La acest scurt comentariu asupra lucrării sale, spre ştiinţa D-lui Adrian Şeiciuc, am dori să mai adăugăm că, după datele noastre, recent centralizate, numai din aceste teritorii, din Nord înstrăinate (Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa), ***provin aproape 400 de oameni de cultură români*** (oameni de ştiinţă, de litere, de artă, înalţi ierarhi etc.), lucru care spune mult despre ***autenticitatea dintotdeauna românească a acestor teritorii.***

În sfârşit, înainte de a încheia, nu pot să nu adaug că, personal, nu pot crede în acel *"fenomen natural de asimilare"* (românizare), la care se referă autorul şi, pe de altă parte, sunt ferm convins, că elementul autohton în zona nordică a Voievodatului Moldovei, ***îl formează Românii şi nu Ucrainenii.***

Acest adevăr, rezultă, printre altele, şi din aceea că, înainte de 1775, anexarea Bucovinei, din cei 75.000 locuitori ai acesteia, proporţia Românilor trecea de 85%, în timp ce aceea a Ruşilor (Slovo-Ucrainenilor), de abia trecea de 10%.

Aşa se face că ***prioritatea, autohtonicitatea şi permanenţa*** elementului românesc de pe întreg teritoriul Bucovinei, nu pot fi contestate, iar speculaţiile ce se fac în acest scop, sunt sortite eşecului. Istoricii, lingviştii şi demografii cinstiţi, se cuvine să-i credem când spun şi lucruri ***care nu ne convin,*** nu numai atunci când spun ***lucruri care ne convin.***

CHIŞINĂU

Lovitură de teatru

Deputatul Vlad Cubreacov a reapărut la fel de ciudat cum a şi dispărut. Era în 21 Martie anul acesta. Vicepreşedintele Partidului Popular Creştin Democrat (PPCD), Vlad Cubreacov, se întorcea acasă târziu, cam pe la ora 23, dela sediul partidului. S'a despărţit de şoferul care l-a condus acasă cu maşina pe la colţul străzii unde locuia. Mai avea doar câţiva paşi de parcurs, dar...

Dar de-atunci şi până în noaptea de Vineri spre Sâmbătă n'a mai ştiut nimeni nimic despre el.

Ştirea-bombă

În noaptea de Vineri spre Sâmbătă, un ziarist dela postul de radio *"Antena C'*, prezenta, ca şi în alte dăţi, emisiunea sa *"Hyde Park"*, unde oricine doreşte poate să dea telefon şi să-şi spună părerea într'o chestiune sau alta. Pe la ora 3, la capătul celălalt al firului era D-na Natalia Cubreacov. Cu vocea gâtuită de emoţie, D-na Cubreacov i-a comunicat ziaristului că soţul ei era în viaţă. Da, da, cu vreo ora în urmă ea îl auzise cu urechile ei. Îi telefonase dela un post de poliţie din Criuleni, un orăşel de pe malul drept al Nistrului. Era la poliţia moldovenească. Dar, cel mai important, era în viaţă!

La telefon, dela Criuleni

"Sentimentul meu este totuşi de bucurie. De bucurie şi recunoştinţă. Pentrucă sunt în viaţă, pentrucă m'a scăpat Dumnezeu cu zile. Ştiu că foarte mulţi v'aţi rugat pentru mine şi asta poate a fost un lucru hotărâtor care m'a făcut să fiu din nou în mijlocul vostru. Sunt bucuros. Şi, într'un fel, sunt fericit. Chiar dacă este o fericire tristă. Ceea ce pot să vă mai spun este că acum sunt mai tare în credinţă şi am să ştiu mai bine ce am de făcut în viaţă de-acum înainte. Sunt împreună cu oamenii din Procuratură, din Poliţie, care desfăşoară ancheta din seara zilei de 24 Mai."

Ce s'a întâmplat în seara zilei de 21 Martie rămâsese un mister. S'au făcut tot felul de supoziţii. Abia acum, după aproape două luni, am putut afla din chiar gura deputatului Cubreacov că a fost răpit din curtea casei sale din Chişinau. *"Nu am fost molestat pe perioada detenţiei. Nu acelaşi lucru pot spune despre momentul răpirii mele."*

"Am fost, pur şi simplu, sechestrat. Am fost lipsit de libertatea care mi-e dată s'o am în continuare. Şi ceea ce mi s'a întâmplat sigur nu am meritat. Poate că cei care au făptuit aşa ceva mă vor vedea şi mă vor auzi şi cred că, nu din spirit de răzbunare spun asta, dar cred că merită să-şi ia o răsplată dreaptă, o răsplată cuvenită.

Eu nu ştiu cât cunoaşteţi Dvs. şi cât aş putea eu să spun pentru a nu dăuna anchetei, dar cred că este cel mai important ca făptaşii să fie identificaţi. Abia după aceea şi eu să vă spun, să ne gândim împreună şi asupra motivelor şi cauzelor adevărate a ceea ce s'a întâmplat.

Ce-i bine este că sunt din nou cu Dvs. Şi de nenumărate ori m'am gândit. Am avut zile şi nopţi în care m'am adâncit în sufletul meu. Să ştiţi că m'am gândit la mulţi dintre voi.

Unde a dispărut?

"E o întrebare care se ridică drastic şi în faţa mea. Aş ezita, într'un fel, acum să formulez un răspuns, în ultimă instanţă. Acest semn de întrebare cred că va mai persista chiar şi pentru mine. Pentrucă eu nu-mi dau seama exact unde am fost ţinut în detenţie ilegală de două luni de zile încoace. Toate persoanele pe care le-am văzut şi cu care am fost în contact zilnic au vorbit, în exclusivitate, în limba rusă."

Iar eliberarea cum s'a produs?

"Am fost eliberat într'un anume punct, unde am fost adus cu o maşină. Am parcurs după aceea mai mulţi kilometri pe jos. Probabil vreo oră - o oră şi jumătate, până am ajuns în localitatea Coşniţa, din Transnistria, de pe malul stâng al Nistrului, dar care se află sub jurisdicţia Republicii Moldova."

Pe şoseaua Coşniţa-Dubăsari l-a găsit o patrulă de poliţie. De acolo a fost dus, peste Nistru, la postul de poliţie din satul Uştia şi apoi la Criuleni. De unde l-au preluat membrii echipei de anchetatori dela Chişinău.

Alte amănunte nu au mai furnizat nici Vlad Cubreacov şi nici anchetatorii cauzei. Spunea deputatul creştin-democrat: *"În scurt timp voi fi în măsură să furnizez mai multe informaţii, să pot avansa chiar o concluzie foarte definitivă. Cred că nu suntem departe în timp de aflarea adevărului adevărat."*

Acasă, la Chişinău

Sâmbătă, la ora amiezii, însoţit de doi poliţişti şi doi procurori, Vlad Cubreacov a ajuns, în sfârşit, acasă. Unde-l aşteptau soţia şi cei doi copii ai săi, dar şi alte rude, vecini sau numai cunoscuţi şi simpatizanţi de-ai lui, un grup numeros de ziarişti. Cu vocea-i tremurândă, aproape nevenindu-i nici lui să creadă că totul se petrece cu el după două luni de restriştе, Vlad Cubreacov a spus: *"Sunt în sânul familiei şi mă bucur de căldura sufletească pe care mi-o pot oferi soţia, copiii, rudele şi foarte mulţi mei prieteni, care sunt aici cu sutele şi chiar cu miile, în ograda casei mele."*

Opinii diferite

Am înţeles că lui Vlad Cubreacov i s'a recomandat, din partea organelor de anchetă, să nu dea nici un fel de detalii despre ce i s'a întâmplat pe timpul cât a fost sechestrat. Se spune că aceasta ar fi în interesul cercetărilor.

Să aşteptăm deci câteva zile pentru informaţii mai certe.

Până atunci însă, ar fi interesant de amintit că cercuri ziaristice din Chişinău vorbesc acum despre un fapt dubios petrecut în preajma zilei când a fost răpit Vlad Cubreacov. Astfel, se zice, prin Chişinău au fost văzute echipaje ale detaşamentului cu destinaţie specială *"Alfa"*. Ce este aceasta? Este o reminiscenţă a vechii subdiviziuni a KGB sovietic, existentă încă în regiunea separatistă transnistreană. *"Alfa"* a acţionat, prin '91, şi la Riga, în Letonia, împotriva insurgenţilor letoni. Căci sunt specializaţi în acţiuni de răpiri şi sechestrări de persoane. Ce făceau băieţii la Chişinău, în zilele de 18-20 Martie? Păi, exerciţii. Cine le dădea voie? N'aveau nevoie să ceară voie nimănui. Şi au completat sursele noastre: ştiţi, oare, că echipaje de acest fel au fost văzute şi pe străzile Bucureştiului?!

Constantin LUPU

FARA ARMÂNEASCĂ

SCULPTURA LA AROMÂNI

-II-

Sculptura în lemn bisericească

Vasile TEGA

Înaltele catapetesme din lemn, care de fapt constituie cea mai importantă expresie a sculpturii bisericeşti, îşi fac apariţia în secolul al XVI-lea, înlocuind pe cele de marmură sau din piatră, din epoca bizantină. Tot în aceeaşi perioadă îşi fac apariţia în naos numeroase piese sculptate în lemn, ca de exemplu amvoanele, tronurile împărăteşti, pupitrele pentru icoane, stranele, sfeşnicele, baldachinele pentru epitaf, artoforele etc.

Sculptură din Biserica Sf. Vineri din Clinova

În realizarea acestei sculpturi decorative, meseriaşii aromâni întrebuinţează o gamă largă de procedee tehnice, sau mai bine zis ei se servesc de aproape toate procedeele tehnice pe care le cunoaşte o asemenea sculptură.

În ce priveşte materialele de care se serveau tâllietorii în lucrările lor, iată câteva informaţii de natură generală.

Alegerea, tăierea la timp şi uscatul lemnului de diferite esenţe, destinat unor întrebuinţări precise, sunt reguli născute din practica şi experienţa îndelungată a tâllietorilor, care contribuie la reuşita prelucrării corespunzătoare şi la obţinerea unor efecte artistice deosebite.

Esenţele întrebuinţate pentru sculptat erau deci alese cu grijă, fiecare specie fiind întrebuinţată după proprietăţile sale de fibră, duritate, rezistenţă, greutate, elasticitate, aspect, culoare, precum şi de calitatea de a se lăsa lucrată mai uşor sau mai greu.

Tâllietorii acordau o atenţie deosebită alegerii lemnului, astfel ca vinele acestuia să convină subiectului pe care voiau să-l cizeleze. Pentru executarea motivelor celor mai delicate era preferată *"inima arborelui"*, unde vinele sunt mai dese.

În ce priveşte esenţele, nucul era de departe preferat şi deci folosit pe o scară largă mai ales în sculptura bisericească şi pentru tavane, urmat de tei şi de castan. Pentru furcile de tors se întrebuinţau esenţele de frasin, paltin şi alun, în timp ce cârlibanele, lingurile păstoreşti *("ciubane pixărişe")* şi sfurlele (sfârlezele) - aşa cum am arătat în articolul despre sculptura pastorală - se făceau din lemnul tare şi auriu al merişorului (pixare).

Pentru decorarea completă a unei biserici era nevoie, în medie, de zece nuci mari, trunchiul lor având diametrul de cel puţin 80 cm.

Nucul, teiul şi castanul fiind din specia foioaselor, perioada cea mai potrivită pentru tăierea lor era începutul iernii, când cantitatea sevei este foarte redusă.

Pregătirea lemnului de prelucrat dura o perioadă destul de lungă. După doborîtul arborelui, prima operaţie consta în îndepărtarea ramurilor, astfel încât trunchiurile să rămână curate. Apoi, cu o bardă, ele erau decojite şi făţuite, dându-li-se cu această ocazie o formă cu profil pătrat. Materialul astfel pregătit era pus într'o apă curgătoare timp de trei, patru sau chiar cinci ani, astfel încât lemnul să aibă posibilitatea să se golească complet de sevă. În urma acestei operaţii, lemnul devenea foarte rezistent şi uscându-se nu se strâmba, nu se crăpa şi nu se contracta.

După ce era scos din apă, lemnul era stivuit într'un loc umbros, timp de cinci, şase luni, pe nişte căpătâie, ca să nu tragă umezeală din pământ, deoarece expunerea la soare ar fi avut ca efect eliminarea bruscă a apei de dela suprafaţă, dăunând astfel calitatea acestuia.

Pentru fasonarea lemnului, tâllietorii se serveau de tesle, dălţi şi ferestraie. Sculptura propriu-zisă era executată cu dalta. Fiecare artizan avea dela treizeci până la cincizeci de dălţi de diferite mărimi, cele mai mari servind la subţiatul lemnului pe suprafeţe mai întinse, în timp ce acelea mai mici erau întrebuinţate la executarea ultimelor detalii.

Sculptura în lemn la Aromâni a atins nivelul cel mai înalt de perfecţiune în iconostasele bisericilor. Dispoziţia generală a diverselor părţi ale unui iconostas rămâne în principiu neschimbată, deşi unele părţi sau secţiuni pot fi adăugate ori înlăturate. Motivele decorative pot însă diferi dela o biserică la alta.

Pentru o mai bună orientare a cititorului, reproducem schiţa unui biserici, care reprezintă modelul cel mai frecvent în bisericile construite de tâllietorii aromâni.

Şi fiindcă veni vorba de motive decorative sau mai bine-zis de repertoriul ornamental, trebue subliniat că tematica decorativă a meşterilor sculptori aromâni a fost bogată şi extrem de variată.

În cele ce urmează vom încerca o primă clasificare având drept criteriu sursele de inspiraţie.

Vechiul Testament: animalele, păsările şi plantele paradisului sunt prezente aproape în toate iconostasele. ***Facerea lumii*** este în general prezentată în principalele sale faze: Adam este reprezentat întins sau pe jumătate întins; Eva, aproape întotdeauna în aceeaşi poziţie: goală, la stânga lui Adam, în mijlocul unei bogate ornamentaţii constând din plante şi flori, ceea ce sugerează paradisul. Numai pe catapeteasma bisericii Sfânta Vineri din Aminciu vedem pe Dumnezeu *"creând"* pe Eva la o oarecare distanţă de Adam, dormind.

Scena ***Păcatului originar*** este redată aproape totdeauna în aceeaşi ordine, impusă bineînţeles şi de nevoile simetriei. Între Adam şi Eva, arborele, constituind axa centrală a compoziţiei, în jurul acestuia fiind încolăcit şarpele. Această compoziţie are bineînţeles numeroase variante, dar în toate cazurile mărul este pus în evidenţă.

O mai mare varietate prezintă ***Izgonirea din Paradis.*** Astfel, plină de dinamism şi expresivitate este scena sculptată în biserica Sf. Atanasie din Samarina. Îngerul, în colţul stâng, sus, roteşte ameninţător o sabie în timp ce jos, la dreapta Adam şi Eva coboară, făcând astfel şi mai dramatică senzaţia *"căderii"*.

Acest subiect este tratat de asemenea şi de celebrul tâllietor Anastasie Moscu din Aminciu, în iconostasul bisericii Sf. Nicolae din Galaxidi. Scena, în care fiecare element este executat cu o deplină măiestrie şi supleţe de mare artă, denotă că sculptorul stăpânea anatomia corpului omenesc şi că în acelaşi timp îşi avea bine asimilate tehnicile folosite de artiştii Vest-europeni.

Un alt subiect care revine frecvent în compoziţiile tâllietorilor este acela al ***Jertfei lui Avram,*** în momentul când acesta ridică cuţitul ca să sacrifice pe fiul său iubit Isac, în timp ce îngerul coboară în mare grabă. Într'un colţ se poate vedea berbecul care va înlocui victima.

Din ***Noul Testament,*** temele cele mai frecvente din care s'au inspirat meseriaşii aromâni sunt: ***Tăierea capului Sf. Ion Botezătorul,*** aşa cum este descrisă amănunţit de evanghelistul Matei; ***Buna Vestire*** constituie de asemenea un subiect de predilecţie, redat fiind într'o compoziţie relativ simplă, conţinând numai două imagini: îngerul şi Maica Domnului; ***Maica Domnului ţinând în braţe pruncul*** este un subiect aproape nelipsit din toate bisericile şi urmează modelul cunoscut din icoane: Maica Domnului aşezată pe un tron ţine în braţe pe Iisus Hristos. ***Fuga în Egipt*** şi ***Cina cea de Taină*** sunt alte două subiecte pe care le găsim mai mult sau mai puţin frecvent în catapetesme sculptate, ultimul subiect prezentând enorme dificultăţi tehnice din cauza marelui număr de personaje în acţiune.

Sfinţii: aşa cum era şi de aşteptat, sfinţii care se bucură de cea mai mare admiraţie la Aromâni sunt ***Sf. Gheorghe*** şi ***Sf. Dumitru,*** cei doi sfinţi militari călări. Admiraţia aromână pentru aceşti doi sfinţi este legată de faptul că cele două etape importante în viaţa păstorilor, pornirea oilor la munte, în primăvară şi coborîrea la şes au loc la 23 Aprilie şi 26 Octombrie.

Simbolismul: numeroase teme ale sculpturii în lemn au un conţinut simbolic. Astfel, aproape în toate iconostasele găsim sculptate ***căprioare,*** care simbolizează setea sufletului pentru Dumnezeu, ***porumbelul*** care simbolizează pacea, în timp ce ***viţa de vie cu ciorchini de struguri*** reprezintă legătura credincioşilor cu Hristos. Pe numeroase uşi împărăteşti apare foarte des scena ***omoririi balaurului,*** simbolizând victoria binelui asupra răului. De asemenea, ***îngerii*** sculptaţi în lemn ţinând o coroană deasupra capului lui Iisus sau al Maicii Domnului apar des în iconostasele noastre, reamintindu-ne faptul că Hristos a fost proclamat *"Regele Regilor"*, iar Fecioara Maria *"Regina Universului"*. ***Arborele lui Iese*** simbolizează lanţul generaţiilor, a cărui istorie este reprezentată în Biblie şi care va culmina cu sosirea Fecioarei Maria şi a lui Iisus. În numeroase cazuri acest subiect ocupă un registru special al iconostasului.

Jertfa lui Iisus este simbolizată uneori printr'o compoziţie reprezentând ***pelicanul hrănindu-şi puii.*** Credinţa populară spune că pelicanul îşi străpunge pântecele astfel încât puii săi înfometaţi să-i bea sângele. Gestul acesta a devenit emblema dragostei materne, iar în simbolismul creştin sângele vărsat de Hristos pentru mântuirea omului. Un minunat exemplu de sculptură reprezentând acest subiect se află în iconostasul Bisericii Sfintei Vineri din Clinova. Vom termina seria exemplelor privind simbolismul menţionând ***balanţa justiţiei,*** care simbolizează judecata dreaptă la a doua venire.

Simbolurile protectoare: crucea este fără îndoială simbolul martiriului lui Hristos, *"dar încă din primele timpuri ale creştinismului ea este de asemenea considerată semn de mântuire"*. În sculptura bisericească în lemn prezenţa ei este nelipsită: ea încoronează iconostasele, tronurile împărăteşti, baldechinurile epitafului şi bineînţeles, destul de des este sculptată pe uşile împărăteşti; ***balaurii,*** figuri monstruoase, cu corpul acoperit de solzi, cu un cap enorm şi aripi spinoase, păzesc pe Iisus răstignit, situat pe vârful catapetesmei; ***leii,*** care din antichitate păzeau porţile oraşelor, sunt simbolul puterii. Îi întâlnim mai ales sculptaţi la baza tronurilor împărăteşti, precum şi în diverse alte părţi ale iconostasului.

Scene din viaţa zilnică. Către sfârşitul veacului al XVIII-lea şi începutul celui de-al XIX-lea, se constată o tendinţă pronunţată la sculptorii în lemn aromâni de a prezenta scene din viaţa zilnică, precum şi diferite aspecte din natură, în interiorul bisericii. Spre exemplu, scene reprezentând Naşterea Domnului sunt redate într'o ambianţă reflectând viaţa păstorilor contemporani. În alte împrejurări, vedem un păstor îmbrăcat în costum aromânesc purtând un miel pe umeri, iar într'un alt caz cântând din fluier. Numeroase exemple de acest fel găsim în bisericile Sf. Atanasie şi Profetul Ilie din Samarina, unde, printre altele, numeroase personaje sunt îmbrăcate în costumul local, adică în fustanelă şi cu *"ţăruhi"* (un fel de opinci) în picioare.

Ornamente. Numeroase sculpturi bisericeşti în lemn sunt completate cu variate motive decorative. ***Vasul cu flori*** revine frecvent, mai ales în partea inferioară a iconostasului, dedesubtul icoanelor împărăteşti, cum este cazul la biserica Profetul Ilie din Samarina.

Motive vegetale stilizate printre care trebue menţionată în primul rând ***palmeta de tip bizantin,*** frunză stilizată, având între trei şi şase lobi, folosită de altfel în toate genurile de artă la Aromâni. Un alt motiv decorativ este cel al ***cercurilor sau inimilor întretăiate*** ce închid frunza de trifoi sau rozeta.

Subliniem, în încheiere, că această enumerare a temelor abordate de tâllietorii aromâni nu este limitativă, subiectele tratate de ei depăşind cu mult această listă.

(Va urma)

Izgonirea din Rai, opera lui Anastasie Moscu

UN ISTORIC ROMÂN ANCORAT ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ

XIV

Pro.Univ.Dr. Nicolae CIACHIR

Urmare din nr. trecut

Am vizitat şantierele arheologice din munţii Orăştiei, explicaţiile ne-au fost date de către Constantin Daicoviciu, om de viaţă, mare causer, apropiat de studenţi. La Orăştie a fost dată în cinstea noastră o masă festivă, la care a participat şi profesorul Giurescu. De-abia atunci s'a alăturat grupului nostru, motivând că a avut treburi importante la Bucureşti. De altfel, catedra de Istoria Românilor şi Institutul de Istorie Naţională, unde era director profesorul Giurescu, patrona această excursie. La masă, erau în total 40 de persoane; dintre fete mi-o amintesc pe Gloria Ceacalopol, devenită ulterior Doamna Radu Florescu, o fată deşteaptă, foarte cultă şi bună la suflet, moartă recent (1999) şi Rovenţa, fiica cunoscutului profesor dela Teologie, apoi soţia academicianului Caius Iacob. Circa 3 ore, Giurescu cu o vervă extraordinară, a dominat masa, înţepând pe doi din colegii săi, dar care nu erau de faţă: Sauciuc-Săveanu, fost ministru al Bucovinei şi Ştefan Ciobanu, basarabean cu rol important în Sfatul Ţării, eu audiindu-i cursul de Istoria Literaturii române vechi, în anul universitar 1946-1947.

Seara, toţi bărbaţii, inclusiv profesorii, eram circa 30 de inşi, am dormit într'o singură cameră de internat, care era imensă. Noaptea, profesorul Giurescu a început să vorbească în somn, strigând foarte tare: *"Mă, ţine calu', ţine calu', mă"*. Toată lumea s'a trezit şi a început să râdă. El nu ştia cauza râsetelor şi a început să strige la asistentul Ionescu, să ne dea afară. După 3 săptămâni, vagonul nostru a ajuns la Gara de Nord şi această minunată excursie s'a terminat. Am căpătat noi cunoştinţe, ne-am lărgit orizontul, s'a produs legătura de suflet cu profesorii noştri, ne-am maturizat.

Un cadru didactic iubit de studenţi şi pe care-l simpatizam mult, era conferenţiarul geograf Ioan Conea, care ne-a predat în anul universitar cursul de Geografie istorică, după 1945 se evita termenul de Geopolitică. Oltean, dintr'o familie nevoiaşă cu copii mulţi, fusese profesorul regelui Mihai, scriind interesanta monografie *"Cu Marele Voevod Mihai colindând munţii..."*. Dormea la Universitate, în incinta secţiei de Istorie, la etajul III, încăpere folosită ca bibliotecă de seminar. O draperie ascundea un divan unde îşi ţinea lucrurile asistenta Răd· lescu, tânără, deşteaţ ă şi frumoasă, care a fost scoasă din învăţământ la sfârşitul anului 1947, declarând că se simte mândră că a fost legionară. Declaraţia a făcut-o public, în cadrul unei şedinţe, perioadă când toţi îşi ascundeau trecutul cât mai bine, spre a nu fi arestaţi. Conea localizase Posada, unde Basarab I-ul înfrânsese trupele trufaşului Carol Robert de Anjou, în 1330, în Loviştea. Era de statură mijlocie, vorbea cu multă pasiune şi apoi o ruga pe Domnişoara Rădulescu să ne facă o cafea, iar pentru dânsul una mai tare, căci băuse cu o seară mai înainte un şpriţ mai mult. Ce păcat că disciplina i-a fost desfiinţată, iar Conea, trimis la Institutul de Geografie, după câteva luni de şomaj. Făcea mult teren, iar din figura aceea expresivă i-au rămas doar ochii, cu care te privea pătrunzător. Dezgustat de viaţă, văzând cum lichelele ocupă posturi tot mai mari, dăduse în patima beţiei. L-am revăzut, înainte de-a muri, la Craiova, unde am stat cu dânsul la o cârciumă, aproape jumătate de zi, depănând amintiri din anul universitar 1946-1947 şi oftând când a povestit cât a suferit în puşcărie Rădulească.

În timp ce scriam rândurile despre Conea, Posada, Basarab, a apărut *"Magazinul Istoric"* (Iulie, 2000), unde profesorul Neagu Djuvara are articolul *"Iarăşi despre Negru Vodă şi <descălecătoare>'* unde, pornind dela studiile lui Gheorghe Florescu, Dan Pleşia şi Ion Hurdubeţiu, trage concluzia justă, cu care sunt de acord că Negru Vodă a fost un personaj real. Când istoricii noştri se vor ocupa de problemele majore ale istoriei patriei noastre?

De asemenea, sprijin ideea că Basarab se trăgea dintr'o spiţă cumană. Prin istorie comparată, am şi eu argumente, în paralel cu cele ale lui Neagu Djuvara şi nu trebue să ne fie ruşine de acest lucru.

În anul I, deşi aveam, pe baza mediei de admitere, dreptul la bursă (categoria I-a: casă şi masă), am stat la sora mea. Ea şi soţul, amândoi ingineri chimişti, închiriaseră o mansardă, pe o străduţă lângă Piaţa Unirii. Era aproape, mă duceam pe jos la facultate, unde stăteam toată ziua la cursuri, seminarii şi în biblioteci. Masa de prânz consta dintr'un ou fiert şi o bucată de pâine. Am primit bursă în bani, cu care mi-am cumpărat de pe Lipscani, dela obiecte ieftine, o cămasă şi o pereche de pantaloni. Materialul fiind putred, după circa o lună, puneam petice.

O nenorocire s'a abătut asupra familiei noastre, când, în Mai 1947, a murit tata, încă în plină putere, de-abia împlinise 57 de ani. Era un om deosebit de bun, la care ţineam foarte mult. În ultimele luni funcţionase ca preot, într'o altă comună din judeţul Brăila, de data aceasta aşezată pe Dunăre, îi zicea Gropeni. Din curtea noastră luam apă din Dunăre, când lunca fluviului era inundată.

Asistenţii: Nicolau Golfin şi Corina Buneş, dela Istoria Artelor, G.T. Ionescu şi Ilie Corfus dela Istoria Românilor, Lucia

Djamo dela Slava veche, erau amabili, ne împrumutau cărţi şi ne ajutau să înţelegem mai bine materia pe care o predau. Gheorghe Ştefan era asistentul lui Sauciuc-Săveanu, la Istoria veche, avea peste 40 de ani, dar avea o faţă smochinită şi de felul lui era cam ursuz. În 1947, Sauciuc-Săveanu, fost ministru al Bucovinei, a fost scos din învăţământ, în locul lui fiind numit conferenţiarul Dionisie Pippidi, care era filolog ca formaţie, funcţiona la Filologie şi era ginerele lui Nicolae Iorga.

La facultate erau mulţi mai în vârstă decât noi, aveau servicii şi umblau foarte eleganţi. În ziua examenului, eleganţi, unii cu ceasuri placate în aur, cu serviete ministeriale, după ce îşi dădeau seama că nu este rost de copiat, îşi strângeau bagajele şi plecau, revenind cu aceeaşi morgă la sesiunea următoare. Aşteptam pe culoarul etajului III, lângă catedra de Istoria Antică, unde trebuia să vină noul titular al cursului, Dionisie Pippidi, ca să ne treacă notele, obţinute în anul I la Sauciuc-Săveanu. Aşteptam mai multe persoane, printre care şi câţiva eleganţi, probabil studenţi care împuşcaseră un 5 şi il voiau trecut în carnetul de student. Unul din grup era mai nervos, se tot uita la ceas şi bolborosea ceva. L-am întrebat cât este ceasul, a bolborosit ceva, fără să-mi răspundă la întrebare. M'a enervat treaba, l-am bătut pe umăr şi i-am spus: *"Şefule, te-ai şucărit, că te-am întrebat cât este ceasul?"* Nervos, tipul mi-a întors spatele. Eram pus pe ceartă, dar în clipa aceea, vine asistentul Gheorghe Ştefan şi îşi cere scuze că a întârziat, dar s'a dus după cheile catedrei. Deci, tipul era Dionisie Pippidi, noul şef la disciplina Istoria Universală Antică. În loc să plec, rămân ca prostul pe loc, apoi intru la catedră şi îi cer să-mi pună nota în carnet. Când să ies dela catedră, aud: *"Domnule Ciachir, noi doi ne vom întâlni la examenul următor"*. În anul doi m'am dus la curs numai de câteva ori, dar în spatele colegilor mei ca să nu fiu recunoscut. Dânsul nefiind istoric ca formaţie, preda după lucrarea vestitului Rus alb Rostowtzew, refugiat în Occident, istoria economică a Imperiului Roman. Am învăţat cursul acestuia temeinic şi am luat nota foarte bine din teză. Dacă nu luai foarte bine, erai chemat şi la oral şi din circa 40 de persoane, numai colega noastră, frumoasa Doina Goiescu, fiică de general, a luat examenul. Pe ceilalţi i-a terminat rapid, căci le-a pus în faţă o inscripţie în greceşte, care trebuia tradusă corect.

Gheorghe Ştefan povestea cât de mult era dedicat studiului Dionisie Pippidi. Părinţii lui aveau o dugheană la marginea oraşului Craiova, pe drumul spre Terpeziţa, se chema *"La Pippidis"*, iar studentul Dionisie, în timp ce vindea marfă, citea din Homer ori din alţi clasici greci. Am mare respect faţă de oamenii care-şi iubesc meseria, dar nu înţeleg de ce unii sunt atât de încrezuţi, de parcă s'ar trage direct din bazileii bizantini.

O mare audienţă avea cursul de literatură universală ţinut de George Călinescu. Amfiteatrul era la parter, se pare Alexandru Odobescu, pe Edgar Quinet. Deoarece amfiteatrul era arhiplin, ferestrele erau deschise şi mulţi ascultau din stradă. Eu nu eram obligat să-l audiez pe Călinescu, dar într'o zi, curiozitatea m'a făcut, ca după un efort de mai multe minute să reuşesc să pătrund în amfiteatru. Călinescu nu era un orator, deşi conţinutul era foarte instructiv, avea o voce piţigăiată şi chiar în cadrul aceleiaşi fraze trecea la intonaţii diferite. Când am intrat în sală, se întâmplase că o muscă s'a aşezat pe paharul lui cu apă, de aceea a deviat dela subiect, spunându-ne să ne imaginăm că se află pe cascada Niagara. Era captivant să-l asculţi, era un vrăjitor al cuvântului. După câteva săptămâni, m'am dus din nou la Călinescu. El purta costume cu vestă şi avea obiceiul, când expunea, să fie descheiat la haină, iar degetul mare dela fiecare mână să se sprijine pe vestă. A recitat din memorie zeci de versuri, a insistat asupra operei lui Leopardi, dar în paralel, când vorbea, căuta febril ceva prin buzunare. Toată sala urmărea această nelinişte a profesorului, la urmă răsuflase uşurat, căci găsise hârţiuţa pe care o căuta. Era încheierea prelegerii. După câteva minute i-a dat citire: *"Tovarăşi, după cum ne învaţă tovarăşul Stalin, cultura trebue să fie naţională în formă şi socialistă în conţinut"*... Suntem deabia în primăvara anului 1947, iar profesorul Călinescu, libertin în exprimare, îşi dă seama că nu se poate glumi cu Moscova.

În sesiunea de examene din Iunie 1947, într'un amfiteatru plin, profesorul Călinescu, se repede la un student, îl ia de păr şi-l dă afară din examen, strigându-i: *"Mizerabilule, nenorocitule, mă faci mistic şi conservator"*. Studentul respectiv publicase, într'un periodic de mare tiraj, un asemenea articol la adresa marelui Călinescu. Îmi scapă numele studentului, dar aflasem că fratele acestuia era mâna dreaptă a lui Călinescu la *"Naţiunea"*, periodic scos de ilustrul om de cultură. Un coleg de-al meu, Olivembaum Isidor, care va publica ulterior cu pseudonimul Liveanu D. Vasile, îl face mistic şi reacţionar pe Călinescu în ziarul *"Universul"*. Astfel, conducerea comunistă îi atrăgea atenţia lui Călinescu ca, chiar dacă are amfiteatre pline şi sute de admiratori, care îl ascultă din stradă, să ia aminte. În 1948, George Călinescu este făcut academician, dar nu mai predă la facultate.

Peste un număr de ani, partidul il trimite pe comunistul Novicov, ca adjunct la acel institut, să facă ordine. Misia Novicov, dintr'o familie de nobili ruşi scăpătaţi, ajunsă în Basarabia, îmbrăţişează ideile comuniste, este studentul la matematică şi fizică la Iaşi, întemniţat la Doftana, va fi un timp în anturajul lui Gheorghiu-Dej. Nu era prost deloc, scăpărător, atât că vorbea limba română prost şi cu accent. Avea un limbaj picant, presărat cu vulgarităţi, pe care le reproducea cu voce tare. Luându-şi în primire postul de director adjunct la institutul Călinescu - sala era destul de mică, dar cu acustică perfectă, - le strigă cercetătorilor: *"Tovarişci, trăiţi şi lucraţi în debandadă, nu daţi nici un fel de randament, sunteţi nişte, nişte, am un mare lapsus..."* şi-l întreabă pe vecin: *"Cum ii spune lui acela care regulează albina?"*. Iar unul din ultimul rând strigă: *"Trântor, tovarăşe director"*. *"Aşa, am găsit termenul cel mai potrivit pentru voi. Sunteţi cu toţii nişte trântori"*. Pentrucă lucrurile se leagă, mai dau un exemplu cu Novicov. Dânsul, la facultatea de limbi străine, ţinea dimineaţa între 8 şi 10 un curs de literatură rusă contemporană. Dela ora 10 în sus, ţineam în acelaşi amfiteatru şi cu aceiaşi studenţi, un curs de istorie. Era iarnă, era foarte frig şi un mare gheţuş pe stradă. Am început cursul şi periodic era rumoase, râsete printre studenţi. Fiind de vârstă destul de apropiată cu ei, mi-au povestit. Profesorul a făcut apelul şi din o sută de studenţi, jumătate lipseau. La întrebarea lui Novicov, de ce? Răspunsul a fost - pentrucă au gripă. Novicov atunci le-a strigat: *"Eu sunt mai bătrân decât voi. Am şi eu gripa, dar pe a mea o duc între picioare. Nu este cazul să vă arăt mai mult"*.

Revenind la studentul dat afară din examen, acesta obţinuse să fie reexaminat. Din Comisie fac parte, alături de George Călinescu, rectorul Universităţii Bucureşti Alexandru Rosetti şi decanul Facultăţii de Litere şi Filosofie, Iorgu Iordan, care deţinea şi funcţia de ambasador al României la Moscova. Ca observatori, la examen trebuiau să fie doi studenţi, care au fost găsiţi atunci, ad-hoc la facultate, Nicolae Ciachir şi Moise Mihalaşu, amândoi dela Secţia Istorie. Întregul examen a fost un circ, s'ar putea concluziile să fie păstrate în scriptele facultăţii. Examenul s'a desfăşurat într'o sală mică, la parter în dreapta, lângă afmiteatrul Odobescu. Cei trei profesori il aveau vizavi pe candidat, iar în spatele lui, pe două scaune, eram aşezaţi eu şi Moise Mihalaşu. Călinescu a completat câteva bilete, studentul a tras un bilet, din care reţin prima întrebare, care se referea la Dimitrie Cantemir. Studentul începe: *"Dimitrie Cantemir, mare cărturar şi om politic..."* dar în aceeaşi clipă era întrerupt: *"nenorocitule, idiotule, pe mine, mă, să mă critici..."* dar se repezea în aceeaşi clipă să-l prindă pe student de păr. Rosetti şi Iordan, se repezeau şi ei să-l readucă pe scaun şi spunându-i: *"Colega, te rog să fii calm"*.

Va urma.

EURO ROM DELI
HAMILTON

62 Barton St.E. (colţ cu John St.N.)

Nou deschis în Hamilton, vă oferă Mezeluri Gen România, Prăjituri, Dulceţuri, Compoturi, Zacuscă, Apă Minerală din România

TEL: (905) 528-7421

La moartea unui luptător

Octavian Rădulescu a fost unul dintre cei mai tineri luptători împotriva comunismului din ţara noastră. Era elev la Liceul Dimitrie Cantemir din Bucureşti şi nu avea decât 16 ani când a fost arestat pentru prima oară pentru manifestarea unor sentimente şi opţiuni naţionaliste. A fost ţinut în beciul Prefecturii Poliţiei aproape două săptămâni, fiind bătut fără milă de ofiţerii anchetatori, venind la şcoală după punerea în libertate vânăt şi desfigurat. În anul 1945, împreună cu el, cu fratele lui mai mare Nelu, şi cu Tănase Ionescu am înfiinţat Organizaţia de Rezistenţă Anticomunisrtă *"G I R"*, tipărind în clandestinătate ziarul Organizaţiei noastre, intitulat *"RĂBOJ"*.

În anul 1949 Octavian a fost arestat din nou în urma unei acţiuni personale de mare risc şi curaj, în care a intenţionat să ajute financiar grupurile luptătorilor din munţi. A fost condamnat la 8 ani temniţă pe care i-a petrecut la Jilava, la Canal (Capul Midia) şi la Aiud. După eliberare, în anul 1957 a împlinit unele munci de tehnician sau creator de modele la *"Arta Aplicată"*, studiind în acelaşi timp la Facultatea de Ştiinţe Juridice, de unde a fost îndepărtat în anul al III-lea.

După evenimentele sângeroase din Decembrie l-am regăsit în Piaţa Universităţii unde era o adevărată personalitate, organizând şi îndrumând miile de manifestanţi din *"Zona Liberă de Neocomunism,"* dela Kilometrul Zero, în timp ce Marian Munteanu dirija mulţimea din celebrul balcon. Octavian nu a părăsit zona din prima zi a mitingurilor-maraton, până în ultima, când minerii, chemaţi de Ion Iliescu *"să facă ordine"* au năvălit peste noi lovind cu sălbăticie în tot ce se mişca, inclusiv în greviştii foamei din corturile instalate pe peluza din faţa Teatrului Naţional.

După lichidarea *"fenomenului Piaţa Universităţii"*, Octavian a fost arestat din nou şi i s'a făcut percheziţie la domiciliu ca unui element exterm de periculos pentru democraţia *"originală"*, de către un număr de peste 20 de securişti aflaţi în slujba noii puteri. Având temeiniice cunoştinţe juridice, el a pornit o campanie de acţionare în judecată a celor care s'au săltat prin violenţă şi fraudă în fruntea Statului. Primul proces l-a intentat în luna Martie 1990 lui Silviu Brucan pentru interviul acordat unui ziar străin în care a afirmat că Românii sunt *"stupid people"*, proces ce a durat 5 ani şi a fost închis, deoarece *"profetul din Dămăroaia"* şi-a cerut scuze public, declarând că ziaristul care i-a reprodus declaraţia a interpretat greşit afirmaţiile sale.

Dotat cu o voinţă şi dârzenie ieşite din comun, a pornit apoi o serie de procese împotriva lui Ion Iliescu, Petre Roman şi Gelu Voican, pe care i-a acuzat de *"minciună şi instigare la crimă"* în timpul declanşării sângeroaselor evenimente din Decembrie '89, prin care au preluat puterea. Întrucât cei acţionaţi de el în justiţie au căpătat imunitate parlamentară după alegerile din anul 1992, procesele s'au stins unul câte unul după câţiva ani de tergiversări ale Tribunalului.

Următorii chemaţi de el în faţa Justiţiei au fost Virgil Măgureanu, directorul SRI, Adrian Păunescu, Corneliu Vadim Tudor şi directorul ziarului *"Adevărul"*, Dumitru Tinu. De 7 ori Octavian Rădulescu a reuşit să obţină respingerea prin hotărâre judecătorească a înscrierii unor partide comuniste la tribunal. *"Nu sunt, nici procesoman, nici nebun, dar trebue să se înţeleagă o dată pentru totdeauna că legea trebue respectată de toţi"*, a declarat el într'un interviu acordat ziarului *"Ziua"* în luna Iunie 1998. *"Nu sunt nimic altceva decât un luptător"*, a încheiat el, arătând cămaşa pe care o purtase la zarca Aiudului.

A fost ales secretar general pe ţară al AFDPR şi preşedinte pe Capitală al acestei Asociaţii, funcţii din care a demisionat însă, aşa după cum mi-a mărturisit în mod confidenţial, deoarece descoperise în rândul foştilor deţinuţi politici câţiva ofiţeri-torţionari care se infiltraseră sub pretext că Ceauşescu îi marginalizase. Consecvent cu convingerile sale moral-politice şi nedispus să facă concesii, a preferat să părăsească Asociaţia, decât să stea la aceeaşi masă cu foştii lui torţionari.

După o viaţă dedicată în întregime luptei împotriva comunismului sub vechea şi noua lui ipostază, Octavian Rădulescu a părăsit acum arena luptelor, ducându-se să-şi întâlnească fratele, alături de care am visat şi am luptat să făurim o lume mai bună.

Prieten drag, nu voi uita nici o dată serile în care ne prindeau zorii făcând planuri pentru viitor, sau zilele când întindeam cerneala tipografică peste clişeele de zinc pe care ni le aducea Mărăcineanu dela *"Casa Scinteii"*. Dar toate au rămas undeva, pe drumul amintirilor. Sunt convins că ne vom întâlni cândva, într'o altă dimensiune din alt plan sideral, acolo unde pasiunile şi patimile omeneşti sunt total necunoscute. În sfera în care ai ajuns acum, abjecţia umană nu te va mai putea ajunge, căci tu ai intrat în Împărăţia lui Dumnezeu, în care ai crezut cu toată convingerea. Să-ţi fie somnul liniştit şi visele frumoase.

George GEORGESCU

Mulţumire

Dragii mei prieteni,

Adâncă mulţumire pentru ajutorul trimis lui **PETRICĂ BLAJ.** Dumnezeu să vă răsplătească pentru sacrificiul şi generozitatea inimii, fiindcă bucurie cu tămăduire aduceţi în sufletul unui oropsit şi necăjit, iar în inimile tuturor gestul vostru sădeşte încrederea în valorile spirituale perene de care nu a dus lipsă poporul nostru nicio-dată. Vremuri negre le-au estompat, dar nu le-au eradicat. Şi cu acest prilej mulţumim lui Dumnezeu, Părintele Gh. Grigorescu, Carmen şi Ovidiu Caravan, Anastasia Constantinescu, Hrisula şi Antonio Cristea, Anca şi Bogdan Georgescu, Liliana şi Dan Ionescu, Familia Lupan, Otilia Malatia, Cristina şi Cristian Naghi, Cristina Negoiţescu, Maria şi Radu Nisipianu, Cornelia şi Alexandru Pechiu, Mia Rob, Felicia şi Radu Rădulescu, Cristina şi Victor Sandu, Mirela Savin, Elena Seropian, Elena şi Victor Stancu, Gabriela şi Ovidiu, Lucia Todor, Rodica şi Ştefan Zidaru şi subsemnatul, pentru şansa care ne-a dat-o de a spori tezaurul nostru spiritual în baza sentinţei: ***"Întrucât aţi făcut unuia dintr'aceşti fraţi ai Mei, prea mici, MIE Mi-aţi făcut"*** **(Matei 25, 40).**

Şi iată că încetul cu încetul, omul începe să-şi revină şi să-şi croiască o nouă speranţă văzând dragostea din jurul lui. Sigur, necazurile nu s'au terminat. Şi mai ales infirmitatea rămâne. Îl dor picioarele care nu mai sunt. Dar a făcut paşi importanţi în lupta cu încercările vieţii, împreună cu soţia lui care îl veghează neîncetat.

Cu dragoste în Christos

Pr. Gh. Naghi

COLUMBUS TRAVEL SERVICE LIMITED

CELE MAI SCĂZUTE PREŢURI DIN TORONTO SPRE BUCUREŞTI, TIMIŞOARA, BUDAPESTA ŞI ORICE DESTINAŢIE ÎN EUROPA DE VEST, CU POSIBILITATEA ÎNCHIRIERII DE AUTOTURISME

Bilete de avion din Bucureşti sau Budapesta pentru cei care doresc să vă viziteze

VĂ OFERIM VACANŢE DE NEUITAT, ÎN CARAIBE, CUBA, MEXIC, SAU ÎN ALTE LOCURI, LA PREFERINŢA DVS.

Contactaţi-ne la Tel: (416) 224 5800
311 Shepard Avenue E. Toronto Ont.

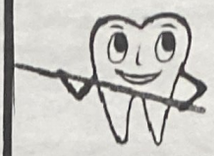

Dr. Corina Mihai
Dr. Laura Petconi
Tel : 416 225 9111
GENERAL COSMETIC DENTISTRY
175 Willowdale Ave., Unit 201,
Toronto, Ontario
□□□
Întreaga gamă de servicii dentare
Noi pacienţi şi urgenţe sunt bineveniţi
Programări inclusiv Sâmbăta
□□□
Check-up gratuit, seniori discount
Primim orice plan de asigurare

PENTRU VÂNZĂRI
ŞI CUMPĂRĂRI DE CASE
Apelaţi la:

COLDWELL BANKER
ELITE REALTY
ULTIMATE SERVICE

George & Dorothy Donison
Sales Representatives
775 Upper Wentworth Street
Hamilton, Ontario, L9A 4V7
Tel: (905) 388-1110
Fax: (905) 388-1736
Email: donison @ coldwellbanker.ca

ŞTEFAN VERŞESCU

1919-1994

A părăsit aceasată viaţă, mergând le cea veşnică, în 6 Mai 1994, de ziua Izvorului Tămăduirii, chiar În Săptămâna Luminată. Funeraliile i s'au făcut pe data de 8 Mai, în Dumnica Tomei. A decedat în Bucureşti, dar, conform ultimei sale dorinţe, a fost înmormântat în cavoul părintesc din cimitirul municipiului Piatra-Neamţ, localitate în care a văzut lumina zilei, în 1919, şi a trăit prima treime din cei 75 de ani, pe care-i avea când îşi dădu duhul. Partea cea mai întinsă din viaţă a trăit-o în Bucureşti, unde s'a afirmat ca un bun avocat şi ca un admirabil cetăţean.

Printre ce ce l-au condus pe ultimu-i drum pământean s'au aflat rude, prieteni, cunoscuţi şi foşti deţinuţi politici anticomunişti.

Sluja înmormântării a fost oficiată de părintele paroh al bisericii patronate de Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavril. Sfinţia sa a rostit, în încheiere, un amplu şi documentat necrolog, evocând, îndeosebi, porodigioasa activitate naţionalist-creştină a celui dispărut, începută în anii adolescenţei, când era elev al prestigiosului liceu pietrean *"Petru Rareş"*.

Ştefan Verşescu avea doar 14 ani, în 1933, când s'a remarcat ca bun Român şi creştin, în cadrul Frăţiilor de Cruce, ajungând, în 1937, şeful acestei organizaţii pe tot judeţul Neamţ. Datorită talentului şi priceperii cu care a reuşit să atragă în F.D.C. mulţi elevi fruntaşi la învăţătură, Ştefan Verşescu a fost exmatriculat din Liceul *"Petru Rareş"*, taman când începea clasa finală. Din cauza prigoanei antinaţionaliste din *"statul de drept"*, guvernat de liberali şi condus de regele-călău Carol al II-lea, elevul exmatriculat va fi silit să-şi isprăvească studiile liceale şi să-şi dea bacalaureatul tocmai la Tighina. Apoi, a urmat cursurile Facultăţii de Drept a Universităţii din Bucureşti, devenind un avocat cunoscut. Era student când i s'a încredinţat importanta funcţie de şef al poliţiei legionare din judeţul Neamţ, demnitate pe care a deţinut-o din Septembrie 1940 până în Ianuarie 1941. Şi-a făcut datoria în spiritul onoarei legionare şi al legilor ţării, necomiţând şi nepermiţând aici un abuz, nici o abatere şi nici o incorectitudine. Astfel, a câştigat şi stima adversarilor politici. Cu toate acestea, va suferi şi el destule persecuţii, fiind prigonit, atât de regimul militar personal, cât şi, îndeosebi, sub satanica dictatură a proletariatului. A stat închis sub comunişti vreme de aproape 7 ani, între 1948 şi 1955, la Ocnele Mari şi la Aiud, însă fără să fi fost condamnat.

În ceea ce priveşte detenţia lui, este cât se poate de grăitoare mărturia zguduitoare a avocatului Virgil Mateiaş, un veteran al gulagului bolşevic din România, din cartea căruia *"Anii de groază din România comunistă"* mi-am permis să citez măcar 17 rânduri din cele aproape 100, dedicate lui Ştefan Verşescu.

"...Fănică Verşescu a fost trimis în judecată pentru acuzaţia că ar fi omorît oameni, ceea ce el a tăgăduit mereu. A fost chinuit pentru asta până la nebunie. Cum nu răspundea la interogatoriu şi pentrucă nu se putea stabili că acuzatul de faţă este una şi aceeaşi persoană cu cel trimis în judecată prin rechizitoriul procurorului, procesul a fost amânat. Instanţa a admis cererea apărătorului de a fi citată familia acuzatului, în speranţa că atunci, prin declanşarea unui şoc psihic, s'ar trezi şi ar ieşi din lumea ce-i întunecase mintea. A venit bătrânul protopop cu barbă albă, s'a apropiat de fiul său din boxă, l-a chemat pe nume, i-a vorbit de toate, apoi, mama lui, mai apoi soţia lui, care i-a pus în braţe copilul lor mic ce-i mângâia obrazul şi-l ruga să vină acasă. Dar Fanică sta împietrit, străin de tot ce se petrecea în jurul lui. Publicul din sală plângea şi chiar unii dintre magiştraţi lăcrimau discret. La 25 Martie, de ziua Bunei-Vestiri, acest Fănică a fost judecat şi achitat de orice penalitate. Aşa mi-a spus Petrică Pandrea".

Însă Securitatea nu s'a conformat sentinţei judecătoreşti de achitare, ci l-a mai ţinut câţiva ani pe Ştefan Verşescu în temniţă, terorizându-l şi în continuare.

Fiind fecior de preot - părintele paroh ştie cu maximă precizie că, în foarte ramificatul neam VERŞESCU, au existat nu mai puţin de 72 de preoţi ortodocşi - Fănică Verşescu a dovedit prin exemplarea sa luptă naţional-creştină că *"Din stejar, stejar răsare"*.

Odihneşte-te în pace, camarade Fănică, în împărăţia cerurilor, fiindcă te-ai învrednicit să fii un pilduitor atlet al lui Hristos, din stirpea lui Ştefan cel Mare, al cărui nume l-ai purtat cu cinste şi cu fală!

M. Stere DERDENA

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

CABINETUL NĂSTASE PIERDE DIN ÎNCREDEREA POPULAŢIEI

Potrivit celui mai recent sondaj de opinie, încrederea populaţiei în Cabinetul Adrian Năstase a început să scadă sensibil. Ancheta a fost efectuată de Centrul pentru Sociologie Urbană şi Regională (CURS) la sfârşitul lunii Martie, la solicitarea Societăţii Academice Române şi a Programului Naţiunilor Unite pentru Dezvoltare. Sondajul consemnează o reducere de aproape şapte procente, într'un interval de numai trei luni, a numărului celor care considerau că actualul Guvern este capabil să îmbunătăţească situaţia economică a României.

Astfel, dacă, în Ianuarie, 45,2% dintre Români aveau încredere în politica dusă de Premieru! Năstase şi miniştrii săi, în Martie doar 38,1% dintre cei intervievaţi se mai declarau suporteri ai Cabinetului PSD. Totodată, se înregistrează şi o scădere vizibilă a Românilor care ar mai vota cu actualul partid de guvernământ.

Se pare că vicisitudinile iernii care abia a trecut reprezintă principalul motiv care i-a făcut pe Români mai neîncrezători în politica guvernanţilor. Dacă săptămâna viitoare ar fi alegeri parlamentare, PSD ar obţine 48% dintre voturi (faţă de 60% în Noembrie 2001), PRM 15% (14%), PD 12% (8%) iar PNL 11% (faţă de 8%). În ceea ce priveşte eventuale alegeri prezidenţiale, deşi Adrian Năstase nu are de partea sa tot electoratul lui Iliescu, actualul premier este primul în topul preferinţelor electoratului, la mare distanţă de urmăritorii săi: Adrian Năstase - 42,7%, CV Tudor - 16,9% şi Traian Băsescu - 16,5%.

Curios este faptul că, în pofida lobbyului făcut de Cabinetul Năstase şi a semnalelor pozitive venite dinspre Occident, procentul celor neîncrezători în şansele României de integrare a rămas constant - 42% în Martie 2002, 41,6% în Noembrie 2001.

AJUTOARE DE STAT ILEGALE DE MII DE MILIARDE DE LEI

PNL va cere înfiinţarea unei comisii parlamentare de anchetă privind modul în care Guvernul a acordat, în 2001, ajutoare de stat, considerând că au fost date ajutoare de *"mii de miliarde de lei"* fără avizul Consiliului Concurenţei, a declarat vicepreşedintele PNL Crin Antonescu. El a arătat că legea prevede ca ajutoarele de stat să aibă avizul Consiliului Concurenţei, precizând că aceste ajutoare acordate se referă la scutiri de penalităţi, reeşalonări.

"Un guvern, un premier care dă indicaţii justiţiei, dă note Parlamentului, fixează preţurile la piaţă, rezolvă problemele campionatului portughez de fotbal putea să ceară avizul Consiliului Concurenţei", a adăugat Crin Antonescu.

El a mai spus că PNL va face totul pentru a denunţa *"uriaşa minciună şi fraudă pe care Guvernul o pune la cale în România"*. *"Dacă cei dela PSD şi-au închipuit că au sau au avut un anume fel de prieteni în PNL, îi anunţ că nu mai pot conta pe serviciile reale sau imaginare ale acestora"*, a adăugat Antonescu.

CLIENTELA POLITICĂ A ÎNGHIŢIT PESTE 9.000 MILIARDE DE LEI

Liberalii au scos la lumină lista clienţilor politici ai PSD care au înghiţit peste 9.000 miliarde de lei din bugetul statului, scrie Curentul.

Vicepreşedintele PNL, Crin Antonescu, a evocat circa 20 de acte normative (din cele 108) emise dela începutul mandatului, prin care agenţii economici favoriţi au beneficiat de reeşalonări şi scutiri de penalităţi. Aceste cadouri bugetare s'au făcut ilegal fără avizul Consiliului Concurenţei - după cum susţine demnitarul liberal - şi în detrimentul întreprinderilor mici şi mijlocii care nu au avut parte de asemenea favoruri guvernamentale.

TRAGEDIE LA MINA VULCAN

Valea Jiului a devenit din nou Valea morţii. O explozie soldată cu trei morţi, patru răniţi şi şapte persoane dispărute s'a produs la Exploatarea Minieră din Vulcan. Potrivit primelor estimări, explozia a fost provocată de o aprindere de metan, soldată cu prăbuşirea unui dig la o adâncime de 350 metri. S'a constatat că, în urma exploziei deosebit de violente, un dig de cărbune s'a prăbuşit, iar şapte ortaci au fost prinşi sub dărâmături. Trei dintre răniţi au ieşit singuri din mină, iar cel de-al patrulea a fost scos de echipele de salvatori.

WIN VAN VELZEN DĂ SFATURI PNŢCD-ULUI

Vicepreşedintele Partidului Popular European (PPE) Wim van Velzen a recomandat PNŢCD să îşi îmbunătăţească imaginea publică, să îşi lărgească profilul, să se concentreze pe acţiuni la nivel local, să includă cât mai mulţi tineri, să îşi continue politica de deschidere către cât mai multe grupuri din societate, toate aceste elemente fiind de *"mare importanţă"* pentru PPE. Wim van Velzen le-a sugerat ţărăniştilor că şi-ar putea lărgi profilului partidului, pe lângă caracterul anticomunist, putând fi identificate *"elemente pozitive"*, care să ofere un profil de alternativă la politica guvernamentală.

Concentrarea pe acţiuni la nivel local va face ca PNŢCD să aibă o comunicare directă cu populaţia pentru a putea elabora o *"politică alternativă"*, consideră Wim van Velzen. Răspunzând unei întrebări, Wim van Velzen a precizat că, prin enumerarea acestor elemente necesare ca fundaţiile europene să aibă proiecte comune cu PNŢCD, nu este vorba de *"un ultimatum"*, discuţiile purtându-se *"între prieteni"*, care identifică *"drumul bun"*. El a avertizat că acest *"drum bun"* nu însemnă *"concentrarea pe problematica internă"* a partidului, ci pe ceea ce se întâmplă în societatea românească.

CORUPŢIA ŞI SĂRĂCIA, MARILE PROBLEME ALE ROMÂNILOR

Corupţia şi sărăcia sunt cele mai importante probleme cu care se confruntă România, conform a două sondaje de opinie realizate de Gallup Organisation România, în Ianuarie 2002 şi Decembrie 2000, ale căror rezultate au fost date publicităţii recent. 60% dintre Romani menţionează corupţia printre cele mai importante trei probleme ale ţării, iar problema sărăciei şi veniturile reduse înregistrează creşteri semnificative la sondarea din acest an (de la 51% la 57% sărăcia, respectiv de la 41% la 49% veniturile reduse). 82% dintre Români sunt *"de acord"*, cu afirmaţia că *"în România corupţia este răspândită la scară largă"*. 29% dintre Români ar da mită pentru a li se rezolva o problemă, iar 35% consideră că nu poţi ocoli practicile corupte în scopul soluţionării problemelor de către funcţionari. Cei mai mulţi corupţi se găsesc printre poliţişti, lucrători vamali, parlamentari şi medici, afirmă Românii.

ILIESCU, FĂCUT "KAGHEBIST" LA DETROIT

În a treia zi a vizitei sale în SUA, Preşedintele Ion Iliescu s'a întâlnit cu membri ai disporei române din New York şi din Detroit. La întâlnirea cu reprezentanţii celei mai vechi comunităţi din SUA, cea din Detroit, discursul lui Iliescu a fost tulburat de un incident creat de trei Româno-Amecani.

Aceştia şi-au scos paşapoartele româneşti şi le-au rupt strigându-i preşedintelui: *"Comunistule! Kaghebistule! Eşti un kaghebist! Uite paşaportul românesc"*. Iritat de această întrerupere preşedintele a răbufnit: *"Ce reprezintă ei în viaţa noastră? Au rămas ancoraţi în mentalităţile pe care istoria le-a înlăturat. Sunt oameni care nu reuşesc să se desprindă de scene care au fost cultivate de-a lungul vremii. Comuniştii de care vorbeşte dânsul l-au răsturnat pe Ceauşescu. Au deschis calea spre democraţie în România. Cine au fost cei care s'au aflat în Piaţa Revoluţiei ca să-l înlăture pe Ceauşescu? Erau şi membri de partid şi ai UTC-ului"*, a afirmat Iliescu.

ÎN M.I. EXISTĂ ÎNCĂ PERSOANE DIN FOSTA SECURITATE

Primul adjunct al ministrului de Interne, Zaharia Toma, nu exclude posibilitatea ca unele cadre active ale ministerului să fi lucrat pentru fosta Securitate. *"Este posibil ca în structurile MI să existe persoane care au lucrat, pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp, în fosta Securitate, însă nu au făcut poliţie politică"*, a spus generalul Toma. *"Ministerul de Interne şi-a făcut curăţenie, în acest sens"*, a adăugat el, amintind şi cazul fostului său consilier pe probleme juridice, Alexandru Iordache, care a demisionat, la o lună după ce fusese numit în funcţie, în urma unor articole apărute în presă, potrivit cărora ar fi lucrat pentru fosta Securitate.

TELEVIZIUNILE NU SUFLĂ UN CUVÂNT RĂU DESPRE NĂSTASE

Nici un jurnal de ştiri nu a transmis o singură informaţie nefavorabilă la adresa Premierului Năstase şi a Preşedintelui Iliescu, arată raportul de monitorizare a presei realizat de Agenţia de Monitorizare a Presei Academia Caţavencu (AMP). Perioada analizată: 7-14 Mai. Premierul Adrian Năstase conduce detaşat în topul mediatizării, cu 24 apariţii TV şi 153 de relatări în ziare. Toate cele 24 de apariţii TV au fost fie neutre, favorabile. *"Dă de gândit faptul că televiziunile nu au transmis nimic nefavorabil despre Adrian Năstase sau despre Ion Iliescu, în săptămâna analizată"*, a subliniat Mircea Toma, director AMP, în cadrul Forumului Asociaţiilor de Media.

BANII PRIMITI CA AJUTOR TREBUESC CHELTUIŢI EFICIENT

Şeful Delegaţiei Comisiei Europene, Jonathan Scheele, recomandă Românieisă cheltuie *"mai eficient"* banii veniţi dela Uniunea Europeană.

PARLAMENTARII AU CHIULIT LA DEZBATERILE PARCHETULUI ANTICORUPŢIE

Comisia juridică a Camerei Deputaţilor a amânat dezbaterea ordonanţei de urgenţă privind înfiinţarea Parchetului Naţional Anticorupţie (PNA), din cauza lipsei de cvorum.

Deputatul PD Emil Boc a cerut în deschiderea şedinţei, amânarea cu jumătate de oră a începerii dezbaterilor pe fond, întrucât erau prezenţi doar unsprezece membri ai comisiei, cu doi mai puţin decât era necesar.

Boc a spus că importanţa actului normativ necesită prezenţa unui număr corespunzător de deputaţi. Până la urmă, după ce au constatat că nu se poate întruni cvorumul, membrii comisiei au decis să amâne dezbaterea proiectului.

LA PITEŞTI, MEMBRII GUVERNULUI AU FOST ÎNTÂMPINAŢI DE PERDANŢI FNI

Prima şedinţă a Guvernului în afara Capitalei nu s'a desfăşurat sub cele mai bune auspicii. Aproximativ 200 de investitori ai Fondului Naţional de Investitii (FNI) i-au aşteptat, în faţa Prefecturii judeţului Argeş, pe membrii Guvernului, **solicitându-le să adopte** măsuri urgente pentru a putea să-şi recupereze sumele depuse la FNI.

Manifestanţii au scandat lozinci antiguvernamentale şi au încercat să se apropie de Premierul Adrian Năstase, dar au fost împiedicaţi de forţele de ordine.

ILIESCU I-A SPUS LUI CONSTANTINESCU CĂ NU ÎI SUNT ASCULTATE TELEFOANELE

Preşedintele Ion Iliescu l-a informat pe fostul şef al statului Emil Constantinescu că telefoanele acestuia nu sunt ascultate de SRI. Iliescu a precizat că la această concluzie s'a ajuns în urma verificării de către CSAT a sesizării pe care Emil Constantinescu a făcut-o în legătură cu ascultarea telefoanelor sale, ale familiei şi colaboratorilor săi.

ZIARUL COMUNIŞTILOR DIN BASARABIA ACUZĂ ROMÂNIA DE POLITICĂ "INTERVENŢIONISTĂ"

Ziarul *"Comunistul"* al partidului de guvernământ dela Chişinău, califică drept intervenţionistă politica autorităţilor române faţă de Republica Moldova. Într'un articol intitulat *"Unionismul tâlhăr"*, semnat de deputatul comunist Victor Andrusceac, doctor în Istorie, se arată că numeroase declaraţii şi acţiuni ale conducerii române lezează suveranitatea Rep. Moldova şi reprezintă un amestec în treburile interne ale acesteia. Potrivit Parlamentarului, *"numai Partidul Comuniştilor, apărând ferm şi consecvent statalitatea moldovenească, dreptul moldovenilor la autoidentitate naţională, la originalitatea lor, la limba lor maternă moldovenească şi la memoria lor istorică, a dat o ripostă argumentată intervenţioniştilor români"*. Bucureştiul a răspuns unor *"probleme interne obişnuite"* cu un *"scandal extraordinar prin agresivitatea şi cinismul său"*, scrie deputatul Andrusceac. Autorul notează că, *"potrivit diferitor aprecieri, între 300.000 şi 400.000 de cetăţeni ai Rep. Moldova au primit din mâinile autorităţilor române, în mod ilegal, în pofida Constituţiei şi a Legii Cetăţeniei, paşapoarte de cetăţeni ai României"*. Potrivit articolului, numeroşi tineri moldoveni au studiat *"în liceele şi instituţiile de învăţământ superior româneşti, în spiritul românismului şi unionismului, în spiritul urii faţă de propria naţiune moldovenească"*.

Ştefan Augustin Doinaş a murit

La 80 de ani, scriitorul Ştefan Augustin Doinaş a încetat din viaţă, în urma unui infarct, în noaptea de Vineri spre Sâmbătă, la spitalul Fundeni din Bucureşti. Moartea scriitorului a survenit pe neaşteptate. Ştefan Augustin Doinaş suportase săptămâna trecută o operaţie, menită să amelioreze extinderea cancerului la gât, şi, potrivit medicilor, starea sa post-operatorie a fost bună în zilele următoare intervenţiei. Însă, Vineri noapte, inima slăbită în urma operaţiei a cedat. La puţin timp, la aflarea veştii morţii soţia lui, Irinel Liciu, fosta balerină, s'a sinucis. La faţa locului a fost găsit un bilet în care a justificat gestul sinuciderii, ca urmare a decesului soţului ei:

"Domnul meu şi Dumnezeul meu, iartă-mă! Doinaş, dulcele meu, o prea mare iubire ucide". Pe numele adevărat Silvia Lia Popa, de 74 de ani, fosta prim balerină a Operei Naţionale, cunoscută cu numele de scenă Irinel Liciu a fost găsită moartă în propria locuinţă, un apartamentul situat pe bulevardul I.C. Brătianu nr. 35, unde locuia împreună cu scriitorul Ştefan Augustin Doinaş, al cărui nume real era Ştefan Popa. A susţinut spectacole alături de Magdalena Popa, Elena Dacian, Gabriel Popescu, Gelu Barbu, I. Iliescu.

Ştefan Augustin Doinaş a fost un susţinător al ideilor liberale, iar în perioada 1992-1996 a fost senator din partea Partidului Alianţei Civice. *"Ştefan Augustin Doinaş este un reper în literatura română"* spune prof.dr. Dan Manuca, directorul Institutului *"Al. Phillippide"*. Ştefan Augustin Doinaş a debutat în 1939, în *"Jurnalul Literar"* editat de George Călinescu. Alături de Ion Negoiţescu ori Ion T. Sârbu se dovedeşte ataşat cercului literar dela Sibiu. Primul său volum de poezie intitulat *"Alfabet poetic"* a primit premiul literar *"Eugen Lovinescu"*. *"Instalarea dictaturii comuniste, bolşevice la început, a împiedicat, din păcate, apariţia volumului"*, afirmă Dan Manuca.

După o perioadă de detenţie pe motive politice, revine în viaţa literară la începutul anilor '60. Ştefan Augustin Doinaş a publicat în anii care au urmat numeroase volume de poezie: *"Cartea mareelor"*, *"Cai în ploaie"*, *"Anotimpul discret"*. *"Face parte dintre poeţii noştri «intelectuali»*. Traducător al poeţilor germani romantici şi clasici, Ştefan Augustin Doinaş a fost şi un remarcabil eseist. *"Membru al Academiei Române, secţia filologie şi literatură, Ştefan Augustin Doinaş este în literatura română un reper în ceea ce priveşte intelectualismul"*, apreciază Dan Manuca, directorul Institutului *"Al. Phillippide"*.

ŞTIRI... ŞTIRI... ŞTIRI...

NĂSTASE AMENINŢĂ CU NAŢIONALIZAREA TERENURILOR AGRICOLE NECULTIVATE

Premierul Adrian Năstase a declarat la videoconferinţa cu prefecţii, că statul nu-i va sprijini pe cei care practică agricultură doar pentru propriile gospodării. El a mai spus că Legea 18/1991 prevede că *"pământul care nu a fost cultivat timp de doi ani este preluat şi utilizat de stat"* şi a arătat că, în acest sens, va solicita Ministerului Agriculturii să verifice suprafeţele de teren necultivate. *"Cine vrea să se joace de-a agricultura este liber s'o facă, dar statul nu poate să fie obligat să plătească lipsa de inteligenţă a celor care nu înţeleg că agricultura modernă nu poate fi făcută decât pe suprafeţe mari"*, a spus Năstase. Premierul a precizat că sunt însă, în continuare, *"fâşii de câte 10 metri, date diferiţilor proprietari"*, unii dintre acestia fiind dela oraş şi care *"nu se preocupă în nic. un fel"*, în timp ce alţii alternează diferite culturi.

A MURIT CARDINALUL TODEA

Cardinalul greco-catolic Alexandru Todea a murit pe patul de spital, înaltul prelat fiind paralizat din 1992, când a suferit un atac cerebral. Corpul neînsufleţit va fi privegheat la Reghin şi înmormântat, potrivit rangului bisericesc, la Catedrala Mitropolitană din Blaj. Pe 5 Iunie, cardinalul ar fi împlinit 90 de ani.

Alexandru Todea s'a născut în satul mureşean Teleac. După ce a absolvit Academia de Teologie din Blaj, în 1934 ajunge la Roma la Colegiul *"De Propaganda Fide"*. Patru ani mai târziu a fost hirotonit diacon, iar în 1940 a devenit doctor în Teologie. S'a reîntors în ţară şi a lucrat ca profesor de religie, iar după cel de-al Doilea Război Mondial şi-a ridicat glasul împotriva pericolului reprezentat de comunism. În 1950 a fost consacrat episcop la Bucureşti, în clandestinitate. Anul următor a fost arestat, judecat şi condamnat la moarte de regimul lui Gheorghiu-Dej, pedeapsa fiind comutată apoi la muncă silnică pe viaţă. Şi-a petrecut următorii 14 ani în cele mai dure închisori comuniste, fiind eliberat în 1964, prin decretul de amnistiere a deţinuţilor politici. În 1986, a devenit conducătorul Bisericii Greco-Catolice din România. În 1991, Alexandru Todea a fost investit cardinal de către Papa Ioan Paul al II-lea, fiind al doilea Român care a ajuns în această funcţie.

BUCUREŞTIUL A MINŢIT CONSILIUL EUROPEI, SCRIE ASOCIAŢIA PRESEI FRANCEZE

"Autorităţile române au minţit la Consiliul Europei (CE)" afirmând că au abrogat mai multe articole ale Codului Penal în vigoare, scrie AFP, citând presa română.

"Euromincinoşii", *"Autorităţile române mint Consiliul Europei"* sau *"Minciuni ruşinoase"* - titrau principalele cotidiane române, publicând extrase dintr'un raport oficial cuprinzând răspunsurile Bucureştiului la recomandările formulate de CE, scrie AFP.

Potrivit acestui raport transmis organismului european în luna Martie, trei articole prevăzând pedepse cu închisoarea pentru *"ofensă la adresa autorităţii"*, *"insultă"* şi *"calomnie"* au fost abrogate sau amendate, aşa cum ceruse CE.

Pe baza acestui raport, Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei (APCE) a apreciat că România şi-a *"îndeplinit toate obligaţiile asumate la momentul admiterii sale în cadrul CE şi a atins nivelul democraţiilor europene"*, ceea ce a antrenat încheierea *"procesului de postmonitorizare"* la care fusese supus Bucureştiul. Or, articolele incriminate, considerate ca *"represive"* şi susceptibile de a da loc la abuzuri la adresa jurnaliştilor, continuă să figureze în Codul Penal, după cum a afirmat presa, citată de AFP.

Confruntaţi cu evidenţa, responsabilii Partidului Social Democrat (PSD, la putere) au afirmat că a fost vorba de *"o eroare de traducere"* în raportul redactat în engleză.

Abrogarea acestor texte fusese cerută în repetate rânduri de asociaţiile române ale jurnaliştilor, precum şi de Reporterii fără Frontiere (RSF), mai precizează AFP.

TRUPE ROMÂNEŞTI VOR PARTICIPA ÎN LUPTELE DIN AFGANISTAN

Ministrul Apărării, Ioan Mircea Paşcu a anunţat că România va trimite în Afganistan 400 de soldaţi, care vor participa la lupte. Ministrul Paşcu afirmă că batalionul va fi trimis la cererea Statelor Unite ale Americii. Parlamentul ar urma să aprobe trimiterea soldaţilor.

Cei 400 de militari se vor implica, la nevoie, în lupta împotriva forţelor taliban şi Al-Qaida care au rămas în Afganistan. Statele Unite au solicitat României, în luna Ianuarie, ca până la 1 Iulie să le fie puse la dispoziţie un batalion de infanterie şi o companie antinucleară, bacteriologică şi chimică, care să susţină operaţiunile americane de neutralizare a forţelor talibane din organizaţia al-Qaida, a declarat Ioan Mircea Paşcu. El a reamintit că România a anunţat, imediat după atacurile teroriste din 11 Septembrie, că va pune la dispoziţia statelor membre NATO forţe operaţionale de combatere a terorismului, inclusiv a unui batalion de infanterie şi a unei companii antinucleare.

NOUA LEGE PRIVIND PROTECŢIA MARTORILOR

Guvernul a adoptat proiectul de lege privind protecţia martorilor. Documentul instituie un sistem de măsuri în vederea asigurării protecţiei şi asistenţei martorilor a căror viaţă, integritate corporală sau libertate este ameninţată, din cauza deţinerii de către aceştia a unor informaţii sau date cu privire la săvârşirea unor infracţiuni grave, pe care le-au furnizat sau au fost de acord să le furnizeze organelor judiciare şi care au un rol determinant în descoprirea infractorilor şi soluţionarea unor cauze.

În cadrul Ministerului de Interne şi în subordinea Inspectoratului General al Poliţiei se va înfiinţa Oficiul Naţional pentru Protecţia Martorilor. Această instituţie va gestiona implementarea şi realizarea Programului de Protecţie a Martorilor, în care vor fi incluse persoanele care au dobândit calitatea de martori, în scopul apărării vieţii, integrităţii corporale şi sănătăţii acestora. Proiectul de lege intră în vigoare după 30 de zile dela publicarea în Monitorul Oficial.

STATUL ROMÂN BUN DE PLATĂ

Statul român a pierdut trei noi procese la Curtea Europeană a Drepturilor Omului dela Strasbourg, privind retrocedarea unor imobile naţionalizate sau confiscate în timpul regimului comunist. În urma sentinţelor emise de CEDO, statul ar urma să achite despăgubiri care se cifrează la câteva sute de mii de euro proprietarilor nedreptăţiţi în România. Unul dintre cei care au câştigat procesul la CEDO, Alexprocesul la CEDO, Alexandru Hodoş, a declarat la să îşi recupereze casa şi că nu dorea despăgubiri, lucru pe care l-a susţinut şi în timpul procesului din instanţa europeană.

CÂT COSTĂ UN LOC DE MUNCĂ ÎN ISRAEL

Muncitorii români care doresc să plece în Israel prin intermediul Oficiului Naţional pentru Recrutarea şi Plasarea Forţei de Muncă în Străinătate trebue să achite următoarele: **540 USD - asigurarea de sănătate prin care beneficiază gratuit de orice serviciu medical în Israel; 300 USD - plata în avans, pe un an, pentru şomaj şi pensie, 150 USD - analizele medicale la Caritas, 340 USD - biletul de avion (dus-întors).**

TARIFELE POŞTALE CRESC CU 14%

Compania Naţională Poşta Română (CNPR) va majora, dela 3 Iunie, tarifele pentru serviciile de bază interne şi externe, ca urmare a evoluţiei inflaţiei şi a ratei de schimb leu/dolar, se arată într'un comunicat al CNPR . Tarifele serviciilor poştale interne de bază (corespondenţa simplă, cărţi poştale) vor fi majorate în medie cu 14%. Astfel, pentru expedierea unei scrisori simple, tariful se majorează dela 2.500 lei la 3.000 lei, în vreme ce trimiterea unei cărţi poştale simple va costa 1.500 lei, faţă de 1.100 lei în prezent.

În cazul actelor de procedură (citaţii, notificări, etc.), tariful va creşte dela 5.700 lei la 6.500 lei. Referitor la serviciile poştale externe de bază, creşterea tarifelor va fi în medie de 16%. Tarifele pentru mandatele poştale interne şi internaţionale rămân neschimbate. Ultima majorare a tarifelor pentru serviciile poştale de bază practicate de operatorul poştal naţional a avut loc în August 2001.

ILIESCU CRITICAT DE PROPRIETARII DEPOSEDAŢI ABUZIV

Preşedintele Ion Iliescu şi funcţionarii fostelor ICRAL-uri sunt responsabili de neretrocedarea unor case naţionalizate proprietarilor lor, a declarat în cadrul unei conferinţe de presă, preşedintele Asociaţiei Proprietarilor Deposedaţi Abuziv de Stat (APDAS), Maria Theodoru.

"De situaţia creată este responsabil Preşedintele Iliescu, pentrucă, dacă nu ar fi făcut declaraţia dela Satu Mare, din anul 1994, (n.r. declaraţie prin care Ion Iliescu a criticat deciziile justiţiei favorabile foştilor proprietari), Parchetul nu ar fi promovat recursurile în anulare împotriva sentinţelor definitive ale instanţelor inferioare prin care s'au retrocedat imobilele", a spus Maria Theodoru. Ea a adăugat că sunt vinovaţi şi acei lucrători dela fostele ICRAL-uri care au vândut casele naţionalizate, deşi aceste unităţi nu aveau dreptul, întrucât ele încheiaseră cu primăriile contracte de prestări servicii. Potrivit membrilor APDAS, România este singura ţară fost comunistă care nu a rezolvat încă problema restituirii proprietăţilor confiscate abuziv şi nici nu a despăgubit proprietarii de drept. *"Mai grav este faptul că toate măsurile luate în ultima perioadă dovedesc că nici nu intenţionează să o facă"*, a afirmat Maria Theodoru.

SUNT ASCULTATE TELEFOANELE ZIARIŞTILOR

Într'un editorial al unui cotidian central, ziaristul Stelian Tănase a mărturisit că telefoanele îi sunt interceptate. În urma acestui anunţ, PNL a decis să reacţioneze şi să sesizeze comisia parlamentară SRI. Vicepreşedintele comisiei SRI, Daniela Buruiană, a declarat că, în prima ei şedinţă, comisia va analiza sesizarea scrisă.

O NOUĂ ERĂ RECE ÎN RELAŢIILE ROMÂNO-UNGARE?

Ambasadorul român în Ungaria, Călin Fabian, a avertizat Budapesta, în legătură cu orice posibilă revizuire a acordului încheiat în Decembrie de cele două ţări care oferă tuturor Românilor facilităţi pentru a munci în Ungaria, ar putea periclita relaţiile dintre aceste două ţări.În cazul în care viitorul Guvern ungar, ce urmează să fie format de socialistul Peter Medgyessy, *"va lua în calcul o modificare a pactului Orban-Năstase"*, situaţia va deveni *"tensionată"* a declarat Fabian pentru cotidianul conservator *"Magyar Nemzet"*.

COPIII UNUI DEPUTAT, IMPLICAŢI ÎNTR'UN GRAV ACCIDENT

Fiul şi fiica deputatului PSD de Gorj Ion Florescu au fost implicaţi într'un grav accident rutier. Ionuţ Mihai Florescu (21 ani), student la Universitatea Constantin Brâncuşi, se afla la volanul unui autoturism Alfa Romeo împreună cu încă patru pasageri printre care şi sora sa, Manuela Florescu (19 ani).

ŢIGĂRILE STRĂINE S'AU IEFTINIT

Philip Morris România a ieftinit ţigările Marlboro şi LM cu câteva mii de lei. La rândul său, compania British American Tobacco a redus preţul ţigărilor Kent, Lucky Strike, Pall Mall şi Hollywood cu până la 10.000 de lei. Purtătorul de cuvânt al companiei, Radu Pop, a declarat la BBC că reducerea preţului destabilizează piaţa dar că British American Tabacco trebuia să reacţioneze la măsura luată de Philip Morris.

Ministrul Finanţelor, Mihai Tănăsescu, citat de presa dela Bucureşti, afirmă că producătorii străini de ţigări fac *"o politică de dumping"*. Potrivit ministrului Tănăsescu, firmele producătoare sunt protejate de companiile-mamă din străinătate, care le acordă subvenţii şi ajutoare, aşa încât să se extindă pe piaţă.

S'AU SCUMPIT MAŞINILE DIN GAMA SUPERNOVA

Automobile Dacia a scumpit maşinile din gama SupeRNova cu valori cuprinse între 200 de euro (modelul Clima) şi 400 de euro (celelalte modele). Recenta majorare de preţ nu se datorează unor modificări, ci mecanismelor economiei de piaţă.

Problemele principale ale maşinilor din gama SupeRNova rămân cele legate de asamblarea caroseriei – la închiderea uşilor– şi la stabilitatea la viteze ridicate în cazul virajelor strânse. Principalele atuuri rămân, în continuare, motorul şi cutia de viteze Renault, dar şi dotările mult superioare bătrânelor Dacii.

PRIMUL MINISTRU ADRIAN NĂSTASE A CONFIRMAT CĂ BANCA MONDIALA A AMÂNAT DAREA AJUTORULUI CĂTRE ROMÂNIA

Adrian Năstase a explicat că Banca Mondială finanţează anumite proiecte doar dacă ţara respectivă are *"undă verde"* dela FMI, întrucât cele două organisme colaborează foarte strâns. Primul ministru susţine că în relaţia României cu FMI a apărut o *"diferenţă de interpretare"* în privinţa concedierilor. Adrian Năstase a declarat că problema concedierilor este foarte sensibilă şi că, în final, decizia aparţine autorităţilor dela Bucureşti, care ştiu mai bine când şi cum trebue făcute disponibilizări. Premierul Năstase a mai spus că au fost concediaţi 10.000 de oameni din industria de apărare şi s'a întrebat de ce FMI nu ţine cont şi de acest lucru.

Potrivit ministrului Finanţelor, FMI afirmă că numărul persoanelor concediate dela societăţile aflate în subordinea Ministerului Industriei este de doar 1.100, faţă de 4.200, cât s'a convenit în scrisoarea de intenţie la acordul de împrumut.

Programul PSAL II, a cărui discutare a fost amânată, are o valoare de 300 de milioane de dolari.

SPORT

CLASAMENT FINAL

1. DINAMO	30	17	9	4	63-33	60	(+15)
2. FC Naţional	30	16	10	4	44-20	58	(+13)
3. Rapid*	30	15	6	9	50-31	50	(+6)
4. Steaua	30	15	5	10	47-31	50	(+5)
5. Oţelul	30	14	7	9	34-24	49	(+4)
6. FCM Bacău	30	14	4	12	43-40	46	(+1)
7. Univ. Craiova	30	12	8	10	40-35	44	(-1)
8. Ceahlăul	30	13	4	13	35-37	43	(-2)
9. Gloria B-ţa	30	13	2	15	29-41	41	(-4)
10. FC Argeş	30	11	7	12	36-39	40	(-5)
11. FC Braşov	30	10	9	11	33-34	39	(-6)
12. Astra	30	9	10	11	29-28	37	(-8)
13. Sp. Stud.	30	9	7	14	40-53	34	(-11)
14. Farul	30	8	8	14	32-44	32	(-13)
15. Petrolul	30	5	10	15	30-48	25	(-20)
16. UMT	30	3	6	21	24-71	15	(-30)

***Dinamo este noua campioană a României • FC Naţional şi Rapid vor participa în Cupa UEFA • Gloria Bistriţa va participa în Intertoto. • Sportul şi Farul vor disputa partide de baraj pentru rămânerea în Divizia A cu Cimentul Fieni şi FC Baia Mare • Petrolul şi UMT au retrogradat în Divizia B.**

din cele 3 colţuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

TURNEUL EUROPEAN AL LUI BUSH ŞI NATO-RUSIA

Turneul european al lui George W. Bush, menit să mobilizeze pe Europeni în războiul său contra terorismului, a început pe data de 22 Mai, când preşedintele american a sosit seara la Berlin, întovărăşit de Doamna Laura Bush. El a fost întâmpinat de 20.000 de demonstranţi ostili, formaţi din pacifişti, anti-mondialişti şi ecologişti care manifestaseră şi cu o zi înainte, ceea ce explică mobilizarea din ajun a unei forţe poliţieneşti de 10.000 de oameni, cifră ne mai întâlnită de pe vremea lui Hitler.

În parlamentul german (Reichstag) Bush a căutat să asigure pe Germani şi aliaţii occidentali de consultări pentru viitorii paşi în lupta contra terorismului, înainte de a acţiona împotriva Irakului, dar făcând cunoscut că nu va da înapoi. El a caracterizat pe teroriştii ca definiţi prin ură. *"Ei urăsc democraţia, toleranţa, libera exprimare, pe femei, pe Evrei, pe Creştini şi pe Musulmanii care nu sunt de acord cu ei"*.

Bush a spus că NATO şi acum şi Rusia vor trebui să aibă misiunea de a înfrânge regimurile care pot oferi teroriştilor arme nucleare, chimice şi biologice. Ca protest, câţiva membri ai partidelor de stânga au părăsit sala.

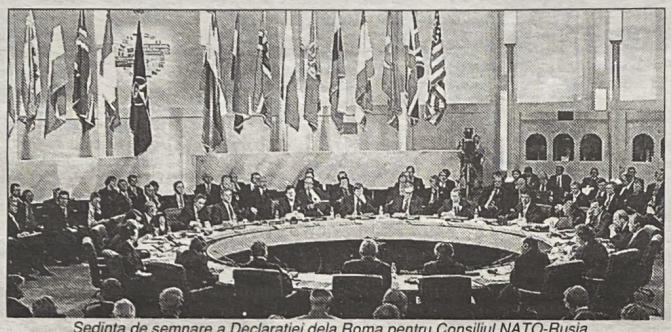

Şedinţa de semnare a Declaraţiei dela Roma pentru Consiliul NATO-Rusia

George Bush şi Vladimir Putin după semnarea tratatului

La Moscova, Bush şi Putin au semnat în sala Sf. Andrei dela Kremlin un tratat de reducere a arsenalului nuclear cu două treimi, în următorii zece ani, fiecare parte rămânând cu 1.700-2.200 de capete nucleare. Fiecare parte va putea ieşi din tratat după o notificare prealabilă de trei luni, pe motiv de *"exercitare a suveranităţii naţionale"*. Au rămas dezacorduri în privinţa felului cum vor fi dezasamblate capetele nucleare. Documentul, de numai trei pagini şi destul de vag, a provocat riposta conservatorilor dela Moscova, de trădare a intereselor Rusiei.

Deşi relaţiile dintre cei doi preşedinţi par cordiale, acum prietenia George-Vladimir înlocuind formula Bill-Boris, ambii lideri caută să-şi urmeze interesele proprii.

La critica lui Bush că Rusia ajută Iranul (plasat de Bush pe axa răului) să construiască un reactor în valoare de 1,5 miliarde dolari la Bushar, Putin a replicat că Statele Unite au construit un reactor similar pentru Coreea de Nord şi a dat ajutor tehnic pentru programe de rachete în Taiwan şi în alte ţări *"unde am putut fi martorii unei munci active de producere a armelor de distrugere în masă"*. Televiziunea rusă a avut grijă să-l surprindă pe preşedintele american cum şi-a scos din gură şi a pus în palmă guma de mestecat înainte de a intra în şedinţă.

Bush şi Putin au semnat şi un acord pentru *"o nouă relaţie strategică"*, incluzând promisiuni de cooperare împotriva terorismului. Bush a spus că ar vrea ca Rusia să intre într'o zi în Organizaţia Mondială de Cormerţ şi speră să fie înlăturate de Congres restricţiile comerciale impuse de *legea Jackson-Vanik* din 1974, aplicată Uniunii Sovietice pentru restricţiile de emigrare impuse Evreilor.

Acum Evreii sunt mulţumiţi, după cum a declarat rabinul Bert Lazar când Bush a vizitat Marea Sinagogă Corală din St. Petersburg. *"Noi am fost aceia (Evreii Americani) care am adus legea Jackson-Vanik şi acuma tot noi dorim ca să ridicăm Rusia"*, pentru a reflecta schimbările politice ale guvernului.

Ajuns la Paris, Bush a putut vedea o serie de baricade pentru a împiedica demonstraţii anti-americane aproape de aceeaşi anvergură şi pentru aceleaşi motive ca cele dela Berlin. În mod paradoxal, preşedintele american a avut cea mai caldă primire la Moscova, vechiul inamic al războiului rece, şi cea mai rece în capitalele aliaţilor săi occidentali.

Cu Chirac au fost discutate diferendele cunoscute ale Europenilor, mergând dela opoziţia împotriva unui atac asupra Irakului şi politica americană în conflictul israelo-palestinian, până la acordul dela Kyoto contra poluării, pe care Statele Unite au refuzat să-l semneze.

De asemenea, opoziţia Washingtonului de a ratifica tratatul dela Roma pentru crearea *Curţii Internaţionale Penale*. Aceasta a fost aprobată de Clinton în Decembrie 2000 şi a fost ratificată de şaizeci de state. Statele Unite se tem ca soldaţii americani din forţele de pace sau de intervenţie să nu fie aduşi în faţa acestui tribunal dacă nu li se acordă o imunitate totală. Un alt dezacord este şi faptul că Bush a ridicat taxele de import la oţelul fabricat în alte ţări.

Preşedintele George W. Bush, acompaniat de Preşedintele Jacques Chirac şi de Doamnele Laura Bush şi Bernadette Chirac au plecat la cimitirul american din Normandia pentru comemorarea *Zilei Eroilor*.

În cuvântarea sa Bush a căutat să facă legătura cu ceea ce îl doare, spunând că securitatea americană şi europeană sunt încă legate, chiar mai puternic acum din cauza misiunii *"de a apăra lumea de teroriştii chiar în acest moment"*.

Dela Paris Preşedintele Bush a sosit la Roma, unde pe data de 28 Mai, cei 19 lideri ai NATO şi Preşedintele Rusiei au semnat *Declaraţia dela Roma*, care crează *Consiliul NATO-Rusia*.

Declaraţia a fost semnată la baza militară *Pratica di Mare* de lângă Roma. Secretarul General NATO, lordul George Robertson, adresându-se Preşedintelui rus Vladimir Putin, a spus *"bine aţi venit în lumea celor 20"*, marcând o nouă eră de cooperare între foştii inamici.

Consiliul NATO-Rusia înlocuieşte vechea încercare de parteneriat din 1997 numită Consiliul Permanent Unit care nu a dat rezultate din cauza tensiunii intervenite când în 1999 a început bombardarea Iugoslaviei, veche aliată a Rusiei. Deşi a existat apoi o cooperare în privinţa trupelor de pace din Kosovo, neîncrederea, rivalitatea şi lipsa de coordonare s'a soldat cu ocuparea aeroportului dela Pristina de trupele ruse care au vrut să ajungă înaintea celor dela NATO. De asemenea, relaţiile au devenit încordate după ce NATO a decis să invite ca membre unele din fostele state socialiste printre care şi Ţările Blatice.

Noul consiliu nu înlocuieşte Consiliul Nord Atlantic de 19 membri unde NATO îşi ia deciziile. NATO şi Moscova vor decide împreună numai în cazurile când vor avea identitate de păreri. Rusia va avea deci un rol limitat. Ea nu va avea veto în alte chestiuni cum ar fi expansiunea aliaţei care se va discuta în Noembrie la Praga, unde NATO plănuieşte să primească şapte sau opt noi membre din fostele ţări socialiste.

Preşedintele George W. Bush şi Preşedintele Jacques Chirac

De asemenea, Rusia va fi exclusă dela dezbaterile unui eventual atac al aliaţei şi nu va beneficia de articolul 5 al tratatului care stipulează că un atac asupra unuia din membri este considerat un atac asupra tuturor.

Noul consiliu va fi prezidat de Secretarul General NATO şi se va întruni la nivel de miniştri de externe de două ori pe an şi la nivel de şefi de state când va fi cazul. La nivel de ambasadori întâlnirile vor avea loc cel puţin odată pe lună. În afară de terorism, noul consiliu în care Rusia va avea rol activ, se va ocupa cu controlul armelor şi neproliferarea lor, urgenţele civile, operaţiile de salvare aeriene şi marine.

Atât Bush cât şi Robertson au cerut Europenilor ca să cheltuiască mai mult pentru modernizarea armamentului. Roberston a declarat că este necesar ca Statele Unite să împărtăşească tehnologia sa cu aliaţii săi pentru a micşoara astfel decalajul dintre Statele Unite şi aliaţii ei.

Noua structură NATO reflectă schimbările survenite în lume după atacul din 11 Septembrie. Când terorismul internaţional a devenit o ameninţare presantă. *"Suntem aici din cauza acestor atacuri"*, a spus George Robertson, adăugând că acordul prezent reprezintă primul pas în crearea unei umbrele de securitate care se întinde *"dela Vancouver la Vladivostoc"*. Secretarul General a subliniat că *"responsabilitatea şi creditul pentru întrunirea de azi care este istorică, aparţine Preşedintelui Statelor Unite"*. Bush a spus că *"atacurile din 11 Septembrie au arătat clar că noile pericole ale erei noastre ameninţă toate naţiunile, inclusiv Rusia. Doi foşti inamici sunt legaţi acum ca parteneri, înfrângând 50 de ani de diviziune şi zece ani de incertitudine"*.

La rândul său Putin a întărit afirmaţiile lui Bush, spunând că nu demult o bombă care a explodat în Daghestan a omorit 41 de oameni. El a mai adăugat că *"am străbătut o cale lungă dela confruntare la dialog şi dela confruntare la cooperare"*.

De reamintit că Moscova a ajutat campania din Afganistan, intervenind ca fosta republică sovietică Uzbekistan să accepte constituirea unei baze militare americane. Putin a subliniat că numai cu câţiva ani în urmă ideea ca Rusia să stea la consiliiile NATO *"ar fi fost pur şi simplu de neconceput"*.

Cum va decurge colaborarea Rusiei cu NATO se va putea vedea de-abia în viitor. De notat, că în timp ce Putin era la Roma şi Rusia era primită oficial în NATO, la Moscova, Ministerul de Externe dădea o declaraţie că Rusia se opune extinderii NATO. Aceasta este o dovadă că atât în sectorul militar cât şi în cel politic au rămas încă oameni de carieră şcoliţi în timpul războiului rece cu aceleaşi idei conservatoare.

Suspiciunea asupra NATO este încă destul de ridicată în populaţia rusă, după ultimele sondaje de opinie făcută la Moscova. De asemenea o nouă acţiune NATO în stil Iugoslavia, cum ar fi una asupra Irakului, cu care Rusia a avut relaţii amicale şi a fost şi un partener comercial, ar putea înăspri relaţiile dintre cele două părţi.

Mulţi se întreabă ce rost mai are astăzi, după desfiinţarea Uniunii Sovietice şi terminarea războiului rece, existenţa organizaţiei NATO care a fost creată acum 53 de ani pentru a contracara puterea şi expansiunea sovietică.

Din punct de vedere militar, NATO pare terminată, după cum a demonstrat practic războiul din Afganistan când Statele Unite au făcut prea puţin apel la aliaţi. Motivul principal este marele decalaj dintre tehnologia americană şi a aliaţilor europeni. Din acest motiv Bush a refuzat ajutorul aliaţilor europeni, exceptând Marea Britanie.

Europenii, după terminarea războiului rece, au luat decizia de a reduce în mod radical forţele armate, au micşorat cheltuielile militare şi practic au demobilizat, ocupându-se cu construirea *"Europei"*. Până acum, pentru *"împărţirea poverii"*, Statele Unite au îndemnat pe Europeni să mărească cheltuielile de apărare, dar au fost în mod politicos refuzaţi în această perspectivă de a părăsi bună starea pentru cheltuieli militare.

O altă problemă este activitatea NATO în afară de Europa, pe care ţările care nu fac parte din alianţă o contestă. Diplomaţii chinezi susţin că organizaţia nu are jurisdicţia necesară în afară de Europa şi cu atât mai puţin în zona asiatică.

NATO probabil că va avea rol numai în forţele de pace dar nu ca o forţă militară capabilă să poarte un război. Transformarea ei mai mult într'o organizaţie politică a făcut probabil ca Putin să-şi schimbe poziţia de opunere împotriva extinderii organizaţiei spre Est. În definitiv vine acum Rusia spre Vest.

Dacă Statele Unite vor ajunge la concluzia că NATO nu-i mai este de folos, ea poate s'o înlocuiască cu aranjamente bilaterale cu puteri importante ca Rusia şi China, cu care are acum relaţii mai cordiale decât cu două decade înainte.

Statele Unite sunt în continuare într'un fel de stare de alarmă. Anunţarea unor noi atacuri teroriste iminente nu s'a concretizat.

A fost restructurată Agenţia Federală de Investigaţii (FBI), criticată că nu a luat măsurile necesare de prevenire a atacului din 11 Septembrie de anul trecut. Ea va putea în viitor să supravegheze pe cetăţeni ca pe vremea lui J. Edgar Hoover. Agenţii nu vor mai avea nevoie de un mandat ca să cerceteze o moschee, o biserică, o sinagogă sau să supravegheze Internetul. Numai pentru convorbiri telefonice e nevoie de mandat judecătoresc.

Se apropie alegerile din Noembrie şi politica externă este ghidată de pe acum de alegători. Republicanii caută să obţină voturile Cubanezilor anti-Castro din Florida, înăsprind şi nu micşorând embargoul anacronic de 41 de ani asupra Cubei, pentru a ajuta pe Jeb Bush, fratele preşedintelui, să obţină un nou mandat de guvernator al Floridei.

Ambele partide caută să atragă pe alegătorii evrei printr'o politică proisraeliană.

UZUL ŞI ABUZUL DE IMUNITATE

Bogdan George RĂDULESCU

Există o imunitate biologică, dar şi una parlamentară. Dacă prima este rezultanta activităţii unui sistem de apărare al organismului în faţa diferitelor tipuri de viruşi şi bacterii, a doua trebue - cel puţin teoretic - să îl ferească pe parlamentar de orice presiune care ar putea să îi afecteze conştiinţa şi prestaţia de om dedicat legii. Imunitatea biologică este inocentă. Trupul uman îşi urmează metabolismul propriu, indiferent la imperative morale şi la direcţii ideologice. Posesorul lui poate fi socialist, liberal, comunist şi/sau naţionalist, evreu, maghiar, german sau român.

Imunitatea parlamentară e problematică. Cel puţin, pentru unii... Uzul de imunitate parlamentară este sănătos. Oferă un fel de spaţiu de siguranţă morală în care un deputat sau senator îşi pot duce la capăt, neintimidaţi, prestaţia de legislatori. Am spus legislatori (oameni care fac legea), şi nu vedete politice. Am spus oameni care fac legile şi nu cei care doresc o ţară guvernată după propriile lor legi, adesea subiective şi arbitrare.

Aşa cum, uneori, apar cazuri de abuz de imunitate parlamentară, apar şi cazuri de abuz de naţionalism. În acest caz se practică un naţionalism care, paradoxal, alimentează atitudini ostile interesului naţional. Belicoşi şi anti-europeni, fanii lui sunt *"naţionaliştii cu ceasul dereglat"*. Ei au rămas întârziaţi în epoca în care naţiunile europene se epuizau în războaie fratricide: Germanii cu Francezii, Polonezii cu Ruşii, Românii cu Ungurii. Ei uită că, aici, în Europa, apartenenţa la o patrie înseamnă, implicit, apartenenţa la o familie de popoare înrudite. Aceste popoare fac acum eforturi să consolideze Europa ca o nouă putere mondială.

Între Occidentul post-modern şi umilul rest de Bizanţ

Unii preferă să conserve la noi umilul rest de Bizanţ crepuscular, alţii ar dori să ne afirmăm ca o periferie a Occidentului post-modern, imitat mizerabilist, să ne mândrim că putem gestiona, prin intermediul calculatorului, aluviunile comerciale ale metropolelor apusene. Aş miza doar pe una din valorile nobile ale Occidentului, actualmente degradată de societatea post-industrială, şi anume: libertatea personală.

Folosind un limbaj teologizant, aş îndrăzni să afirm că, aşa cum un organism, care urmăreşte purificarea şi iluminarea, posteşte, tot aşa şi Estul a ţinut post, timp de 40 de ani, în faţa unui ispititor blid cu libertate care îl tenta enorm.

Conceptul de libertate sună extrem de strident în spaţiul nostru apropiat de Isarlâc. Isarlâcul, spaţiu visat de o clară determinare geografică, reprezintă intersecţia unor elemente incompatibile din punct de vedere paideumatic. Isarlâcul înseamnă incoerenţă stilistică şi, într'un anume sens, o haotică multirasialitate. Isarlâcul este suma unor tangente ale periferialităţilor (periferia europeană, periferia asiatică), fiind, ca şi punctul de fugă din pictură, un fel de *"loc-fără-de-loc"* care se îndepărtează indefinibil.

Isarlâcul reprezintă, să ni se permită folosirea unei sugestive expresii călinesciene, amalgamul unor *"zone de specificitate parţială"*. Un punct de suspensie, un tranzit voios dinspre ceva ce aduce a carnaval medieval european către gestualitatea dezlânată a bazarului oriental.

Isarlâcul este, într'un anume sens, proiecţia caricaturală a spiritului mediteraneean de origine elenică, pe care Otomanii l-au pus cu iataganul la treabă să scoată profit economic pentru înalta Poartă, fără însă să îl posede pe de-a'ntregul, să îl pună în valoare sau să îl înnobileze. Isarlâcul are o brumă de cultură elenă, provenită însă din faza decadentă de alexandrinism cultivată de Bizanţ, transpusă nu în ordinea romano-occidentală, ci în imobilism istoric de tip asiatic şi în strident de bazar turcesc. Forma degradată de spirit mediteraneean, care a trădat elementele etice nobile ale moştenirii greceşti antice (echilibrul apollinic, simţul măsurii) şi care a căzut pradă influenţei nefaste a peisajului de deşert.

Omul din Isarlâc, permanent neidentic cu sine, trădează o anume stare de spirit pe care ai fi tentat să o califici drept creatoare. De fapt, e vorba de o pendulare între stupizenie şi jovialitate, între nimic şi o infinită disponibilitate. La Isarlâc se cultivă ambiguitatea afectivă, gratuitatea şi nu responsabilitatea faţă de sine şi lume, pentrucă Isarlâcul este simbolul indiferenţei infantile faţă de principii morale, sociale, politice bine precizate. Isarlâcul celebrează foşgăiala pestriţului uman, anonimatul protector al marginii de lume, al metocului. Aici se articulează o viziune bufă, aproape tâmpă, asupra existenţei, nicidecum un autentic sentiment tragic al vieţii.

Naţionalismele balcanice atât de furibunde nu au nimic civilizator. Ele sunt expresiile istorice târzii şi exagerate ale unor etnii ghetoizate de imperii şi care, odată eliberate de sub tutela lor, ca o compensaţie istorică ulterioară, îşi autoglorifică steril sclavia ca pe o formă de martiraj. Naţionalismul însuşi, întrând sub incidenţa spiritului Isarlâcului, devine crispat până la comic, simplu discurs ale cărui ecouri se estompează într'o logoree inofensivă istoric şi politic.

Alienarea ideologică a naţionalismului

Viruşi ideologici de extremă stângă, din perioada ceauşistă, au infestat tentativele entuziaste de a construi o puternică dreaptă naţională post-comunistă. Mulţi dintre cei cu un curat şi autentic suflu naţionalist s'au lăsat seduşi de buscuilada de mahala creată de o extremă stângă patriotardă, reunită în jurul Partidului România Mare.

Fenomenul a căpătat amploare pe măsură ce dreapta politică românească a păcătuit prin încercarea de a accentua excesiv soluţia economică liberală. Ea nu s'a preocupat deloc de elaborarea unui bun şi sănătos discurs politic etno-naţional. Orice referinţă la etnicitate, la ideea naţională părea suspectă, orice dezbatere referitoare la aspectul identitar fiind în mod eronat asimilată propagandei naţional-comuniste.

Nu trebue să facem nici o concesie aberaţiilor de stânga, care prolifereazâ la fel de hidos ca şi mutaţiile genetice. Pericolul cel mare pentru o dreaptă naţională, europeană şi creştină este naţional-comunismul, PRM, şi toate discursurile de tip *"patriotico-ceauşist"*. Actualul partid de guvernământ, *"social-democrat"*, veritabil partid unic, mişcându-se cu nonşalanţă în cadrul unui multipartidism din ce în ce mai debil, constituie un adversar politic vizibil pe care îl poţi combate la vedere. El este alteritatea ideologică. Se situează cu claritate de cealaltă parte a baricadei.

Orientarea naţional-comunistă constituie însă cea mai mare pervertire a naţionalismului de tip european al dreptei tradiţionale. Ea îi caricaturizează imaginea într'o oglindă deformată. Ea simulează situarea de aceeaşi parte a baricadei naţionaliste. E ca şi cum cineva îţi împrumută identitatea şi, afişând-o cu ostentaţie în registrul derizoriului şi al vociferării oligofrene, îţi compromite esenţa. La capitolul naţionalism, dreapta suferă de alienare ideologică. Este cauza principală a impotenţei ei politice după 1990.

O dreaptă naţională, europeană şi creştină trebue să o rupă definitiv cu asemenea orientări cu *"naţionalismul"* jumătăţilor de măsură, infestat cu temeri şi obsesii comuniste, provăduit altădată de barzi protocronismului. Această formă hidoasă şi falsă de *"naţionalism"* nu are nimic în comun cu o atitudine conservatoare şi nici cu cea caracteristică generaţiei naţionaliste interbelice. Nu are nimic în comun cu ele, dar le parazitează zestrea ideologică.

Din perspectiva geopolitică, este un *"naţionalism"* care îi *"urăşte"* doar de suprafaţă pe imperialii estici şi care *"iubeşte"* Europa şi construcţia europeană din ipocrizie şi oportunism.

Recent, o binecunoscută figură *"naţionalistă"* dela noi încearcă să mă convingă de faptul că între orientarea ideologică a lui Putin şi cea a lui Jose Maria Aznar nu ar fi nici o diferenţă, că, din punct de vedere doctrinar, comunistul Ziuganov şi ultra-conservatorul Haider ar fi fraţi gemeni. Acestor crase deformări ale realităţilor ideologice, li se adaugă altele, emise cu *"generozitate"* în spaţiul public de alţi binevoitori (citeşte agenţi de influenţă), de tipul: *"da, intrarea în Uniunea Europeană este necesară, dar ea e o formă de internaţionalism sinonimă cu cea promovată de Uniunea Sovietică"*; sau: *"Occidentul este în totalitate o construcţie a unei triple conspiraţii: catolice, sioniste şi masonice"*. Păcat că au dispărut Sovieticii, erau singurii care ne puteau feri de globalizare!

Comunicat

În legătură cu relatările din presă referitoare la articolul din Wall Street Journal - autor Philip Shishkin (fără comentarii) - cu trimitere la adresa Ministerului Apărării Naţionale, Biroul de Presă al ministerului a fost împuternicit să dea publicităţii următoarele:

Pe fundalul procesului firesc de reformă ce-şi propune funcţionalizarea la parametrii consacraţi ai performanţei democratice, Armata română s'a angajat susţinut pentru eliminarea tuturor factorilor de risc, inclusiv a unor practici şi politici de tristă amintire pentru propria-i experienţă. Astfel, s'a reuşit asumarea standardelor care o fac compatibilă cu armatele statelor membre NATO, nu numai tehnic-militar, ci şi din punct de vedere moral-educativ.

În acest context, apreciind continua preocupare existentă la unele persoane care lucrează în mass-media faţă de şansele României de a deveni membră NATO, le asigurăm pe acestea că nici obiectivele noastre nu diferă, având chiar obligaţia de a transpune în viaţă voinţa poporului român.

Îi mai asigurăm pe cei care utilizează metoda *«tropăitului informativ»* prin *«bălăriile»* presei suverane că integrarea în NATO se face totuşi după reguli şi principii foarte clar stabilite la Bruxelles, voinţa sau interesele indivizilor, oricine ar fi şi oriunde s'ar afla aceştia, rămânând marginale.

Ca atare, nu ne mai rămâne decât să le mulţumim celor care *«mor de grija altora»*, amintindu-le totuşi că şi viaţa lor este scurtă, iar sănătatea este şi pentru ei un bun prea de preţ, care nu trebue pus în pericol, prin lansarea unor dezbateri cu un înalt consum emoţional, stresant.

Biroul de Presă al MApN

"The Financial Times" îi dă replică lui Paşcu

"Dacă România nu-şi bate capul cu securiştii pentru NATO, n'o facem nici noi cu România".

Controversatul comunicat al MApN legat de relatările din presă referitoare la articolul din *Wall Street Journal* (despre foştii securişti) a ajuns şi în paginile presei internaţionale. Una dintre cele mai prestigioase publicaţii britanice, *The Financial Times*, a reacţionat pe măsura comunicatului MApN în articolul intitulat *"Cui îi pasă de serviciul secret al României, Securitatea?"*

Ziariştii englezi dau tot ei răspunsul la această întrebare. *"Aparent, nu şi ministrului Apărării din Bucureşti. Răspunzând la recentele preocupări ale jurnaliştilor din România legate de foştii membri ai Securităţii, el a făcut o declaraţie prin care aminteşte că <viaţa lor este scurtă, iar sănătatea este şi pentru ei un bun prea de preţ, care nu trebue pus în pericol, prin lansarea unor dezbateri cu un înalt consum emoţional, strasant>".*

Corect. În acest caz, să nu ne mai batem capul cu îndeplinirea aspiraţiei României de a adera la NATO", scrie *The Financial Times*. *"Pentrucă foştii securişti din România reprezintă una dintre aceste griji"*, concluide The Financial Times.

Ministerul Apărării a venit cu precizări în legătură cu comunicatul perceput ca o ameninţare la adresa presei. În loc să încerce să dezamorseze situaţia, reprezentanţii MApN au spus că presa este de vină pentrucă nu a gustat nuanţa satirică a mesajului. În plus, a spus MApN, abordând problema securiştilor din Armată, presa ar servi interesele unor forţe care nu doresc integrarea României în NATO.

Întrebat cine a redactat comunicatul în cauză, seccomunicatul în cauză, secretarul de stat în MApN acesta a fost scris de Biroul de presă al MApN şi a primit girul întregii conduceri a ministerului - al ministrului, secretarilor de stat şi chiar al şefului Statului Major General. Maior a ţinut să explice celebrul comunicat prin care MApN reamintea ziariştilor că viaţa este scurtă. Potrivit acestuia, Ministerul Apărării şi-a exprimat nedumerirea în legătură cu vâlva pe care a stârnit-o *"forma oarecum neconvenţională a comunicatului"*. Secretarul de stat George Maior a declarat că afirmaţiile respective încercau doar să consfinţească statutul de neseriozitate a subiectului în sine (n.r. problema existenţei foştilor securişti în structurile Armatei, prezentate de Wall Street Journal).

După ce comunicatul său a provocat reacţiile presei naţionale şi internaţionale, România riscând să ia o bilă neagră în cursa pentru NATO, ministrul Apărării, Ioan Mircea Paşcu, spune că *"regretă sincer"* faptul că o parte a comunicatului MApN din data de 9 Mai a fost interpretată altfel decât s'a intenţionat.

Maria Globe Tours Inc.

UNDE CĂLĂTORIA MULT VISATĂ DEVINE REALITATE

Servicii de turism

- Bilete de avion
- Vacanţe la soare
- Croaziere
- Închirieri de maşini
- Asigurări medicale pentru vizitatori
- Asigurări de călătorie
- Bilete de tren
- Rezervări de locuri la hoteluri

Servicii speciale

- Curier săptămânal spre România
- Invitaţii pentru vizitatori
- Comenzi de alimente pentru Bucureşti, distribuite la domiciliu
- Şampanie, flori şi tort pentru cei dragi la aniversări

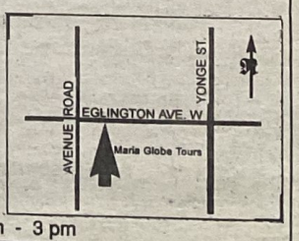

Luni - Vineri 10 am - 6 pm; Sâmbătă 10 am - 3 pm

261 EGLINGTON AVENUE WEST, TORONTO ONTARIO M4R 1B1 Tel 416.481.2227 Fax 416.481.2067

mariagt@idirect.com

CRONICA IDEILOR

OPOZIŢIA ROMÂNEASCĂ

—Ion BOIERU—

Nu există în adevăratul sens al cuvântului, căci aceea care se găseşte în Parlament este extrem de fragilă, ca număr de persoane şi ca forţă de contrapondere faţă de partidul de guvernare. Afară de cazuri speciale, care privesc interesul PSD, grupurile parlamentare, care alcătuiesc opoziţia nu pot impune nici un amendament sau punct de vedere, la propunerile legislative supuse dezbaterilor, pentru o eventuală votare, în plenul Corpului Legislativ. Adică, în România nu se poate vorbi despre o adevărată *"democraţie"*. Se poate vorbi, pe bună dreptate despre o conducere *"totalitară"*, cum le place comuniştilor şi foştilor comunişti să spună despre astfel de regimuri politice.

Actualul PSD, partid de guvernământ, s'a găsit în apele lui, la începutul guvernării, socotind că va avea toate şansele de conducere fără prea multe dificultăţi, căci nu avea o adevărată opoziţie, deci va dispune numai de majorităţi solide în votul legilor pe care le prezintă Parlamentului (celor două camere). Aşa a şi fost realitatea. Numai că acest lucru nu prea ajută *"imaginii"* politicii externe şi nici interne.

Şi, dintr'un motiv sau altul, s'a ajuns la o fază de frământări în interiorul component al PSD, în activitatea de guvernare, iar partidele din aşa-zisa opoziţie, care, chiar dacă aveau dreptul la cuvânt, nu erau luate în serios şi în consideraţie.

Pe lângă frământările interne ale guvernării, pe linia firească de dinamică socială, s'a ajuns şi la dezbateri destul de semnificative între partidele din afara guvernării şi, ca un punct esenţial şi la tatonări şi propuneri de combinaţii sau coaliţii, chiar pentru înfrângerea PSD, în perspectiva viitoarelor alegeri din 2004, sau chiar a unor alegeri anticipate, dacă va fi cazul.

Dintr'o perspectivă naţională, mai generală, ceea ce se întâmplă în momentul acesta al istoriei politice româneşti, dinamica socială devine mai viguroasă şi va ajunge la limpezirea apelor, căci nu este numai un fenomen care apare pentru nevoile claselor sociale, ci mai mult pentru întregul popor, şi pentru întreaga naţiune. Dar asta, numai acolo unde există o conştiinţă naţională, sau un început de conştiinţă naţională. Căci politica românească, în special post-comunistă, s'a desfăşurat pe linii de orientare, din care lipseau elementele incipiente sau constitutive ale unei conştiinţe naţionale şi, aşi spune, şi a unor elemente structurale ale unui sentimentalism românesc. Este greu să fie identificată măcar o iotă de *"dragoste românească"* în politica desfăşurată după 1989, în ansamblul ei; poate cu mici excepţii. Aceste excepţii nu se pot evidenţia în mod public pentrucă aparţin unora care erau marginalizaţi de guverne şi influenţe străine. Această lipsă a unei conştiinţe naţionale, a fost rezultatul moştenirii abjecte a fostului regim marxist, care dorea lichidarea definitivă a neamului românesc cu toate valorile lui spirituale, cu toate tradiţiile lui seculare ale unui popor de origine traco-romană, deci, descendent dintr'o aristocraţie autentică.

Frământările de azi, din comunitatea românească, au şi un sâmbure moral, care se impune peste incompetenţa clasei conducătoare, căreia îi lipseşte orice structură spirituală, pentru a călăuzi şi a construi în lumina unui ideal, premisele unui viitor, unui destin românesc. Ideologiile de azi, care se vântură în interiorul societăţii româneşti, nu sunt o creaţie a poporului din Carpaţi, ci au fost adoptate *"arbitrar"* din medii străine de sufletul mioritic al ţăranului român. Ele nu dispun de o concepţie de viaţă şi moarte care a luat naştere din subconştientul colectiv al fiinţării româneşti.

Toate aceste ideologii sunt vlăguite de orice substanţă mioritică şi creştină, aşa cum s'a articulat sufletul poporului şi neamului românesc, încă din piatra unghiului a etnogenezei sale în istorie. Şi, în lumina şi sub auspiciile lor nu se poate clădi un *"viitor"* pentru România.

În dosurile sufleteşti de astăzi, se poate vedea răbufnirea la suprafaţă a clocotului din matricea spirituală a subconştientului valahic, pentru a ieşi la lumină gândul şi fapta românească, adică ideea românească, identitatea specifică a chipului românesc; deci înlăturarea alterărilor depuse pe acest chip, pe însăşi existenţa noastră naţională.

Este vorba de o *"revoluţie invizibilă"*, adâncă, în străfunduri sufleteşti, la care asistăm azi şi care se petrece ca un imponderabil al istoriei.

Cei care au de câştigat din această revoluţie, sunt tinerii de pe pământul ţării. Ei vor fi prinşi în disputele tulburătoare de azi, chiar fără de vrerea lor şi apoi se vor recunoaşte în ele, vor fi prinşi în vârtejul lor, îşi vor spune cuvântul lor şi vor participa *"in corpore"* la deciziile care pregătesc propriul lor viitor şi noua ierarhie a valorilor spirituale, un proces prin care vor arunca la gunoi, *"negativismul, ateismul şi lipsa de dragoste faţă de neamul românesc"*. Aceşti tineri, vor constitui *"noua elită"* a comunităţii morale româneşti, ce va creşte în credinţa creştină a poporului nostru, strămoşească şi creatoare de valori spirituale şi de omenie. Valori, care au fost alungate de pe pământul ţării, de mulţi ani, trecând prin foc şi sabie satanică.

Partidele politice, care astăzi mai păstrează, măcar fărâme de adevăruri româneşti şi fac parte dintr'o opoziţie faţă de proasta rânduială a conducerii de azi, au datoria imperioasă şi urgentă să înţeleagă că ele nu pot face schimbări, numai pe contul acţiunilor lor separate, căci ele sunt partide, nu întreguri din realitatea naţională şi, deci, nu au puterea necesară ca singure să schimbe faţa lucrurilor de azi.

Ele sunt nevoite să găsească soluţii de solidaritate, cu alte grupuri politice, care dispun şi ele de un tezaur de adevăruri. În felul acesta se poate ajunge la înţelegeri care să ducă la o unire de forţe, ca împreună să realizeze ceva, adică să aducă mai multe avantaje, în vederea reconstrucţiei naţionale. Şi, dacă sunt cu adevărat Români, cu dragoste pentru ţara românească, vor afla prin arhivele istoriei româneşti puncte de sprijin şi îndrumări pentru *"unire"*, pentrucă acesta a fost *"cuvântul tainic"* prin care s'au făcut toate faptele măreţe în istoria naţională.

Experienţele istorice au probat, din plin, valabilitatea şi validitatea *"principiului unirii"* ca forţă efectivă şi rodnică de înfăptuiri. Nici o formaţiune politică nu se va putea sustrage acestui imperativ naţional, care apare totdeauna în momentele de răscruce istorică, în istoria românească. Şi nimeni nu poate lua *"istoria în răspăr"*, spune Nae Ionescu, căci ar fi o adevărată sminteală, şi, în cazul nostru, din ceasul de acum, un blestem plin de nenorociri pe capul neamului românesc.

CITIŢI
ŞI RĂSPÂNDIŢI
ACEST ZIAR

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $ 60 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 50 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 40 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

CRONICA CELUI DE PE URMĂ

ÎNTRE SPERANŢĂ ŞI DISPERARE

Luna Florar a adus în România căldură mare, un Paşte cu ouă puţine şi preţuri care cresc peste noapte. Te întâlneşti cu ceî cărora le-ai dus dorul şi nu ştii cum să te prezinţi pentru a nu le crea în plus un alt discomfort. Ei ascund o mare tristeţe, au o reţinere în comportament, parcă ar purta vinovăţia unui întreg neam. Oare, în clipele când *"citadelele"* comunismului picau una câte una, în Europa de Est, nu s'a îngăduit prea mult actorilor politici dela balconul şi catacombele fostului c.c. să regizeze ceremonia funerară a regimului ceauşisto-comunist? Oare nu trebuia să strigăm cu mai multă convingere *"Jos comunismul"* când ei focalizau toată răbufnirea atâtor ani de suferinţă, numai împotriva cuplului dictatorial, iar în final autodefinindu-se eliberatori şi chiar eroi?

Apar la radio şi televizor, în postură de *"cârmaci"* care ne conduc ţara pe drumul *"luminos"*, vorbesc cu emfază, mândri de rezultatele strălucite mai în toate domeniile. Iar *"micile"* aspecte negative, cum ar fi sărăcia, care a cuprins o mare parte a populaţiei, demagogia, birocraţia, corupţia, minciuna, neosecurismul de vârf, sunt tratate cu nonşalanţă, adiacentic, ca aspecte fireşti într'o tranziţie, sau ca fenomene întâmplătoare, care au fost scăpate din obiectiv, datorită agendei cotidiene foarte încărcate, cu probleme personale şi de partid. Orice încercare de descoperire a ceea ce s'a îmbunătăţit, fie ea chiar numai de formă, este în scurt timp înnăbuşită de realitatea cutremurătoare.

Stând pe o bancă în faţa Teatrului Naţional, m'a recunoscut un fost coleg de studenţie, frate de suferinţă; şi el fusese exmatriculat din facultate tot din motive de *"origină nesănatoasă"*. Albise complet şi după îmbrăţişare, printre altele mi-a spus: *"Nu am crezut vreodată, după Decembrie '89, că un inginer care a terminat printre primii, care are la activ multe invenţii şi inovaţii, care a înaintat de mai multe ori înscrierea la doctorat, fiind respins că nu era membru p.c.r., acum muncind cu sâ - guinţă nu poate avea o viaţă decentă. Din salariul meu de 4 milioane, 1 milion şi jumătate este întreţinerea şi transportul. La sfârşitul săptămânii ne "destrăbălăm" şi cumpărăm carne, brânză, apă minerală şi zarzavat. Ne costă un sfert de milion. După cum vezi din salariul lunar ne mai rămân câteva sute de mii, dar ţine cont că numai un bilet de autobuz costă 6 mii de lei. Sunt disperat! Sunt singurul în opoziţie din colectiv. Toţi sunt pesedişti. Aş pleca să lucrez undeva în străinătate."*

La despărţire când a înţeles că aş avea intenţia să scriu un articol mi-a spus: *"Dacă scrii ceva te rog nu pomeni numele meu, mi-e frică că îmi pierd serviciul"*.

Când la radio am auzit fugitiv de înfiinţarea aşa-numitelor economate, adică magazine care vând o parte din produsele de bază la un preţ mai mic, fără TVA, pentru persoanele cu venituri mici, în mare parte pensionari, buna mea credinţă m'a făcut să tresar de bucurie. Dar seara la TV am înţeles că este vorba de reducerea cu doar câteva mii, lucru care de fapt a fost apreciat de o parte de interlocutorii de pe micul ecran, ca nesemnificativ pentru nivelul de trai. Mi-am amintit de suta de lei pe care o oferea Ceauşescu dela tribună în ziua de 21 Decembrie '89 pentru a linişti spiritele.

Se bate atâta monedă, pe plan intern şi se face atâta propagandă pe plan extern cu integrarea euro-atlantică, ca un delir total care a cuprins PSD-ul, partidul-stat, folosindu-le în fapt ca un vot capital la noile alegeri. Un primar dintr'o comună de deal, auzind că vin din altă ţară, mi-a zis: *"Aduceţi domnule, investitori din străinătate, să dea de muncă oamenilor din această zonă"*. M'a surprins apelul lui, şi ştiind bine locurile mai de demult, l-am întrebat: Ce aţi făcut cu atelierul de tâmplărie şi mobilă, unde sunt livezile, cu prunii care se rupeau de rod şi viile care umpleau butoaiele de scârţâiau roţile carelor, unde-i eleşteul care hrănea cu peşte toată valea, şi în plus mişca şi o moară de apă?

Apariţia preşedintelui ţării, într'o intervenţie televizată, mi-a adus aminte de maniera activistă, a limbii de lemn, deprimantă prin continut şi prezentare. Scenariile sunt ca pe vremea *"epocii de aur"*. La vizita făcută în municipiul Drobeta-Turnu Severin cu ocazia împlinirii a 30 de ani dela inaugurarea Hidrocentralei Porţile de Fier 1, doar câteva zeci de cetăţeni au venit să-l salute pe Iliescu şi, dacă nu ar fi fost *"şoimii patriei"*, situaţia ar fi devenit mai mult decât penibilă. Lăudându-l că el a organizat în 1968 la Drobeta-Turnu Severin *"Şantierul Tineretului"*, a uitat să se spună, despre *"spiritul de înalt sacrificiu"* de care au dat dovadă elevii când au fost obligaţi să contribuie cu câte 50.000 de lei pentru buchetele de trandafiri şi de neobrăzarea celor care au putut *"trece în faptă"* acest gest de neomenie şi umilire.

Actuala putere se plânge de nefavorabila imagine a României, pe care ar crea-o presa, mass-media, internetul, şi se pare că se lucrează la un document numit *"Strategia de contracarare a atacurilor la adresa imaginii României"*.

Domnilor guvernanţi, ne-am bucura din suflet dacă ne-aţi da ocazia să scriem numai de bine.

Alexandru TOMESCU